KOMISJA
EUROPEJSKA

Strasburg, dnia 18.4.2023 r.
COM(2023) 226 final

2023/0111 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do środków wczesnej interwencji, warunków uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz finansowania działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SEC(2023) 230 final} - {SWD(2023) 225 final} - {SWD(2023) 226 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Proponowane zmiany dyrektywy 2014/59/UE[1] (dyrektywa w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków lub BRRD) stanowią element pakietu legislacyjnego dotyczącego zarządzania kryzysowego i gwarantowania depozytów (CMDI), obejmującego również zmiany rozporządzenia (UE) nr 806/2014[2] (rozporządzenie w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub rozporządzenie SRMR) oraz zmiany dyrektywy 2014/49/UE[3] (dyrektywa w sprawie systemów gwarancji depozytów).

Unijne ramy zarządzania kryzysowego są ugruntowane, jednak poprzednie przypadki upadłości banków pokazały, że istnieje konieczność dokonania usprawnień. Celem reformy CMDI jest uzupełnienie celów ram zarządzania kryzysowego i zapewnienie spójniejszego podejścia do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, aby każdy bank znajdujący się w sytuacji kryzysowej mógł opuścić rynek w sposób uporządkowany, z jednoczesnym zachowaniem stabilności finansowej, pieniędzy podatników i zapewnieniem zaufania deponentów. W szczególności w przypadku mniejszych banków i banków średniej wielkości należy wzmocnić istniejące ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji pod względem ich koncepcji, wdrażania i, co najważniejsze, zachęt do ich stosowania, tak aby można je było w sposób bardziej wiarygodny stosować do tych banków.

Kontekst wniosku

W następstwie globalnego kryzysu finansowego i zadłużeniowego UE podjęła zdecydowane działania zgodnie z międzynarodowymi wezwaniami do przeprowadzenia reform, w celu stworzenia bezpieczniejszego sektora finansowego dla jednolitego rynku UE. Obejmowały one zapewnienie instrumentów i uprawnień do podjęcia stosownych działań w przypadku upadłości dowolnego banku w sposób uporządkowany przy jednoczesnym zachowaniu stabilności finansowej, ochrony finansów publicznych i utrzymaniu ochrony deponentów. Unię bankową utworzono w 2014 r. i obecnie składa się ona z dwóch filarów: Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego i jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Nadal jednak nie dokończono budowy unii bankowej i nie określono jej trzeciego

---

[1] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

[2] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

[3] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149).

filaru: europejskiego systemu gwarantowania depozytów (EDIS)[4]. Wniosek Komisji przyjęty 24 listopada 2015 r. w sprawie ustanowienia EDIS[5] nadal oczekuje na rozpatrzenie.

Unię bankową wspiera jednolity zbiór przepisów, który w odniesieniu do CMDI składa się z trzech aktów prawnych UE przyjętych w 2014 r.: dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, rozporządzenia SRMR oraz dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów. W dyrektywie w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków zdefiniowano uprawnienia, zasady i procedury dotyczące naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, w tym porozumienia dotyczące współpracy transgranicznej w celu przeciwdziałania transgranicznym upadłościom banków. Rozporządzeniem SRMR utworzono Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) oraz jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także zdefiniowano w nim uprawnienia, zasady i procedury dotyczące restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotów mających siedzibę w unii bankowej w kontekście jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W dyrektywie w sprawie systemów gwarancji depozytów określono zasady korzystania ze środków SGD i zapewniono ochronę deponentów. Dyrektywa w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków oraz dyrektywa w sprawie systemów gwarancji depozytów mają zastosowanie we wszystkich państwach członkowskich, natomiast rozporządzenie SRMR ma zastosowanie w państwach członkowskich uczestniczących w unii bankowej.

Pakietem bankowym z 2019 r., znanym również jako „pakiet na rzecz ograniczenia ryzyka”, zmieniono dyrektywę w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, rozporządzenie SRMR, rozporządzenie w sprawie wymogów kapitałowych (CRR)[6] i dyrektywę w sprawie wymogów kapitałowych (CRD)[7]. Zmiany te obejmowały środki służące realizacji zobowiązań UE podjętych na forach międzynarodowych[8] w sprawie podjęcia dalszych kroków w kierunku dokończenia budowy unii bankowej poprzez zapewnienie wiarygodnych środków ograniczających ryzyko w celu zmniejszenia zagrożeń dla stabilności finansowej.

---

4 Ponadto nadal nie zawarto porozumienia w sprawie wiarygodnego i solidnego mechanizmu zapewniania płynności w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w unii bankowej zgodnie z normami ustanowionymi przez partnerów międzynarodowych.

5 COM(2015) 586 final.

6 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

7 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

8 Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego i Rada Stabilności Finansowej. Rada Stabilności Finansowej (wersja zaktualizowana z 2014 r.), *„Key Attributes of effective resolution regimes for financial institutions”* [„Kluczowe atrybuty skutecznych systemów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji finansowych”] i (2015), *„Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks (G-SIBs) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term Sheet”* [„Zasady w zakresie zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania globalnych banków o znaczeniu systemowym objętych procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Dokument określający podstawowe warunki dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat”].

W listopadzie 2020 r. Eurogrupa uzgodniła utworzenie i wczesne wprowadzenie wspólnego mechanizmu ochronnego dla jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ramach Europejskiego Mechanizmu Stabilności (EMS)[9].

Reforma zarządzania kryzysowego i gwarantowania depozytów (CMDI) oraz szersze implikacje dla unii bankowej

Wraz z reformą CMDI urzeczywistniona unia bankowa, w tym jej trzeci filar – EDIS, zapewniłaby wyższy poziom ochrony finansowej i zaufania gospodarstwom domowym i przedsiębiorstwom w UE, zwiększyłaby zaufanie i wzmocniła stabilność finansową będące niezbędnymi warunkami wzrostu gospodarczego, dobrobytu i odporności w unii gospodarczej i walutowej oraz ogólnie w UE. Unia rynków kapitałowych stanowi uzupełnienie unii bankowej, ponieważ obie inicjatywy mają zasadnicze znaczenie dla finansowania dwojakiej transformacji (cyfrowej i ekologicznej), zwiększenia międzynarodowej roli euro oraz wzmocnienia otwartej strategicznej autonomii UE i jej konkurencyjności w zmieniającym się świecie, w szczególności w świetle istniejących obecnie trudnych warunków gospodarczych i geopolitycznych[10, 11].

W czerwcu 2022 r. Eurogrupa nie zgodziła się na bardziej kompleksowy plan prac w celu dokończenia budowy unii bankowej w drodze uwzględnienia EDIS. Eurogrupa zwróciła się natomiast do Komisji o przedstawienie bardziej ukierunkowanych wniosków ustawodawczych dotyczących reformy unijnych ram zarządzania bankami w sytuacji kryzysowej i krajowych systemów gwarantowania depozytów[12].

Jednocześnie w swoim sprawozdaniu w sprawie unii bankowej za rok 2021[13] Parlament Europejski również podkreślił znaczenie dokończenia budowy unii bankowej w drodze ustanowienia EDIS i poparł działania Komisji w zakresie przedstawienia wniosku ustawodawczego w sprawie przeglądu CMDI. Chociaż Eurogrupa nie zatwierdziła wyraźnie EDIS, dzięki temu reforma CMDI byłaby bardziej solidna i zapewniłaby synergię i przyrost wydajności dla sektora bankowego. Taki pakiet legislacyjny byłby częścią programu działań mającego na celu dokończenie budowy unii bankowej, jak podkreśliła w wytycznych politycznych przewodnicząca Ursula von der Leyen, w których przypomniała również o znaczeniu EDIS, oraz zgodnie z regularnym poparciem przywódców[14].

Cele ram zarządzania kryzysowego i gwarantowania depozytów (CMDI)

Ramy CMDI opracowano w celu ograniczenia ryzyka i zarządzania upadłością instytucji dowolnej wielkości, przy jednoczesnym osiągnięciu czterech nadrzędnych celów:

---

9 Eurogrupa (30 listopada 2020 r.), *„Statement of the Eurogroup in inclusive format on the ESM reform and the early introduction of the backstop to the Single Resolution Fund”* [„Oświadczenie Eurogrupy w rozszerzonym składzie w sprawie reformy EMS i wczesnego wprowadzenia wspólnego mechanizmu ochronnego dla jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”]. Wdrożenie miałoby nastąpić w latach 2022–2024. Porozumienie zmieniające Porozumienie ustanawiające Europejski Mechanizm Stabilności wciąż jednak oczekuje na ratyfikację.

10 Komisja Europejska (2020), *Program prac Komisji na 2021 r.*, pkt 2.3, s. 5.

11 Komisja Europejska (2023), *Długoterminowa konkurencyjność UE: perspektywa na przyszłość po 2030 r.*

12 Eurogrupa (16 czerwca 2022 r.), *oświadczenie Eurogrupy w sprawie przyszłości unii bankowej.*

13 Parlament Europejski (2022), *Sprawozdanie w sprawie unii bankowej – sprawozdanie za rok 2021;* począwszy od 2015 r. Parlament Europejski co roku publikuje sprawozdanie w sprawie unii bankowej.

14 Posiedzenie szczytu strefy euro (24 marca 2023 r.), *„Statement of the Euro Summit, meeting in inclusive format”* [„Oświadczenie ze szczytu strefy euro, posiedzenie w formacie integracyjnym”].

(i) ochrony stabilności finansowej przy jednoczesnym unikaniu efektu domina, zapewniając tym samym dyscyplinę rynkową i ciągłość funkcji krytycznych dla społeczeństwa,

(ii) zapewnienia funkcjonowania jednolitego rynku oraz równych warunków działania w całej UE;

(iii) zminimalizowania korzystania z pieniędzy podatników i osłabienia więzi bank-państwo oraz

(iv) ochrony deponentów i zapewnienia zaufania konsumentów.

W ramach CMDI przewidziano zestaw instrumentów, które można stosować na różnych etapach cyklu życia banków znajdujących się w trudnej sytuacji: działania naprawcze wspierane w ramach planów naprawy opracowanych przez banki; środki wczesnej interwencji; środki zapobiegające upadłości banku; plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przygotowane przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; oraz zestaw instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, gdy bank zostanie ogłoszony za będący na progu upadłości lub zagrożony upadłością i uznaje się, że restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja banku (a nie jego likwidacja) leży w interesie publicznym. Poza tym krajowe postępowania upadłościowe, które nie są objęte ramami CMDI[15], nadal mają zastosowanie do tych banków znajdujących się w trudnej sytuacji, którymi można się zająć w ramach tych postępowań krajowych, jeżeli takie postępowania są bardziej właściwe (zamiast restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji) i nie szkodzą interesowi publicznemu ani nie zagrażają stabilności finansowej.

Ramy CMDI mają na celu zapewnienie połączenia źródeł finansowania w celu zarządzania przypadkami upadłości w sposób efektywny ekonomicznie, ochronę stabilności finansowej i deponentów oraz utrzymanie dyscypliny rynkowej, przy jednoczesnym ograniczeniu korzystania z budżetu publicznego i ostatecznie ograniczeniu kosztów ponoszonych przez podatników. Koszt restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku jest w pierwszej kolejności pokrywany z zasobów własnych banku, tj. przypisywanych akcjonariuszom i wierzycielom samego banku (stanowiących wewnętrzną zdolność banku do pokrycia strat), co również zmniejsza pokusę nadużycia i poprawia dyscyplinę rynkową. W razie potrzeby koszt ten można pokryć dodatkowo ze środków pochodzących z systemów gwarancji depozytów i mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (krajowe fundusze na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w unii bankowej). Fundusze te są finansowane ze składek wnoszonych przez wszystkie banki, niezależnie od ich wielkości i modelu biznesowego. W unii bankowej zasady te dodatkowo zintegrowano dzięki powierzeniu SRB zarządzania jednolitym funduszem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który jest finansowany ze składek wnoszonych przez sektor bankowy w państwach członkowskich uczestniczących w unii bankowej, oraz nadzorowania go. W zależności od instrumentu zastosowanego wobec banku znajdującego się w trudnej sytuacji (np. środki zapobiegawcze,

---

[15] Krajowe postępowania upadłościowe nie są zharmonizowane. Decyzja organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o objęciu banku znajdującego się w trudnej sytuacji restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, co wymaga porównania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z krajowym postępowaniem upadłościowym (ocena interesu publicznego), jest jednak częścią ram CMDI. Jeśli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmie decyzję o nieobejmowaniu banku znajdującego się w trudnej sytuacji restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, sprawę rozpatruje się następnie na szczeblu krajowym, na którym przeprowadza się ocenę wszczęcia postępowania upadłościowego lub innego rodzaju postępowania likwidacyjnego zgodnie ze szczegółowymi informacjami dotyczącymi krajowych systemów prawa upadłościowego.

ostrożnościowe, restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub środki alternatywne w ramach krajowego postępowania upadłościowego) oraz konkretnych szczegółów sprawy może być konieczna kontrola pomocy państwa[16] w przypadku interwencji ze strony funduszu na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji/jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, systemu gwarancji depozytów lub finansowania publicznego z budżetu państwa.

Powody przedstawienia wniosku

Niezależnie od postępów osiągniętych od 2014 r. restrukturyzację i uporządkowaną likwidację stosowano rzadko, zwłaszcza w unii bankowej. Określono obszary wymagające dalszego wzmocnienia i dostosowania w odniesieniu do ram CMDI w zakresie opracowywania, wdrażania i, co najważniejsze, zachęt do ich stosowania.

Do tej pory z wieloma bankami mniejszej lub średniej wielkości znajdującymi się w trudnej sytuacji radzono sobie w ramach systemów krajowych, często wykorzystując pieniądze podatników (bailouty) zamiast sieci bezpieczeństwa finansowanych przez podmioty rynkowe, takich jak jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w unii bankowej, który do tej pory nie był wykorzystywany w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jest to sprzeczne z celem ram, ponieważ ustanowiono je w następstwie globalnego kryzysu finansowego, który skutkował poważną zmianą paradygmatu z ratowania na rzecz umorzenia lub konwersji długu. W tym kontekście koszt alternatywny mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji finansowanych przez wszystkie banki jest znaczny.

Ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie zapewniły pełnej realizacji nadrzędnych celów, w szczególności ułatwienia funkcjonowania jednolitego rynku w sektorze bankowym w UE dzięki zapewnieniu równych warunków działania, radzeniu sobie z kryzysami transgranicznymi i krajowymi oraz zminimalizowaniu korzystania z pieniędzy podatników.

Przyczyny tego stanu rzeczy wynikają przede wszystkim z nieadekwatnych zachęt w zakresie wyboru właściwego instrumentu służącego zarządzaniu bankami znajdującymi się w trudnej sytuacji, co skutkuje brakiem stosowania zharmonizowanych ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na rzecz innych rozwiązań. Wynika to ogólnie z dużej swobody w zakresie oceny interesu publicznego, trudności w dostępie do finansowania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bez przypisywania strat deponentom oraz łatwiejszego dostępu do finansowania poza restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją. Prowadzi to do wzrostu ryzyka fragmentacji i nieoptymalnych wyników w zakresie zarządzania przypadkami upadłości banków, w szczególności mniejszych i średniej wielkości banków.

Przegląd ram CMDI i związku z krajowymi postępowaniami upadłościowymi powinien zapewnić rozwiązania umożliwiające wyeliminowanie tych problemów. Powinien on również umożliwić pełne osiągnięcie celów ram i dostosowanie do wszystkich banków w UE, niezależnie od ich wielkości, modelu biznesowego i struktury zobowiązań, nawet mniejszych i średniej wielkości banków, jeśli wymagają tego istniejące okoliczności. Przegląd ten

[16] Zasady pomocy państwa są nieodłącznie powiązane z ramami CMDI i stanowią ich uzupełnienie. Zasady te nie zostały objęte niniejszym przeglądem i niniejszą oceną skutków. Aby zapewnić spójność między tymi dwoma ramami, Eurogrupa zwróciła się do Komisji w listopadzie 2020 r. o przeprowadzenie przeglądu ram pomocy państwa dla banków i ukończenie go równolegle z przeglądem ram CMDI, zapewniając wejście w życie ram pomocy państwa w tym samym czasie, co zaktualizowanych ram CMDI.

powinien mieć na celu zapewnienie spójnego stosowania przepisów we wszystkich państwach członkowskich, zapewniając równe warunki działania, jednocześnie chroniąc stabilność finansową i deponentów, zapobiegając efektowi domina i ograniczając korzystanie z pieniędzy podatników. W szczególności ramy te należy ulepszyć, aby ułatwić restrukturyzację i uporządkowaną likwidację mniejszych i średniej wielkości banków zgodnie z pierwotnymi oczekiwaniami, łagodząc w tym celu wpływ na stabilność finansową i gospodarkę realną bez korzystania z finansowania publicznego oraz zwiększając zaufanie ich deponentów, którymi są przede wszystkim gospodarstwa domowe oraz małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP). Jeśli chodzi o skalę przewidywanych zmian, przegląd CMDI nie ma na celu zmiany obecnych ram, a tylko wprowadzenie koniecznych usprawnień w kilku kluczowych obszarach, aby zapewnić funkcjonowanie ram zgodne z ich przeznaczeniem dla wszystkich banków.

Podsumowanie elementów reformy zarządzania kryzysowego i gwarantowania depozytów (CMDI)

Zmiany zawarte w pakiecie CMDI obejmują szereg aspektów polityki i stanowią spójną odpowiedź na zidentyfikowane problemy:

- rozszerzenie zakresu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w wyniku dokonania przeglądu oceny interesu publicznego, jeżeli umożliwia to skuteczniejsze osiągnięcie celów ram, tj. ochrony stabilności finansowej, pieniędzy podatników i zaufania deponentów, niż krajowe postępowanie upadłościowe;
- zwiększenie finansowania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji poprzez uzupełnienie wewnętrznej zdolności instytucji do pokrycia strat, która pozostaje pierwszą linią obrony, środkami SGD w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu ułatwienia dostępu do funduszy na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bez przypisywania start deponentom, w stosownych przypadkach, z zastrzeżeniem warunków i zabezpieczeń;
- zmiana kolejności zaspokajania wierzytelności w razie upadłości i zapewnienie ogólnego uprzywilejowania deponentów z jednopoziomowym uprzywilejowaniem deponentów w celu umożliwienia wykorzystania środków SGD w ramach środków innych niż wypłata depozytów gwarantowanych;
- ujednolicenie testu najniższego kosztu w odniesieniu do wszystkich rodzajów interwencji SGD, poza wypłatą depozytów gwarantowanych w razie upadłości, w celu poprawy równych warunków działania i zapewnienia spójności wyników;
- doprecyzowanie ram wczesnej interwencji dzięki wyeliminowaniu pokrywania się środków wczesnej interwencji i środków nadzorczych, zapewnieniu pewności prawa w odniesieniu do mających zastosowanie warunków oraz ułatwieniu współpracy między właściwymi organami i organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- zapewnienie terminowego uruchomienia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; oraz
- poprawa ochrony deponentów (np. ukierunkowane ulepszenie przepisów dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów dotyczących zakresu ochrony i współpracy transgranicznej, harmonizacja wariantów krajowych oraz

poprawa przejrzystości w zakresie solidności finansowej systemów gwarantowania depozytów).

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

We wniosku wprowadza się zmiany do obowiązującego prawodawstwa w celu zapewnienia jego pełnej spójności z obowiązującymi przepisami w zakresie polityki w dziedzinie zarządzania kryzysowego i gwarantowania depozytów. Przegląd dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków/rozporządzenia SRMR i dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów ma na celu poprawę funkcjonowania ram w sposób zapewniający organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instrumenty umożliwiające podjęcie stosownych działań w przypadku upadłości dowolnego banku, niezależnie od jego wielkości i modelu biznesowego, w celu zachowania stabilności finansowej, ochrony deponentów i uniknięcia korzystania z pieniędzy podatników.

- **Spójność z innymi politykami UE**

Wniosek opiera się na reformach przeprowadzonych w następstwie kryzysu finansowego, które doprowadziły do utworzenia unii bankowej i jednolitego zbioru przepisów dla wszystkich banków w UE.

Wniosek przyczynia się do wzmocnienia unijnych przepisów finansowych przyjętych w ostatnim dziesięcioleciu w celu ograniczenia ryzyka w sektorze finansowym i zapewnienia uporządkowanego zarządzania upadłością banków. Jego celem jest wzmocnienie systemu bankowego oraz propagowanie zrównoważonego finansowania działalności gospodarczej w UE. Wniosek ten jest w pełni zgodny z podstawowymi celami UE polegającymi na wspieraniu stabilności finansowej, obniżaniu wsparcia podatników na rzecz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków oraz ochronie zaufania deponentów. Cele te sprzyjają osiągnięciu wysokiego poziomu konkurencyjności i ochrony konsumentów.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

We wniosku zmienia się istniejące rozporządzenie w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, SRMR, w szczególności w odniesieniu do lepszego stosowania instrumentów, które są już dostępne w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, wyjaśniając warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ułatwiając dostęp do sieci bezpieczeństwa w przypadku upadłości banku oraz zwiększając przejrzystość i spójność przepisów dotyczących finansowania. Dzięki ustanowieniu zharmonizowanych wymogów dotyczących stosowania ram CMDI wobec banków w państwach członkowskich uczestniczących w jednolitym mechanizmie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niniejszy wniosek przyczynia się do istotnego ograniczenia ryzyka wystąpienia rozbieżności w przepisach krajowych tych państw członkowskich, które to rozbieżności mogłyby spowodować zakłócenie konkurencji na rynku wewnętrznym.

W związku z tym podstawa prawna wniosku jest taka sama jak podstawa prawna pierwotnego aktu ustawodawczego, a mianowicie art. 114 TFUE. We wspomnianym artykule przewidziano możliwość przyjęcia środków dotyczących zbliżenia przepisów krajowych, które mają na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Podstawa prawna wchodzi w zakres obszaru rynku wewnętrznego, który zgodnie z art. 4 TFUE uznawany jest za obszar kompetencji dzielonych. Większość rozważanych działań stanowi aktualizacje i zmiany obowiązującego prawa UE, w związku z czym dotyczą one obszarów, w których UE wykonywała już swoje kompetencje i nie zamierza zaprzestać ich wykonywania.

Biorąc pod uwagę, że cele proponowanych środków służą uzupełnieniu obowiązujących już przepisów UE, najskuteczniej można je osiągnąć na szczeblu UE, a nie za pomocą różnych inicjatyw krajowych. W szczególności uzasadnienie szczególnego i zharmonizowanego unijnego systemu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do wszystkich banków w UE określono na etapie opracowywania ram w 2014 r. Główne cechy tych ram stanowią odzwierciedlenie międzynarodowych wytycznych i dokumentu „Kluczowe atrybuty skutecznych systemów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji finansowych" przyjętego przez Radę Stabilności Finansowej w następstwie globalnego kryzysu finansowego z 2008 r.

Zasada pomocniczości jest zapisana w istniejących ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Państwa członkowskie nie mogą w wystarczającym stopniu osiągnąć ich celów, jakimi są harmonizacja przepisów i procesów dotyczących restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Natomiast z racji skutków upadłości jakiejkolwiek instytucji w UE można je natomiast lepiej osiągnąć na szczeblu Unii za pośrednictwem działań UE.

Celem istniejących ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zawsze było zapewnienie wspólnego zestawu instrumentów umożliwiających skuteczne postępowanie w przypadku upadłości każdego banku, niezależnie od jego wielkości, modelu biznesowego lub lokalizacji, w sposób uporządkowany, gdy jest to konieczne do zachowania stabilności finansowej UE, państwa członkowskiego lub regionu, w którym prowadzi działalność, oraz do ochrony deponentów bez konieczności korzystania ze środków publicznych.

We wniosku zmienia się niektóre przepisy rozporządzenia w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, aby ulepszyć istniejące ramy, zwłaszcza jeśli chodzi o stosowanie ich w odniesieniu do mniejszych i średniej wielkości banków, ponieważ w przeciwnym razie osiągniecie określonych w nim celów może nie być możliwe.

Ryzyko w odniesieniu do stabilności finansowej, zaufania deponentów lub wykorzystania finansów publicznych w jednym państwie członkowskim może mieć daleko idące konsekwencje w wymiarze transgranicznym i może ostatecznie przyczynić się do fragmentacji jednolitego rynku. Brak działań na szczeblu UE w przypadku mniej istotnych banków i ich postrzegane wykluczenie z wzajemnej sieci bezpieczeństwa również potencjalnie wpłynęłyby na ich zdolność do wejścia na rynki i przyciągnięcia deponentów w porównaniu z istotnymi bankami. Ponadto krajowe rozwiązania mające na celu zaradzenie upadłości banków osłabiłyby więź bank-państwo i podważyłyby ideę unii bankowej polegającą na wprowadzeniu zmiany paradygmatu z ratowania na rzecz umorzenia lub konwersji długu.

Działanie na szczeblu UE mające na celu reformę ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie przyczyni się do wyznaczenia strategii, którą należy przyjąć w przypadku upadłości banków. Wybór między zharmonizowaną unijną strategią/unijnym instrumentem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji a krajową strategią likwidacji pozostanie w gestii organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który podejmie decyzję na podstawie oceny interesu publicznego. Wybór ten jest dostosowany do każdego konkretnego

przypadku upadłości i nie jest dokonywany automatycznie na podstawie takich czynników, jak wielkość banku, zasięg geograficzny jego działalności i struktura sektora bankowego. W praktyce oznacza to, że ocena interesu publicznego stanowi kontrolę zgodności z zasadą pomocniczości w UE.

W związku z tym, chociaż do oceny tego, czy bank podlega restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, czy też nie, należy stosować podejście indywidualne, kluczowe znaczenie ma zachowanie możliwości restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do wszystkich banków oraz zapewnienie organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiednich zachęt do wyboru restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ze względu na potencjalnie systemowy charakter wszystkich instytucji, jak już przewidziano w rozporządzeniu w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków.

Państwa członkowskie nadal mogą rozważać likwidację mniejszych lub średniej wielkości banków na podstawie zreformowanych ram. Pod tym względem krajowe systemy prawa upadłościowego (które nie są zharmonizowane) pozostają w mocy, w przypadku gdy postępowanie upadłościowe uznaje się za lepsze rozwiązanie niż restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja. W ten sposób zachowana zostaje ciągłość instrumentów, w tym instrumentów nieobjętych restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, takich jak: środki zapobiegawcze i ostrożnościowe; instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; środki alternatywne w ramach krajowego postępowania upadłościowego oraz wypłata depozytów gwarantowanych w przypadku stopniowej likwidacji.

Zmianę rozporządzenia SRMR uznaje się zatem za najlepszy wariant. Tego rodzaju zmiana zapewnia w stosownych przypadkach odpowiednią równowagę między ujednoliceniem przepisów a utrzymaniem elastyczności na szczeblu krajowym. Przedmiotowe zmiany służyłyby jeszcze bardziej jednolitemu stosowaniu ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz ujednoliceniu praktyk organów nadzoru i organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także zapewnieniu równych warunków działania na całym rynku wewnętrznym usług bankowych. Dotyczy to w szczególności sektora bankowego, w którym wiele instytucji prowadzi działalność na całym unijnym rynku wewnętrznym. Cele te nie zostałyby osiągnięte w ramach przepisów krajowych.

- **Proporcjonalność**

Zgodnie z zasadą proporcjonalności zakres i forma działania UE nie powinny wykraczać poza to, co jest konieczne do osiągnięcia wyznaczonych przez nią celów zgodnie z ogólnymi celami określonymi w Traktatach.

Proporcjonalność stanowi integralny element oceny skutków towarzyszącej wnioskowi. Proponowane zmiany poddano indywidualnej ocenie pod względem proporcjonalności. Co więcej, w kilku dziedzinach stwierdzono brak proporcjonalności obowiązujących przepisów i przeanalizowano konkretne warianty mające na celu ograniczenie obciążenia administracyjnego i kosztów przestrzegania przepisów ponoszonych przez mniejsze instytucje, w szczególności poprzez zniesienie obowiązku określania minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (MREL) dla niektórych rodzajów podmiotów.

W warunkach dostępu do mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w obecnych ramach nie uwzględniono w wystarczającym stopniu rozróżnienia ze względu na proporcjonalność w oparciu o strategię restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wielkość lub model biznesowy. Zdolność banków do spełnienia warunków dostępu do mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zależy od

zasobów instrumentów mogących podlegać umorzeniu lub konwersji, dostępnych w ich bilansach w momencie interwencji. Dowody wskazują jednak, że niektóre (mniejsze i średniej wielkości) banki na niektórych rynkach napotykają trudności strukturalne w zakresie opracowywania MREL. W przypadku tych banków, biorąc pod uwagę ich specyficzną strukturę zobowiązań (w szczególności banków, które w znacznym stopniu opierają się na finansowaniu depozytami), niektóre depozyty musiałyby zostać umorzone lub poddane konwersji w celu uzyskania dostępu do mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, co może budzić obawy o stabilność finansową i wykonalność operacyjną, biorąc pod uwagę skutki gospodarcze i społeczne w szeregu państw członkowskich. Proponowane zmiany (np. jasne przepisy dotyczące dostosowania MREL do strategii przeniesienia w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wprowadzenie jednopoziomowego uprzywilejowania deponentów i zapewnienie możliwości uzupełnienia braków w celu uzyskania dostępu do mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dzięki środkom SGD) przyczyniłyby się do poprawienia dostępu do finansowania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Zapewniłyby one również większą proporcjonalność w odniesieniu do banków, które zostałyby poddane restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ramach strategii przeniesienia, umożliwiając w stosownych przypadkach ochronę depozytów przed umorzeniem lub konwersją długu oraz skutecznie eliminując problem finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bez osłabiania minimalnych warunków umorzenia lub konwersji długu w celu uzyskania dostępu do mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

- **Wybór instrumentu**

Proponuje się wdrożenie środków poprzez zmianę rozporządzenia w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w drodze rozporządzenia. Proponowane środki odnoszą się do już istniejących przepisów zawartych w tym instrumencie prawny lub rozwijają te przepisy.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

Ramy CMDI opracowano, aby zapobiegać przypadkom upadłości instytucji dowolnej wielkości lub o dowolnym modelu biznesowym i zarządzać taką upadłością. Opracowano je w celu utrzymania stabilności finansowej, ochrony deponentów, zminimalizowania wykorzystania wsparcia publicznego, ograniczenia pokusy nadużycia i poprawy funkcjonowania wewnętrznego rynku usług finansowych. W ocenie stwierdzono, że co do zasady ramy CMDI należy ulepszyć pod pewnymi względami, takimi jak lepsza ochrona pieniędzy podatników.

W szczególności z oceny wynika, że pewność prawa i przewidywalność w zarządzaniu przypadkami upadłości banków są nadal niewystarczające. Decyzje organów publicznych dotyczące wszczęcia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub postępowania upadłościowego mogą się znacznie różnić w poszczególnych państwach członkowskich. Ponadto sieci bezpieczeństwa finansowane przez sektor bankowy nie zawsze są skuteczne i utrzymują się rozbieżne warunki dostępu do finansowania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz poza nią. Wpływają one na zachęty i stwarzają możliwości arbitrażu przy podejmowaniu decyzji o wyborze instrumentu zarządzania kryzysowego. Ponadto ochrona deponentów nadal jest nierównomierna i niespójna w poszczególnych państwach członkowskich w wielu obszarach.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Komisja przeprowadziła szeroko zakrojoną wymianę informacji w drodze różnych narzędzi konsultacji, aby dotrzeć do wszystkich zainteresowanych stron w celu lepszego zrozumienia funkcjonowania ram, a także możliwego zakresu ulepszeń.

W 2020 r. Komisja rozpoczęła konsultacje w sprawie połączonej wstępnej oceny skutków i planu działania mające na celu przedstawienie szczegółowej analizy działań, które należy podjąć na szczeblu UE, oraz potencjalnego wpływu różnych wariantów strategicznych na gospodarkę, społeczeństwo i środowisko.

W 2021 r. Komisja przeprowadziła dwie konsultacje: ukierunkowane konsultacje i konsultacje publiczne, aby zebrać informacje zwrotne od zainteresowanych stron na temat sposobu stosowania ram CMDI i opinie na temat możliwych modyfikacji. Ukierunkowane konsultacje, obejmujące 39 ogólnych i szczegółowych pytań technicznych, były dostępne wyłącznie w języku angielskim i trwały od 26 stycznia do 20 kwietnia 2021 r. Konsultacje publiczne składały się z 10 pytań ogólnych, dostępnych we wszystkich językach UE i trwały od 25 lutego do 20 maja 2021 r.

Ponadto 18 marca 2021 r. Komisja zorganizowała konferencję wysokiego szczebla, w której wzięli udział przedstawiciele wszystkich zainteresowanych stron. Na konferencji potwierdzono znaczenie skutecznych ram, ale także podkreślono ich obecne słabości.

Ponadto służby Komisji wielokrotnie przeprowadzały konsultacje z państwami członkowskimi w sprawie wdrożenia przez UE ram CMDI oraz ewentualnych przeglądów dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków/rozporządzenia SRMR oraz dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów w kontekście Grupy Ekspertów ds. Bankowości, Płatności i Ubezpieczeń. Równolegle z dyskusjami w grupie ekspertów kwestie poruszone w niniejszym wniosku były również przedmiotem posiedzeń organów przygotowawczych Rady, a mianowicie Grupy Roboczej Rady ds. Usług Finansowych i Unii Bankowej oraz grupy roboczej wysokiego szczebla ds. EDIS.

Ponadto na etapie przygotowywania prawodawstwa służby Komisji odbyły również szereg spotkań (fizycznych i wirtualnych) z przedstawicielami sektora bankowego, a także z innymi zainteresowanymi stronami.

Wyniki wszystkich wyżej wymienionych inicjatyw uwzględniono podczas przygotowywania niniejszego wniosku towarzyszącego ocenie skutków. W wyniku tych inicjatyw uzyskano wyraźne dowody na konieczność aktualizacji i uzupełnienia obowiązujących przepisów w celu jak najlepszego osiągnięcia celów ram. Załącznik 2 do oceny skutków zawiera streszczenie tych konsultacji i publicznej konferencji.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Komisja zwróciła się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) o wydanie opinii w sprawie finansowania w przypadku upadłości oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Komisja zwróciła się o ukierunkowane doradztwo techniczne w celu: (i) dokonania oceny zgłaszanych przez niektóre mniejsze i średniej wielkości banki trudności z wyemitowaniem wystarczających instrumentów finansowych zdolnych do pokrycia strat; (ii) przeanalizowania obecnych wymogów dotyczących dostępu do dostępnych źródeł finansowania w obecnych ramach oraz (iii) oceny ilościowych skutków różnych możliwych wariantów strategicznych w obszarze finansowania w przypadku restrukturyzacji

i uporządkowanej likwidacji oraz upadłości, a także ich skuteczność w osiąganiu celów polityki. EUNB udzielił odpowiedzi w październiku 2021 r.[17]

Komisja skorzystała również z opinii przedstawionej przez platformę ds. dostosowania się do wymogów przyszłości w grudniu 2021 r. W opinii podkreślono potrzebę dostosowania ram CMDI do potrzeb wszystkich banków, w sposób proporcjonalny, z uwzględnieniem potencjalnego wpływu na zaufanie deponentów i stabilność finansową.

- **Ocena skutków[18]**

Wniosek poddano kompleksowej ocenie skutków z uwzględnieniem informacji zwrotnych otrzymanych od zainteresowanych stron oraz potrzeby odniesienia się do różnych wzajemnie powiązanych kwestii obejmujących trzy różne teksty prawne.

W ocenie skutków rozważono szereg wariantów strategicznych mających na celu wyeliminowanie problemów zidentyfikowanych podczas opracowywania i wdrażania ram zarządzania kryzysowego i gwarancji depozytów. Biorąc pod uwagę silne powiązania między zestawem instrumentów zarządzania kryzysowego a jego finansowaniem, w ocenie skutków rozważono pakiety wariantów strategicznych, które łączą odpowiednie cechy opracowywanych ram CMDI w celu zapewnienia kompleksowego i spójnego podejścia. Niektóre z proponowanych zmian – związane ze środkami wczesnej interwencji, mechanizmami inicjującymi ustalenia, czy bank znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, oraz harmonizacją niektórych elementów dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów – są wspólne dla wszystkich rozważanych pakietów wariantów.

Różne pakiety wariantów dotyczą przede wszystkim analizy możliwych rozwiązań w zakresie wiarygodnego i skutecznego rozszerzenia zakresu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w zależności od poziomu ambicji w zakresie zwiększenia dostępności finansowania. W szczególności w ramach wariantów strategicznych rozważa się ułatwienie korzystania ze środków SGD w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym posłużenie się nimi jako pomostem, w ramach zabezpieczenia testu najniższego kosztu, w celu zwiększenia proporcjonalności w dostępie do mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do banków, w szczególności mniejszych i średniej wielkości banków, podlegających strategiom przeniesienia i opuszczeniu rynku. Ponadto w ramach wariantów strategicznych prowadzona jest analiza możliwości skuteczniejszego i wydajniejszego wykorzystania środków SGD w ramach zharmonizowanego testu najniższego kosztu w odniesieniu do środków innych niż wypłata depozytów gwarantowanych, mająca w zamierzeniu poprawę zgodności zachęt dla organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przy wyborze najodpowiedniejszego instrumentu zarządzania kryzysowego. Odblokowanie środków SGD na działania inne niż wypłata depozytów gwarantowanych zależy od tego, na którym miejscu w hierarchii roszczeń znajduje się system gwarancji depozytów. W związku z tym w ramach wariantów strategicznych analizuje się również różne scenariusze harmonizacji uprzywilejowania deponentów.

W świetle tych elementów w ocenie skutków przeanalizowano trzy możliwe pakiety wariantów strategicznych, które charakteryzują się skutkami o różnym poziomie ambicji.

---

17 EUNB (22 października 2021 r.), *„Call for advice regarding funding in resolution and insolvency”* [„Prośba o wydanie opinii w sprawie finansowania w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz upadłości”].

18 Zob. odniesienia do SWD(2023) 226 (zestawienie informacji dotyczące oceny skutków) i SEC(2023) 230 (pozytywna opinia Rady ds. Kontroli Regulacyjnej).

Celem każdego pakietu jest opracowanie ram opartych na zachętach poprzez zachęcanie do stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w spójniejszy sposób, zwiększanie pewności prawa i przewidywalności, wyrównanie warunków działania i ułatwienie dostępu do wspólnych sieci bezpieczeństwa, przy jednoczesnym zachowaniu pewnych rozwiązań alternatywnych wykraczających poza restrukturyzację i uporządkowaną likwidację w ramach krajowych postępowań upadłościowych. Z założenia pakiety wariantów umożliwiają jednak osiągnięcie tych celów w różnym stopniu, a ich wykonalność polityczna jest różna.

W preferowanym wariancie przewiduje się ambitne usprawnienia w zakresie finansowania, umożliwiając znaczne rozszerzenie zakresu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu uwzględnienia większej liczby mniejszych i średniej wielkości banków oraz lepszego dostosowania zachęt w odniesieniu do podejmowania decyzji w sprawie najlepszego instrumentu zarządzania kryzysowego dla tych instytucji. Wariant ten uznano za skuteczniejszy, wydajniejszy i bardziej spójny pod względem osiągania celów ram w porównaniu z innymi wariantami, w tym scenariuszem bazowym, w którym nie podejmuje się żadnych działań. W szczególności odstąpienie od najwyższego uprzywilejowania SGD uznano za najskuteczniejszy sposób zapewnienia, by środki SGD mogły zostać wykorzystane w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Istnienie najwyższego uprzywilejowania roszczeń SGD jest głównym powodem, dla którego środków SGD w zasadzie nigdy nie można wykorzystywać do celów innych niż wypłata depozytów gwarantowanych w razie upadłości, ponieważ ma to wpływ na wynik testu najniższego kosztu (LCT), który uprzywilejowuje wypłatę. Stwierdzono jednak, że w rezultacie najwyższe uprzywilejowanie zapewnia ochronę zasobów finansowych SGD i sektora bankowego przed ewentualnym uzupełnieniem w wyniku utrudnienia wszelkiej interwencji SGD w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bez zapewnienia lepszej ochrony depozytów gwarantowanych. W związku z tym należy odstąpić od najwyższego uprzywilejowania SGD, aby uwzględnić wynik oceny LCT, który jest ukierunkowany na wypłaty, oraz aby zapewnić odpowiednie finansowanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu umożliwienia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mniejszych i średniej wielkości banków poprzez przeniesienie działalności upadłego banku i opuszczenie przez niego rynku.

Ocena skutków obejmowała również inny wariant, zakładający ambitną reformę ram CMDI, w tym EDIS, w formie pośredniego, hybrydowego modelu, różniący się od wniosku Komisji z 2015 r. W wariancie tym uznaje się znaczenie ustanowienia wspólnego systemu gwarantowania depozytów dla solidności ram i dokończenia budowy unii bankowej; został on oceniony jednak jako niewykonalny politycznie na tym etapie.

Wniosek wiązałby się z kosztami dla organów i niektórych banków, w zależności od zakresu, w jakim restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja zostałyby rozszerzone na podstawie indywidualnych ocen interesu publicznego i konkretnych okoliczności każdego przypadku. Korzystanie ze środków SGD i funduszu na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji/jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji byłoby bardziej opłacalne pod względem zasobów finansowych, które należy wykorzystać, lecz może również spowodować konieczność ich uzupełnienia ze składek pobieranych od sektora bankowego. Ogólnie rzecz biorąc, koszty ponoszone przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz banki zostałyby jednak skompensowane przez korzyści wynikające ze zwiększonej gotowości w odniesieniu do większej liczby banków, sprecyzowanych zachęt przy podejmowaniu decyzji o wyborze instrumentów zarządzania kryzysowego, ograniczonego korzystania ze środków podatników oraz większej stabilności finansowej i zaufania deponentów, a wszystko to dzięki bardziej przejrzystym przepisom i dostępowi do sieci bezpieczeństwa finansowanych przez podmioty rynkowe. W przypadku konsumentów

i społeczeństwa koszty powinny być ograniczone, a korzyści powinny wyraźnie nad nimi przeważać, w szczególności dzięki zwiększonej ochronie deponentów, stabilności finansowej i ograniczonemu korzystaniu z pieniędzy podatników.

Rada ds. Kontroli Regulacyjnej zatwierdziła ocenę skutków po wydaniu pierwszej negatywnej opinii. Aby odnieść się do uwag zgłoszonych przez Radę, ocenę skutków rozszerzono o dodatkowe wyjaśnienia dotyczące: (i) charakteru problemów, które mają zostać rozwiązane w ramach przeglądu, oraz ogólnych zalet restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w porównaniu z postępowaniem upadłościowym w celu ochrony stabilności finansowej, zaufania deponentów i zminimalizowania korzystania z pieniędzy podatników; (ii) wyjaśnień na temat sposobu, w jaki zachowana jest zgodność reformy z zasadą pomocniczości; oraz (iii) dodatkowych informacji szczegółowych dotyczących innych aspektów, takich jak spójność z przeglądem zasad pomocy państwa, współdziałanie z wnioskiem Komisji z 2015 r. w sprawie EDIS, sposób, w jaki uwzględniono porady EUNB lub warunki, w których SGD mogłyby interweniować w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Przegląd dotyczy przede wszystkim ogólnej struktury i funkcjonowania ram zarządzania kryzysowego i gwarancji depozytów, ze szczególnym uwzględnieniem mniejszych i średniej wielkości banków oraz równiejszego traktowania deponentów. Oczekuje się, że proponowana reforma przyniesie korzyści w zakresie skuteczności ram i jasności prawa.

Reforma ta jest neutralna pod względem technologicznym i nie wpływa na gotowość cyfrową.

- **Prawa podstawowe**

UE przestrzega najwyższych standardów ochrony praw podstawowych i jest sygnatariuszem szeregu konwencji w dziedzinie praw człowieka. W tym kontekście wniosek jest zgodny z tymi prawami, wymienionymi w głównych konwencjach ONZ dotyczących praw człowieka, Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, stanowiącej integralną część traktatów UE, oraz europejskiej konwencji praw człowieka.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet UE.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

We wniosku zobowiązuje się państwa członkowskie do transponowania zmian dyrektywy BRRD do ich prawa krajowego w terminie 18 miesięcy od wejścia w życie dyrektywy zmieniającej.

Do wniosku włączono wymogi dotyczące wydawania przez EUNB norm w odniesieniu do niektórych przepisów wchodzących w skład ram oraz składania Komisji sprawozdań na temat ich skutecznego wdrażania, np. w odniesieniu do ocen możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonywanych przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub przygotowań do przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Przepisy zostaną poddane ocenie po upływie pięciu lat od terminu ich wdrożenia, aby ustalić ich skuteczność i wydajność w osiąganiu założonych celów oraz umożliwić podjęcie decyzji, czy konieczne są nowe środki lub nowelizacja przepisów.

6. SZCZEGÓŁOWE OBJAŚNIENIA POSZCZEGÓLNYCH PRZEPISÓW WNIOSKU

Środki wczesnej interwencji oraz przygotowania do przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Art. 13 zastępuje się nowym zestawem artykułów (art. 13–13c) odzwierciedlających przepisy dyrektywy BRRD dotyczące wczesnej interwencji (art. 27–29 dyrektywy BRRD), aby zapewnić EBC mającą bezpośrednie zastosowanie podstawę prawną do wykonywania tych uprawnień. Podobnie jak w dyrektywie BRRD jasno określono mechanizm eskalacji między poszczególnymi rodzajami środków i wskazano, że wcześniejsze przyjęcie środków wczesnej interwencji lub spełnienie warunków wczesnej interwencji nie są warunkami wstępnymi rozpoczęcia przygotowań do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub wykonywania powiązanych uprawnień.

Rozporządzenie SRMR zawierało już przepisy dotyczące współpracy i wymiany informacji między Jednolitą Radą a EBC lub właściwymi organami krajowymi w przypadku, gdy sytuacja finansowa banku zaczyna się pogarszać. Przepisy te wymagały jednak wzmocnienia w celu zapewnienia lepszej i skuteczniejszej współpracy. Nowy art. 13c opiera się na poprzednim art. 13 i zawiera dodatkowe szczegóły na temat współpracy w okresie poprzedzającym restrukturyzację i uporządkowaną likwidację, dotyczące rodzaju informacji, które powinny podlegać wymianie, sytuacji, w których EBC lub właściwy organ krajowy muszą prowadzić wymianę informacji, oraz rodzaju uzgodnień, jakie Jednolita Rada może wprowadzić w celu przygotowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Wczesne ostrzeganie, że instytucja jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością

W art. 13c nakłada się na EBC – lub właściwy organ krajowy w przypadku mniej istotnych grup transgranicznych objętych bezpośrednio zakresem kompetencji Jednolitej Rady – obowiązek odpowiednio wczesnego powiadomienia Jednolitej Rady, gdy tylko stwierdzi, że zachodzi istotne ryzyko spełnienia przez instytucję lub podmiot warunków uznania ich za będące na progu upadłości lub zagrożone upadłością, jak określono w art. 18 ust. 4. W powiadomieniu tym należy podać powody, ze względu na które EBC lub właściwy organ krajowy dokonał takiej oceny, a także wskazać alternatywne rozwiązania, które mogą w rozsądnym terminie zapobiec upadłości danej instytucji lub danego podmiotu.

Uznając kluczową rolę, jaką odgrywa termin podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do jak najskuteczniejszego utrzymania poziomów kapitału, MREL i płynności instytucji lub podmiotu, a bardziej ogólnie – do zapewnienia warunków niezbędnych do tego, by Jednolita Rada mogła z powodzeniem zrealizować strategię restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przygotowaną dla danej instytucji lub danego podmiotu, Jednolita Rada jest uprawniona do oceny, w ścisłej współpracy z EBC lub właściwym organem krajowym, co uznaje za rozsądny termin do celów poszukiwania rozwiązań z udziałem sektora prywatnego lub rozwiązań administracyjnych, które mogą zapobiec upadłości. W tym okresie wczesnego ostrzegania EBC lub właściwy organ krajowy powinny nadal wykonywać swoje uprawnienia, współpracując jednocześnie z Jednolitą Radą zgodnie z art. 13c. EBC lub właściwy organ krajowy i Jednolita Rada powinny współpracować, w ścisłej współpracy, zmiany sytuacji instytucji lub podmiotu oraz wdrażanie środków alternatywnych. W tym kontekście Jednolita Rada i EBC lub właściwy organ krajowy powinny odbywać regularne spotkania, których częstotliwość ustala Jednolita Rada.

Jeżeli w tym terminie nie zostanie znaleziony lub wdrożony żaden odpowiedni środek alternatywny pozwalający zapobiec upadłości, EBC lub właściwy organ krajowy powinny ocenić, czy dana instytucja lub dany podmiot są na progu upadłości lub są zagrożone

upadłością. Jeżeli EBC lub właściwy organ krajowy stwierdzą, że instytucja lub podmiot są na progu upadłości lub zagrożone upadłością, powinny formalnie poinformować o tym Jednolitą Radę zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 1. Jednolita Rada może również dokonać takiej oceny samodzielnie zgodnie z obowiązującymi przepisami art. 18 ust. 1 akapit drugi. Jednolita Rada powinna następnie ustalić, czy spełnione są warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jeżeli z oceny interesu publicznego wynika konieczność przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub podmiotu, Jednolita Rada powinna przyjąć program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jest to zgodne z niedawnym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości w sprawie mającej miejsce w unii bankowej, zgodnie z którym ocena EBC jest środkiem przygotowawczym mającym na celu umożliwienie Jednolitej Radzie podjęcia decyzji w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku. Trybunał stwierdził ponadto, że Jednolita Rada ma wyłączne uprawnienia do oceny warunków wymaganych do zastosowania działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, z zastrzeżeniem zatwierdzenia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez Komisję oraz, w stosownych przypadkach, braku sprzeciwu ze strony Rady[19].

Ocena interesu publicznego (OIP)

Ramy CMDI opracowano, aby zapobiegać przypadkom upadłości instytucji dowolnej wielkości i zarządzać taką upadłością przy jednoczesnej ochronie deponentów i podatników. Gdy bank zostanie uznany za będący na progu upadłości lub zagrożony upadłością, a jego restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja leży w interesie publicznym, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przystępują do interwencji, korzystając z instrumentów i uprawnień przyznanych na podstawie dyrektywy BRRD/rozporządzenia SRMR w przypadku niezaproponowania alternatywnego rozwiązania przez sektor prywatny. Jeżeli restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja nie jest uzasadniona interesem publicznym, upadłość banku powinna zostać przeprowadzona w drodze krajowego uporządkowanego postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez organy krajowe, potencjalnie przy wykorzystaniu – w stosownych przypadkach – finansowania z systemu gwarancji depozytów lub innych źródeł finansowania.

W ramach oceny interesu publicznego (OIP) zasadniczo porównuje się restrukturyzację i uporządkowaną likwidację z upadłością, w szczególności w drodze oceny sposobu, w jaki każdy z tych scenariuszy umożliwia osiągnięcie celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, pod kątem których dokonuje się oceny, obejmują: (i) wpływ na stabilność finansową (rozległy kryzys może skutkować innym wynikiem OIP niż upadłość o charakterze indywidualnym); (ii) ocenę wpływu na funkcje krytyczne banku; oraz (iii) potrzebę ograniczenia korzystania z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego. Na podstawie obecnych ram wyboru restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji można dokonać tylko wtedy, gdy ogłoszenie upadłości nie pozwoliłoby na osiągnięcie celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w takim samym stopniu.

Rozporządzenie SRMR pozostawia Jednolitej Radzie margines swobody przy przeprowadzaniu OIP, co prowadzi do rozbieżnych zastosowań i sposobów interpretacji, które nie zawsze w pełni odzwierciedlają logikę i cele przepisów. W niektórych przypadkach w ramach unii bankowej OIP stosowano w sposób raczej ograniczony.

[19] Postanowienie z dnia 6 maja 2019 r., ABLV Bank/EBC, T-281/18, EU:T:2019:296, pkt 34–36, oraz wyrok z dnia 6 maja 2021 r., ABLV Bank/EBC, C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369, pkt 62–71.

Aby zminimalizować rozbieżności i rozszerzyć zastosowanie OIP, tj. poszerzyć zakres restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, we wniosku przewiduje się następujące zmiany legislacyjne:

Zmiany celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Cel restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który wymaga ograniczenia do minimum konieczności korzystania z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, nie pozwala na rozróżnienie między wykorzystaniem środków z budżetu państwa a wykorzystaniem sieci bezpieczeństwa finansowanych przez podmioty rynkowe (jednolite fundusze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub systemy gwarancji depozytów). W związku z tym zmienia się ten cel restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, aby uwzględnić konkretne odniesienie do wsparcia zapewnianego z budżetu państwa członkowskiego, w celu wskazania, że finansowanie zapewniane przez sieci bezpieczeństwa finansowane przez podmioty rynkowe powinno być uważane za preferowane w stosunku do finansowania pochodzącego z pieniędzy podatników (art. 14 ust. 2 lit. c)). Towarzyszy temu zmiana w przepisach proceduralnych dotyczących OIP, wymagająca od Jednolitej Rady rozważenia i porównania całego nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, co do którego można racjonalnie zakładać, że zostanie udzielone instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, ze wsparciem przewidzianym w hipotetycznym scenariuszu upadłościowym. Jeżeli w hipotetycznym scenariuszu upadłościowym przewidziane jest udzielenie pomocy w ramach likwidacji, powinno to prowadzić do pozytywnego wyniku OIP (art. 18 ust. 5 akapit drugi).

Zmienia się cel restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczący ochrony deponentów, aby doprecyzować, że restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja powinna mieć na celu ochronę deponentów przy jednoczesnym zminimalizowaniu strat w odniesieniu do systemów gwarancji depozytów. Oznacza to, że restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja powinny stanowić rozwiązanie preferowane w sytuacjach, w których upadłość wiązałaby się z wyższymi kosztami dla systemu gwarancji depozytów.

Zmiany proceduralne w zakresie porównania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z krajowymi postępowaniami upadłościowymi

Zgodnie z obecnym rozporządzeniem SRMR oczekuje się, że Jednolita Rada podejmie decyzję o upadłości, chyba że wybór restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji pozwoliłby skuteczniej osiągnąć cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W obecnym brzmieniu art. 18 ust. 5 stanowi, że restrukturyzację i uporządkowaną likwidację wybiera się wyłącznie, w przypadku gdy likwidacja instytucji w ramach standardowego postępowania upadłościowego nie pozwoliłaby zrealizować celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w takim samym stopniu. Aby umożliwić powszechniejsze stosowanie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zmienia się art. 18 ust. 5, aby wyjaśnić, że jako preferowaną strategię należy stosować krajowe postępowanie upadłościowe tylko wtedy, gdy pozwala ono skuteczniej (a nie w takim samym stopniu) osiągnąć cele określone w ramach. Przy zachowaniu upadłości jako opcji domyślnej, nowelizacja prowadzi do zwiększenia ciężaru dowodu po stronie organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w zakresie wykazania, że restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja nie jest uzasadniona interesem publicznym. Decyzja w sprawie OIP jest jednak podejmowana indywidualnie w każdym przypadku wedle uznania organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Wykorzystanie systemu gwarancji depozytów w restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Zgodnie z obecnymi ramami decyzję o wykorzystaniu środków SGD do finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmuje Jednolita Rada po konsultacji z systemem gwarancji depozytów, a kwotę wkładu wnoszonego przez ten system określa się na podstawie wyceny strat, jakie ponieśliby właściciele depozytów gwarantowanych, gdyby nie byli chronieni przed ich poniesieniem. Aby zapewnić również spójne stosowanie w unii bankowej zwiększonych możliwości i rygorystycznych warunków wykorzystywania zasobów krajowych systemu gwarancji depozytów do finansowania strategii przeniesienia w kontekście restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie ze zmienionym art. 109 dyrektywy BRRD, zmienia się art. 79 rozporządzenia SRMR w celu doprecyzowania, że system gwarancji depozytów, z którym powiązana jest instytucja kredytowa, powinien być wykorzystywany do celów i na warunkach określonych w art. 109 dyrektywy BRRD. Skreśla się ponadto art. 79 ust. 5 akapit drugi i trzeci rozporządzenia SRMR, które są odzwierciedleniem warunków określonych w obecnym art. 109 ust. 5 akapit drugi i trzeci dyrektywy BRRD.

Biorąc pod uwagę, że w ramach unii bankowej decyzje w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmuje Jednolita Rada, podczas gdy finansowanie może być zapewniane z krajowych zasobów systemu gwarancji depozytów, odwołanie do art. 109 dyrektywy BRRD w art. 79 akapit pierwszy rozporządzenia SRMR zapewnia również, aby zwiększona rola systemu gwarancji depozytów na podstawie dyrektywy BRRD miała zastosowanie w procesie decyzyjnym dotyczącym banków objętych zakresem kompetencji Jednolitej Rady. W szczególności obliczanie kosztów spłaty deponentów w celu ograniczenia kwoty wkładu wnoszonego przez system gwarancji depozytów w kontekście restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w oparciu o test najniższego kosztu (LCT) pozostaje na szczeblu krajowym w gestii systemu gwarancji depozytów. Jednolita Rada powinna określić kwotę wkładu wnoszonego przez system gwarancji depozytów dopiero po przeprowadzeniu konsultacji z tym systemem w sprawie wyników tych obliczeń, a wyniki te powinny być wiążące dla Jednolitej Rady. W związku z tym Jednolita Rada nie powinna móc określić wkładu wnoszonego przez system gwarancji depozytów w transakcję, przekraczającego koszt spłaty deponentów obliczony przez system gwarancji depozytów zgodnie z przepisami dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów (brak naruszenia LCT), ani wyższego

niż to, co jest konieczne do spełnienia warunku dostępu do mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (wymóg w zakresie łącznych zobowiązań i funduszy własnych na poziomie 8 %).

Warunki udzielania nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego

W celu zapewnienia, aby fundusze publiczne w formie nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego nie były wykorzystywane do wspierania instytucji lub podmiotów, które są nierentowne, należy ustanowić ścisłe warunki dotyczące sytuacji, w której takie wsparcie może zostać udzielone i jaką formę może przyjąć. Istniejące przepisy przewidują pewne ograniczenia, ale nie są wystarczająco precyzyjne. Nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe poza restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją powinno ograniczać się do przypadków dokapitalizowania ostrożnościowego, środków zapobiegawczych systemu gwarancji depozytów, mających na celu utrzymanie dobrej kondycji finansowej i długoterminowej rentowności instytucji kredytowych, środków wdrażanych przez system gwarancji depozytów w celu zachowania dostępu deponentów oraz innych form wsparcia udzielanego w kontekście postępowania likwidacyjnego. Udzielanie nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego w jakichkolwiek innych sytuacjach poza restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją nie powinno być dozwolone i powinno skutkować uznaniem instytucji lub podmiotu otrzymujących wsparcie za będące na progu upadłości lub zagrożone upadłością.

Dokapitalizowanie ostrożnościowe

Szczególną uwagę należy zwrócić na nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe przyznawane w formie dokapitalizowania ostrożnościowego. Należy w bardziej przejrzysty sposób określić dopuszczalne formy środków ostrożnościowych przewidzianych poza restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją i mających na celu dokapitalizowanie danego podmiotu. Przyznane środki powinny mieć charakter tymczasowy, ponieważ mają zaradzić negatywnym skutkom wstrząsów spowodowanych czynnikami zewnętrznymi i nie powinny być wykorzystywane do kompensowania wewnętrznych słabości związanych np. z przestarzałym modelem biznesowym. Korzystanie z instrumentów bezterminowych, takich jak kapitał podstawowy Tier I, powinno mieć charakter wyjątkowy i być możliwe tylko w sytuacjach, w których inne formy instrumentów kapitałowych nie byłyby odpowiednie. Zmiana taka jest konieczna, aby zapewnić tymczasowy charakter wsparcia. Potrzebne są również bardziej rygorystyczne i jednoznaczne wymogi dotyczące określenia z wyprzedzeniem czasu trwania i strategii wyjścia w odniesieniu do środków ostrożnościowych. Podmiot otrzymujący wsparcie powinien być wypłacalny w momencie zastosowania środków, tj. właściwy organ powinien ocenić, że nie narusza on i prawdopodobnie nie naruszy obowiązujących wymogów kapitałowych w ciągu najbliższych 12 miesięcy. Jeśli warunki, na jakich przyznano wsparcie, nie są przestrzegane, podmiot otrzymujący wsparcie należy uznać za będący na progu upadłości lub zagrożony upadłością.

Zmiany dotyczące minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (MREL)

MREL na potrzeby strategii przeniesienia

Jak już przewidziano w obecnych ramach, poziom wymogu dotyczącego MREL powinien odzwierciedlać preferowaną strategię restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Istniejący przepis art. 12d dotyczy głównie kalibracji MREL pod kątem strategii umorzenia lub konwersji długu (wymóg dotyczący pokrycia strat i kwoty dokapitalizowania, wraz ze szczegółowymi zasadami dotyczącymi sposobu dostosowania każdego z tych komponentów, a także wymogi dotyczące podporządkowania, ukierunkowane głównie na zapewnienie

spełnienia wymogu minimalnego 8 % TLOF). Chociaż w obecnej dyrektywie BRRD uwzględniono możliwość stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji innych niż umorzenie lub konwersja długu, to nie uregulowano w niej szczegółowo kalibracji MREL pod kątem strategii przeniesienia. W praktyce prowadzi to do niepewności prawa i stosowania przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji rozbieżnych metod ustalania MREL na potrzeby takich strategii.

Konieczne jest zatem zapewnienie bardziej przejrzystej podstawy prawnej umożliwiającej odróżnienie kalibracji MREL na potrzeby strategii przeniesienia od kalibracji na potrzeby umorzenia lub konwersji długu, również ze względu na proporcjonalność i konsekwencję stosowania. W tym kontekście dodaje się nowy art. 12da, w którym określono zasady, jakie Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji powinna wziąć pod uwagę przy kalibracji MREL na potrzeby strategii przeniesienia – wielkość, model biznesowy, profil ryzyka, analizę możliwości przeniesienia, zbywalność, kwestię, czy strategia zakłada przeniesienie aktywów czy transakcję na udziałach, uzupełniające wykorzystanie podmiotu zarządzającego aktywami w przypadku aktywów, których przeniesienie jest niemożliwe, oraz kwotę, którą system gwarancji depozytów ma wnieść w celu sfinansowania preferowanej strategii w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Zmiany te przyczyniają się do umocnienia zasady, że MREL powinien pozostać pierwszą i główną linią obrony dla wszystkich banków, w tym dla tych, które będą podlegać strategii przeniesienia i opuszczenia rynku, co zapewni pokrycie strat w maksymalnym stopniu przez akcjonariuszy i wierzycieli.

Oszacowanie wymogu połączonego bufora w przypadku zakazu wypłat niektórych zysków

Aby wyeliminować istniejących brak jasności prawa w obecnych ramach w odniesieniu do uprawnienia do zakazania wypłat niektórych zysków w przypadku niespełnienia przez podmiot wymogu połączonego bufora oprócz ustalonego dla niego MREL, a w szczególności w przypadku gdy podmiot nie podlega wymogowi połączonego bufora (na podstawie art. 104a dyrektywy 2013/36/UE) na tej samej podstawie co ustalony dla niego MREL, w art. 10a dodaje się nowy ust. 7, aby doprecyzować, że uprawnienie do zakazania wypłat niektórych zysków powinno być stosowane w oparciu o oszacowanie wymogu połączonego bufora wynikającego z aktu delegowanego na podstawie art. 45c ust. 4, w którym określono metody stosowane przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu oszacowania wymogu połączonego bufora w takich okolicznościach.

Wyłączenie de minimis z niektórych wymogów dotyczących MREL

Zgodnie z istniejącymi przepisami dotyczącymi MREL zawartymi w rozporządzeniu SRMR, zobowiązania podporządkowane pod względem strukturalnym, o których mowa w art. 72b ust. 2 lit. d) ppkt (iii) rozporządzenia CRR, są objęte definicją „podporządkowanych instrumentów kwalifikowalnych" stosowaną w art. 12c rozporządzenia SRMR. Zobowiązania, które mogą być kwalifikowalne na podstawie art. 72b ust. 4 rozporządzenia CRR w ramach wyłączenia *de minimis*, nie kwalifikują się jednak jako „podporządkowane instrumenty kwalifikowalne" na podstawie rozporządzenia SRMR, ponieważ art. 72b ust. 4 rozporządzenia CRR jest wyraźnie wyłączony z definicji zawartej w art. 3 ust. 1 pkt 49b rozporządzenia SRMR.

Aby skorygować tę niespójność i zachować zgodność z podejściem przyjętym w dyrektywie BRRD, w art. 12c dyrektywy BRRD dodaje się nowy ustęp 10, zgodnie z którym Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji może zezwolić podmiotom restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na spełnienie wymogów dotyczących

podporządkowania MREL z wykorzystaniem zobowiązań uprzywilejowanych, gdy spełnione są warunki określone w art. 72b ust. 4 rozporządzenia CRR.

Aby zapewnić zgodność z ramami dotyczącymi całkowitej zdolności do pokrycia strat, w przypadku podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji korzystających z wyłączenia de minimis wymogu dotyczącego podporządkowania MREL nie można skorygować w dół o kwotę odpowiadającą przydziałowi 3,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko na poczet całkowitej zdolności do pokrycia strat zgodnie z art. 12c ust. 4 akapit pierwszy zdanie drugie dyrektywy BRRD.

Składki i nieodwołalne zobowiązania do płatności

Aby uwzględnić fakt zakończenia początkowego okresu gromadzenia środków w ramach funduszu oraz wynikające stąd zmniejszenie kwoty regularnych składek *ex ante*, w art. 69 i 71 wprowadza się zmiany techniczne w celu oddzielenia maksymalnej kwoty składek *ex post*, która może zostać pobrana, od kwoty regularnych składek *ex ante*, co pozwala uniknąć nieproporcjonalnie niskiego pułapu składek *ex post*, a także w celu umożliwienia odroczenia poboru regularnych składek *ex ante* w przypadku gdy koszt rocznego poboru nie byłby proporcjonalny do kwoty, która ma zostać pobrana. W art. 70 wyjaśnia się również kwestię postępowania z nieodwołalnymi zobowiązaniami do płatności, zarówno w odniesieniu do ich wykorzystania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jak i w odniesieniu do procedury, którą należy zastosować, w przypadku gdy instytucja lub podmiot przestaje podlegać obowiązkowi opłacania składek.

Ponadto, aby zapewnić większą przejrzystość i pewność w odniesieniu do udziału nieodwołalnych zobowiązań do płatności w całkowitej kwocie składek *ex ante*, które mają zostać zebrane, wyjaśniono, że Jednolita Rada powinna określać taki udział w ujęciu rocznym, z zastrzeżeniem obowiązujących limitów.

Pozostałe przepisy

Zmiany dotyczące planowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Jednolita Rada jest zobowiązana do określenia środków, które należy wprowadzić w odniesieniu do podmiotów powiązanych przy opracowywaniu grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Intensywność i poziom szczegółowości tych prac w odniesieniu do jednostek zależnych, które nie są podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, może się różnić w zależności od wielkości i profilu ryzyka danych instytucji i podmiotów, istnienia funkcji krytycznych oraz realizowanej przez grupę strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Rozporządzenie SRMR zmienia się zatem poprzez wprowadzenie nowego akapitu w art. 8 ust. 10, który w stosownych przypadkach umożliwi organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stosowanie uproszczonego podejścia przy wykonywaniu tego zadania.

Wyjaśnienia dotyczące art. 27 ust. 9

W obecnym brzmieniu przepisy art. 27 ust. 9 i 10 są niejasne co do tego, jakie są warunki i kolejność korzystania z jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz alternatywnych źródeł finansowania po zapewnieniu pierwotnego finansowania do wysokości pułapu wynoszącego 5 % TLOF i po pełnym umorzeniu lub konwersji wszystkich niezabezpieczonych, nieuprzywilejowanych zobowiązań, innych niż kwalifikujące się depozyty. W związku z tym zmienia się art. 27 ust. 9 i 10, aby zapewnić jasność prawa i dodatkową elastyczność w korzystaniu z jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji po przekroczeniu pułapu wynoszącego 5 % TLOF.

Zarządzanie Jednolitą Radą

W celu zapewnienia ciągłości działania i gromadzenia instytucjonalnej wiedzy fachowej zmienia się art. 56, aby umożliwić przewodniczącemu, wiceprzewodniczącemu i stałym członkom Jednolitej Rady pełnienie funkcji przez drugą kadencję w tym samym charakterze co w pierwszej kadencji. Procedura odnowienia kadencji przewodniczącego, wiceprzewodniczącego i członków Jednolitej Rady została opracowana z uwzględnieniem procedury mającej zastosowanie przy odnawianiu kadencji przewodniczących Europejskich Urzędów Nadzoru (EUN).

Dalsze zmiany wprowadza się w art. 43, 53 i 55 w celu przyznania prawa głosu wiceprzewodniczącemu i uwzględnienia tego prawa głosu w całym rozporządzeniu SRMR. Mianowanie wiceprzewodniczącego odbywa się według tej samej procedury co mianowanie przewodniczącego i może on zastępować przewodniczącego w przypadku jego nieobecności lub wystąpienia uzasadnionej przeszkody. Nie wydawało się zatem uzasadnione traktowanie wiceprzewodniczącego w inny sposób niż pozostałych członków Jednolitej Rady.

Kolejność uprzywilejowania roszczeń w ramach jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Zgodnie z art. 22 ust. 6 Jednolita Rada powinna móc odzyskać od instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją wszelkie uzasadnione koszty właściwie poniesione w związku z zastosowaniem instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w związku z wykonaniem uprawnień w tym zakresie jako wierzyciel uprzywilejowany. W rozporządzeniu SRMR nie określono jednak względnej kolejności uprzywilejowania roszczeń Jednolitej Rady wobec innych wierzycieli uprzywilejowanych. Nie było również jasne, w jaki sposób przepis ten mógłby zostać wdrożony, biorąc pod uwagę, że kolejność uprzywilejowania roszczeń w przypadku upadłości jest określona wyłącznie w przepisach krajowych regulujących standardowe postępowanie upadłościowe (nawet jeśli kolejność ta jest częściowo zharmonizowana w całej UE). W nowym ust. 6 dodanym do art. 76 doprecyzowano, że te roszczenia Jednolitej Rady powinny mieć w każdym uczestniczącym państwie członkowskim taką samą kolejność uprzywilejowania jak roszczenia krajowych funduszy na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z nowym art. 108 ust. 9 dyrektywy BRRD (powinny znajdować się w kolejności przed wierzytelnościami deponentów i systemów gwarancji depozytów).

Jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może być ponadto dalej wykorzystywany w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do celów określonych w art. art. 76 ust. 1. Dotychczas w rozporządzeniu SRMR nie sprecyzowano, czy takie wykorzystanie powoduje powstanie roszczenia na rzecz Jednolitej Rady, a jeśli tak, to nie określono, jaki jest stopień uprzywilejowania takiego roszczenia w postępowaniu upadłościowym. W art. 76 dodaje się nowy ust. 5, w którym określa się, że w przypadku gdy działalność instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją jest częściowo

przenoszona do instytucji pomostowej lub prywatnego nabywcy przy wsparciu jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, powinno powstawać z tego tytułu roszczenie na rzecz Jednolitej Rady wobec pozostałej części podmiotu. Istnienie takiego roszczenia należy oceniać indywidualnie w każdym przypadku, w zależności od strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz konkretnego sposobu wykorzystania jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przy czym powinno być związane z wykorzystaniem jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do ponoszenia strat w miejsce wierzycieli, np. gdy jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest wykorzystywany do zabezpieczania aktywów i zobowiązań przeniesionych na odbiorcę lub do pokrycia różnicy między przeniesionymi aktywami i zobowiązaniami. W przypadku gdy jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykorzystuje się do wspierania stosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu jako podstawowej strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (art. 27 ust. 1 lit. a)) zamiast umorzenia i konwersji zobowiązań niektórych wierzycieli, nie powinno to prowadzić do powstania roszczenia wobec instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, ponieważ niweczyłoby to cel, w jakim wniesiono wkład z jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Rekompensaty wypłacone z powodu naruszenia zasady niepogarszania sytuacji wierzycieli również nie powinny prowadzić do powstania roszczenia na rzecz Jednolitej Rady.

Podział obowiązków

W art. 7 ustanowiono podział zadań, zgodnie z którym Jednolita Rada ponosi bezpośrednią odpowiedzialność za podmioty podlegające bezpośrednio EBC, za mniej istotne instytucje transgraniczne oraz za podmioty, w odniesieniu do których podjęto decyzję, z inicjatywy Jednolitej Rady, właściwego organu krajowego lub państwa członkowskiego, o tym, że Jednolita Rada będzie ponosić za nie bezpośrednią odpowiedzialność. Krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zachowają podstawową odpowiedzialność za wszystkie inne podmioty. Niemniej jednak, choć w art. 7 wyraźnie określono ten podział zadań, język artykułów rozporządzenia, które dotyczyły konkretnych obowiązków – takich jak planowanie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ocena możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ocena uproszczonych obowiązków, ustalanie MREL lub przyjmowanie programów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – odnosił się wyłącznie do Jednolitej Rady, a zatem nie zapewniał w pełni jasności, że w przypadku podmiotów objętych ich zakresem odpowiedzialność za wspomniane zadania spoczywała na krajowych organach ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Kwestię tę doprecyzowano w art. 7.

Analogicznie w rozporządzeniu SRMR określono uprawnienie Jednolitej Rady do zakazania wypłat niektórych zysków, w przypadku gdy podmiot objęty zakresem jej kompetencji nie spełnia wymogu połączonego bufora w uzupełnieniu MREL, przy czym nie określono dokładnej procedury regulującej wykonywanie tego uprawnienia. Obecnie w art. 10a ust. 1 doprecyzowano, że Jednolita Rada może polecić odpowiedniemu krajowemu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonanie tego uprawnienia.

Zidentyfikowano również szereg przypadków, w których krajowym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyznano uprawnienia w dyrektywie BRRD, ale, ze względu na brak wzmianki na ten temat w rozporządzeniu SRMR, warunki ich stosowania w przypadku podmiotów objętych bezpośrednio zakresem kompetencji Jednolitej Rady były niejasne. Aby uwzględnić tę kwestię, w art. 12 wyjaśniono, że w przypadku podmiotów objętych bezpośrednio zakresem kompetencji Jednolitej Rady jest ona odpowiedzialna za wydawanie zezwolenia na wezwanie do sprzedaży, wykup, spłatę lub odkup instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z art. 78a rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Zmienia się również art. 8 w celu doprecyzowania, że Jednolita Rada może, jeśli uzna to za konieczne, polecić krajowym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, aby zobowiązały instytucję lub podmiot do prowadzenia szczegółowego rejestru umów finansowych, których stroną jest dana instytucja. W art. 18 ust. 11 doprecyzowano ponadto, że Jednolita Rada może polecić krajowym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonanie ich uprawnienia do zawieszenia niektórych zobowiązań finansowych po stwierdzeniu, że instytucja lub podmiot są na progu upadłości lub zagrożone upadłością zgodnie z art. 33a dyrektywy 2014/59/UE.

Zmiana art. 18 ma również na celu doprecyzowanie podziału zadań między EBC a właściwymi organami krajowymi w zakresie oceny, czy dany podmiot jest na progu upadłości lub zagrożony upadłością. W niektórych sytuacjach, a mianowicie w przypadku mniej istotnych grup transgranicznych, mniej istotnych instytucji i podmiotów otrzymujących pomoc z jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz określonych mniej istotnych instytucji i podmiotów, w odniesieniu do których z inicjatywy Jednolitej Rady, właściwego organu krajowego lub państwa członkowskiego podjęto decyzję, że Jednolita Rada będzie ponosić bezpośrednią odpowiedzialność, mimo że program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest przyjmowany przez Jednolitą Radę, nadzór nad instytucją lub podmiotem, a w związku z tym ocena, czy instytucja lub podmiot są na progu upadłości lub zagrożone upadłością, należą do obowiązków właściwego organu

krajowego. Określono zatem, że ocenę, czy instytucja lub podmiot są na progu upadłości lub zagrożone upadłością, przeprowadza EBC w odniesieniu do instytucji istotnych oraz odpowiedni właściwy organ krajowy w odniesieniu do mniej istotnych instytucji i podmiotów, w przypadku których Jednolita Rada przyjmuje program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Ponadto, aby uwzględnić ustanowienie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w art. 31 określono, że krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny konsultować się z Jednolitą Radą przed podjęciem działań na podstawie art. 86 dyrektywy BRRD, który stanowi, że standardowe postępowanie upadłościowe w odniesieniu do instytucji i podmiotów objętych zakresem stosowania dyrektywy BRRD nie zostaje wszczęte, poza przypadkiem wszczęcia takiego postępowania z inicjatywy organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a nakaz, na mocy którego instytucja lub podmiot zostają objęte standardowym postępowaniem upadłościowym, nie zostaje wydany, o ile organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie wyda na to zgody.

Wymiana informacji

Wprowadza się kilka zmian mających na celu ułatwienie Jednolitej Radzie dostępu do informacji. Zmienia się art. 30 i 34 w celu doprecyzowania, że informacje, których Jednolita Rada może zażądać od EBC, obejmują nie tylko informacje, którymi Jednolita Rada dysponuje w ramach swojej funkcji sprawowania nadzoru, ale także informacje gromadzone w ramach jej funkcji banku centralnego. Zgodnie z art. 8 ust. 4a rozporządzenia Rady (WE) nr 2533/98[20] Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji powinna zapewnić fizyczną i logiczną ochronę poufnych informacji statystycznych i powinna wymagać od EBC zgody na ich dalsze przekazywanie, które może być niezbędne do wykonywania zadań Jednolitej Rady.

Wprowadza się nowy art. 30a umożliwiający Jednolitej Radzie ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji uzyskiwanie informacji przechowywanych w scentralizowanych automatycznych mechanizmach, ustanowionych w art. 32a dyrektywy (UE) 2015/849[21], które mogą być istotne podczas przeprowadzania oceny interesu publicznego. Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji może żądać jedynie informacji dotyczących liczby klientów, dla których dany podmiot jest jedynym lub głównym partnerem bankowym. Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji powinna otrzymywać te informacje za pośrednictwem organów lub podmiotów publicznych zarządzających scentralizowanymi automatycznymi mechanizmami po odfiltrowaniu danych osobowych, które nie mają znaczenia w kontekście wykonywania zadań Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji.

Wprowadza się również zmiany mające na celu objęcie ERRS, EUN i systemu gwarancji depozytów obowiązkiem współpracy i wymiany informacji z Jednolitą Radą ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, z uwzględnieniem możliwości zawierania protokołów ustaleń w sprawie wymiany informacji z Jednolitą Radą.

Zmienia się ponadto art. 34, aby umożliwić Jednolitej Radzie określenie procedury, w ramach której zwraca się ona o udostępnienie informacji, oraz formy, w jakiej informacje te mają być udostępniane, a także aby wyraźnie wskazać EMS jako jeden z podmiotów, z którymi można prowadzić współpracę i wymianę informacji.

Zmienia się również art. 74 w celu zapewnienia wczesnego ostrzegania EBC i Komisji przez Jednolitą Radę, gdy przewiduje ona możliwą potrzebę zastosowania fiskalnego mechanizmu ochronnego, aby umożliwić jego terminowe uruchomienie.

Ujawnianie informacji

Przepisy rozporządzenia SRMR dotyczące ochrony poufnych informacji dotyczących instytucji są dość rygorystyczne i mogą w przyszłości utrudniać działania na rzecz dalszego zwiększania przejrzystości sektora bankowego. Aby uwzględniać tę kwestię, zmienia się art. 88, aby zapewnić Jednolitej Radzie możliwość ujawniania informacji, które nie są gromadzone bezpośrednio od instytucji i podmiotów objętych zakresem jej kompetencji, ale stanowią wyniki jej własnych analiz, ocen i ustaleń, jeżeli nie zagrażałoby to ochronie

[20] Rozporządzenie Rady (WE) nr 2533/98 z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczące zbierania informacji statystycznych przez Europejski Bank Centralny (Dz.U. L 318 z 27.11.1998, s. 8).

[21] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

interesu publicznego w odniesieniu do polityki finansowej, pieniężnej lub gospodarczej oraz jeżeli za takim ujawnieniem przemawia nadrzędny interes publiczny.

2023/0111 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do środków wczesnej interwencji, warunków uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz finansowania działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego[22],

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[23],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Unijne ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych („instytucje”) zostały ustanowione w następstwie globalnego kryzysu finansowego z lat 2008–2009 i zgodnie z zatwierdzonym na szczeblu międzynarodowym dokumentem „Kluczowe atrybuty skutecznych systemów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji finansowych”[24] przyjętym przez Radę Stabilności Finansowej. Unijne ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obejmują dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE[25] oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014[26]. Oba akty

22 Dz.U. C […] z […], s. […].

23 Dz.U. C […] z […], s. […].

24 Rada Stabilności Finansowej, *Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institution*s [„Kluczowe atrybuty skutecznych systemów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji finansowych”], 15 października 2014 r.

25 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

26 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji

prawne mają zastosowanie do instytucji mających siedzibę w Unii oraz do wszelkich innych podmiotów objętych zakresem stosowania tej dyrektywy lub tego rozporządzenia („podmioty”). Unijne ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mają na celu uporządkowane postępowanie w przypadku upadłości instytucji i podmiotów poprzez utrzymanie funkcji krytycznych instytucji i podmiotów oraz unikanie zagrożeń dla stabilności finansowej, a jednocześnie ochronę deponentów i funduszy publicznych. Unijne ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mają ponadto na celu wspieranie rozwoju rynku wewnętrznego w sektorze bankowym przez stworzenie zharmonizowanego systemu reagowania na kryzysy transgraniczne w skoordynowany sposób oraz przez zapobieganie problemom dotyczącym równych warunków działania.

(2) Po upływie kilku lat od wdrożenia unijne ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w obecnie obowiązującym kształcie nie przynoszą zamierzonych rezultatów w odniesieniu do niektórych z tych celów. W szczególności, chociaż instytucje i podmioty poczyniły znaczne postępy pod względem możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i przeznaczyły na ten cel znaczne zasoby, w szczególności poprzez zwiększenie zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania oraz zgromadzenie środków w mechanizmach finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, unijne ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są rzadko wykorzystywane. W przypadkach upadłości niektórych mniejszych i średnich instytucji i podmiotów w przeważającej części stosuje się niezharmonizowane środki krajowe. Do ich sfinansowania wykorzystywane są pieniądze podatników, a nie mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Taki stan rzeczy wydaje się wynikać z nieodpowiednich zachęt. Te nieodpowiednie zachęty wynikają z wzajemnych powiązań między unijnymi ramami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji a przepisami krajowymi, przez co szeroka swoboda decyzyjna w zakresie oceny interesu publicznego nie zawsze jest wykorzystywana w sposób odzwierciedlający zamierzony sposób stosowania unijnych ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Niewielki stopień korzystania z unijnych ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wynikał jednocześnie z ryzyka poniesienia strat przez deponentów instytucji finansowanych z depozytów, co miało na celu zapewnienie tym instytucjom dostępu do finansowania zewnętrznego w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w szczególności w przypadku braku innych zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji. Ponadto fakt, że przepisy dotyczące dostępu do finansowania poza restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją są mniej rygorystyczne niż w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zniechęca do stosowania unijnych ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na rzecz innych rozwiązań, które często wiążą się z wykorzystaniem pieniędzy podatników zamiast zasobów własnych instytucji lub podmiotu lub sieci bezpieczeństwa finansowanych przez podmioty rynkowe. Sytuacja ta prowadzi z kolei do ryzyka fragmentacji, ryzyka nieoptymalnych efektów zarządzania upadłościami instytucji i podmiotów, w szczególności w przypadku mniejszych i średnich instytucji i podmiotów, oraz kosztów alternatywnych wynikających z niewykorzystanych zasobów finansowych. Konieczne jest zatem zapewnienie bardziej skutecznego i spójnego stosowania unijnych ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz

---

i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

zapewnienie, by można je było stosować zawsze, gdy leży to w interesie publicznym, w tym w przypadku mniejszych i średnich instytucji finansowanych głównie z depozytów i nieposiadających wystarczających innych zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji.

(3) Zgodnie z art. 4 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 państwa członkowskie, które ustanowiły bliską współpracę między Europejskim Bankiem Centralnym (EBC) a odpowiednimi właściwymi organami krajowymi, uznaje się za uczestniczące państwa członkowskie do celów tego rozporządzenia. Rozporządzenie (UE) nr 806/2014 nie zawiera jednak żadnych szczegółowych informacji dotyczących procesu przygotowania do rozpoczęcia bliskiej współpracy w zakresie zadań związanych z restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją. Należy zatem uwzględnić te szczegółowe informacje.

(4) Intensywność i poziom szczegółowości prac związanych z planowaniem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niezbędnych w odniesieniu do jednostek zależnych, które nie zostały uznane za podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, różni się w zależności od wielkości i profilu ryzyka danych instytucji i podmiotów, obecności funkcji krytycznych oraz realizowanej przez grupę strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji („Jednolita Rada") powinna zatem mieć możliwość uwzględnienia tych czynników przy określaniu środków, jakie należy wprowadzić w odniesieniu do takich jednostek zależnych, i w stosownych przypadkach stosować podejście uproszczone.

(5) Instytucja lub podmiot, które są likwidowane zgodnie z prawem krajowym, po ustaleniu, że instytucja lub podmiot są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością oraz po stwierdzeniu przez Jednolitą Radę, że restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja instytucji lub podmiotu nie jest uzasadniona interesem publicznym, docelowo zmierzają w kierunku opuszczenia rynku. Oznacza to, że nie ma potrzeby sporządzania planu działań podejmowanych w przypadku upadłości, niezależnie od tego, czy właściwy organ cofnął już zezwolenie udzielone danej instytucji lub danemu podmiotowi. To samo dotyczy pozostałej części instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją po przeniesieniu aktywów, praw i zobowiązań w kontekście strategii przeniesienia. Należy zatem sprecyzować, że w takich sytuacjach przyjęcie planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie jest wymagane.

(6) Jednolita Rada może obecnie zakazać wypłat niektórych zysków w przypadku gdy dana instytucja lub dany podmiot nie spełnia wymogu połączonego bufora, gdy jest on uznawany za uzupełnienie minimalnego wymogu funduszy własnych (MREL). W celu zapewnienia pewności prawa i zgodności z istniejącymi procedurami dotyczącymi wykonywania decyzji podjętych przez Jednolitą Radę konieczne jest jednak doprecyzowanie ról organów zaangażowanych w proces zakazywania wypłat zysków. Należy zatem określić, że Jednolita Rada powinna polecić krajowemu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji polecenie, aby zakazał takich wypłat, a organ ten powinien wykonać decyzję Jednolitej Rady. Ponadto w pewnych sytuacjach instytucja lub podmiot mogą być zobowiązane do przestrzegania MREL na innej podstawie niż ta, na której ta instytucja lub ten podmiot są zobowiązane do przestrzegania wymogu połączonego bufora. Sytuacja ta stwarza niepewność co do warunków wykonywania uprawnień Jednolitej Rady w zakresie zakazywania wypłat oraz obliczania maksymalnej kwoty podlegającej wypłacie związanej z MREL. Należy zatem określić, że w takich przypadkach Jednolita Rada powinna polecić

krajowym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zakazanie wypłat niektórych zysków na podstawie oszacowania wymogu połączonego bufora wynikającego z rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2021/1118[27]. Aby zapewnić przejrzystość i pewność prawa, Jednolita Rada powinna przekazać informację o oszacowaniu wymogu połączonego bufora danej instytucji lub danemu podmiotowi, które następnie powinny podać to oszacowanie wymogu połączonego bufora do wiadomości publicznej.

(7) W dyrektywie 2014/59/UE i rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 określono uprawnienia wykonywane przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, z których części nie uwzględniono w rozporządzeniu (UE) nr 806/2014. W ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może to powodować niepewność co do tego, kto i na jakich warunkach powinien wykonywać te uprawnienia. Konieczne jest zatem określenie, w jaki sposób krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny wykonywać niektóre uprawnienia określone wyłącznie w dyrektywie 2014/59/UE w odniesieniu do podmiotów i grup, za które bezpośrednio odpowiada Jednolita Rada. W takich przypadkach Jednolita Rada powinna mieć możliwość, jeśli uzna to za konieczne, polecenia krajowym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, aby wykonały te uprawnienia. Jednolita Rada może, jeśli uzna to za konieczne, polecić krajowym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, aby zobowiązały instytucję lub podmiot do prowadzenia szczegółowego rejestru umów finansowych, których stroną jest dana instytucja lub dany podmiot, lub do zastosowania uprawnienia do zawieszenia niektórych zobowiązań zgodnie z art. 33a dyrektywy 2014/59/UE. Biorąc jednak pod uwagę fakt, że zezwolenia na obniżenie kwot instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013[28], które ma również zastosowanie do instytucji i podmiotów oraz zobowiązań podlegających MREL, nie wymagają stosowania przepisów krajowych, Jednolita Rada powinna mieć możliwość udzielania tych zezwoleń bezpośrednio instytucjom lub podmiotom, bez konieczności wydania polecenia krajowym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, aby wykonały to uprawnienie.

(8) Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876[29], rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/877[30] oraz dyrektywą

---

27 Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2021/1118 z dnia 26 marca 2021 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających metodę, która ma być stosowana przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do szacowania wymogu, o którym mowa w art. 104a dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE, oraz wymogu połączonego bufora dla podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na poziomie skonsolidowanej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli grupa restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie podlega tym wymogom wspomnianej dyrektywy (Dz.U. L 241 z 8.7.2021, s. 1).

28 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

29 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni, wskaźnika stabilnego finansowania netto, wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ryzyka kredytowego kontrahenta, ryzyka rynkowego, ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, ekspozycji wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, dużych ekspozycji, wymogów dotyczących sprawozdawczości i ujawniania informacji, a także rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 1).

Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/879[31] wdrożono w prawie Unii międzynarodowe „Podstawowe ustalenia dotyczące całkowitej zdolności do pokrycia strat", opublikowane przez Radę Stabilności Finansowej w dniu 9 listopada 2015 r. („standard dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat") w odniesieniu do banków o znaczeniu systemowym, zwanych w prawie Unii globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym. Rozporządzeniem (UE) 2019/877 i dyrektywą (UE) 2019/879 zmieniono również MREL określony w dyrektywie 2014/59/UE i rozporządzeniu (UE) nr 806/2014. Należy dostosować przepisy rozporządzenia (UE) nr 806/2014 dotyczące MREL do wdrożenia standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym w odniesieniu do niektórych zobowiązań, które mogłyby zostać wykorzystane do pokrycia części MREL, która powinna zostać pokryta funduszami własnymi i innymi zobowiązaniami podporządkowanymi. W szczególności zobowiązania, które są traktowane równorzędnie z niektórymi wyłączonymi zobowiązaniami, powinny zostać włączone do funduszy własnych i podporządkowanych instrumentów kwalifikowalnych podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli kwota tych wyłączonych zobowiązań w bilansie podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie przekracza 5 % kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a z włączenia tego nie wynika ryzyko związane z zasadą niepogarszania sytuacji wierzycieli.

(9) Zasady określania MREL dotyczą przede wszystkim ustalania odpowiedniego poziomu MREL przy założeniu, że instrument umorzenia lub konwersji długu jest preferowaną strategią restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W rozporządzeniu (UE) nr 806/2014 przewidziano jednak możliwość stosowania przez Jednolitą Radę innych instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a mianowicie instrumentów polegających na przeniesieniu działalności instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją do prywatnego nabywcy lub do instytucji pomostowej. Należy zatem doprecyzować, że w przypadku gdy plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje zastosowanie instrumentu zbycia działalności lub instrumentu instytucji pomostowej oraz opuszczenie rynku przez podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, Jednolita Rada powinna określić poziom MREL dla danego podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na podstawie specyfiki tych instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz różnych potrzeb w zakresie pokrycia strat i dokapitalizowania, które wiążą się z tymi instrumentami.

(10) Poziom MREL dla podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest sumą kwoty strat, których poniesienia oczekuje się w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz kwoty dokapitalizowania, która umożliwia podmiotowi restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dalsze spełnienie warunków udzielenia zezwolenia i prowadzenie działalności przez odpowiedni czas. Niektóre preferowane strategie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obejmują przeniesienie aktywów, praw i zobowiązań do odbiorcy oraz opuszczenie rynku,

---

30 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/877 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 226).

31 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/879 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2014/59/UE w odniesieniu do zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz dyrektywę 98/26/WE (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 296).

w szczególności w drodze zastosowania instrumentu zbycia działalności. W takich przypadkach cele realizowane przez komponent dokapitalizowania mogą nie mieć zastosowania w takim samym stopniu, jak w przypadku strategii umorzenia lub konwersji długu bez zawieszenia działalności, ponieważ Jednolita Rada nie będzie zobowiązana do zapewnienia, aby podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przywrócił zgodność z wymogami w zakresie funduszy własnych po przeprowadzeniu działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Tym niemniej oczekuje się, że straty w takich przypadkach przekroczą wymogi w zakresie funduszy własnych podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Należy zatem określić, że poziom MREL tych podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nadal obejmuje kwotę dokapitalizowania, która jest w proporcjonalny sposób dostosowana do strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

(11) Jeżeli strategia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje wykorzystanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji innych niż umorzenie lub konwersja długu, potrzeby danego podmiotu w zakresie dokapitalizowania będą zasadniczo mniejsze po zakończeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niż w przypadku umorzenia lub konwersji długu bez zawieszenia działalności. Kalibracja MREL w takim przypadku powinna uwzględniać ten aspekt przy szacowaniu wymogu dokapitalizowania. Przy dostosowywaniu poziomu MREL dla podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, których plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje wykorzystanie instrumentu zbycia działalności lub instrumentu instytucji pomostowej oraz opuszczenie rynku przez te podmioty, Jednolita Rada powinna zatem uwzględnić cechy tych instrumentów, w tym przewidywany zakres przeniesienia do prywatnego nabywcy lub do instytucji pomostowej, rodzaje instrumentów, które mają zostać przeniesione, oczekiwaną wartość i zbywalność tych instrumentów oraz projekt preferowanej strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym uzupełniające wykorzystanie instrumentu wydzielenia aktywów. Ponieważ organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji musi w każdym przypadku podjąć indywidualną decyzję w sprawie ewentualnego wykorzystania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji środków z systemu gwarancji depozytów, a nie można założyć z całą pewnością *ex ante*, czy taka decyzja zostanie przez niego podjęta, Jednolita Rada nie powinna uwzględniać potencjalnego wkładu systemu gwarancji depozytów (przy kalibracji poziomu MREL w kontekście restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji).

(12) Konieczne jest zapewnienie równych zachęt do gromadzenia wystarczających kwot w ramach MREL dla instytucji i podmiotów, które podlegałyby strategiom przeniesienia zarówno w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jak i poza nią. Poziom MREL dla instytucji i podmiotów, które mogą podlegać środkom w kontekście krajowego postępowania upadłościowego zgodnie z art. 11 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE[32], powinien być zatem ustalany zgodnie z tymi samymi zasadami, które mają zastosowanie do ustalania MREL dla podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, których preferowana strategia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje zbycie działalności lub przeniesienie do instytucji pomostowej, skutkujące opuszczeniem rynku.

[32] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149).

(13) Zgodnie z art. 4 rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013[33] EBC jest uprawniony do wykonywania zadań nadzorczych w zakresie wczesnej interwencji. Konieczne jest ograniczenie ryzyka wynikającego z rozbieżnych transpozycji do prawa krajowego środków wczesnej interwencji przewidzianych w dyrektywie 2014/59/UE oraz ułatwienie skutecznego i spójnego wykonywania przez EBC jego uprawnień do wprowadzania środków wczesnej interwencji. Te środki wczesnej interwencji utworzono w celu umożliwienia właściwym organom zaradzenia pogarszaniu się sytuacji finansowej i gospodarczej danej instytucji lub danego podmiotu oraz ograniczenia, w możliwym zakresie, ryzyka związanego z ewentualną restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją oraz jej skutków. Jednak ze względu na brak pewności w odniesieniu do mechanizmów inicjujących wprowadzenie środków wczesnej interwencji oraz częściowe pokrywanie się tych środków ze środkami nadzorczymi, środki wczesnej interwencji są rzadko stosowane. Przepisy dyrektywy 2014/59/UE dotyczące środków wczesnej interwencji powinny zatem zostać odzwierciedlone w rozporządzeniu (UE) nr 806/2014, dzięki czemu zapewnione zostanie jednolite i mające bezpośrednie zastosowanie narzędzie prawne dla EBC, a warunki stosowania tych środków wczesnej interwencji powinny zostać uproszczone i doprecyzowane. Aby rozwiać wątpliwości dotyczące warunków i terminów odwołania organu zarządzającego i powołania tymczasowych administratorów, należy wyraźnie określić te środki jako środki wczesnej interwencji, a ich zastosowanie powinno podlegać tym samym mechanizmom inicjującym. Jednocześnie EBC powinien być zobowiązany do wyboru odpowiednich środków w celu rozwiązania konkretnej sytuacji zgodnie z zasadą proporcjonalności. Aby umożliwić EBC uwzględnienie ryzyka utraty reputacji lub ryzyka związanego z praniem pieniędzy lub technologiami informacyjno-komunikacyjnymi, powinien on oceniać warunki zastosowania środków wczesnej interwencji nie tylko na podstawie wskaźników ilościowych, w tym wymogów kapitałowych lub wymogów dotyczących płynności, poziomu dźwigni, kredytów zagrożonych lub koncentracji ekspozycji, ale także na podstawie wskaźników jakościowych.

(14) Konieczne jest zapewnienie, aby Jednolita Rada mogła przygotować się do ewentualnej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub podmiotu. EBC lub odpowiedni właściwy organ krajowy powinien zatem z odpowiednim wyprzedzeniem poinformować Jednolitą Radę o pogorszeniu się sytuacji finansowej instytucji lub podmiotu, a Jednolita Rada powinna mieć uprawnienia niezbędne do wdrożenia środków przygotowawczych. Istotne jest, że aby umożliwić Jednolitej Radzie jak najszybszą reakcję na pogorszenie sytuacji instytucji lub podmiotu, uprzednie zastosowanie środków wczesnej interwencji nie powinno być warunkiem wystąpienia przez Jednolitą Radę z ofertą sprzedaży instytucji lub podmiotu lub zwrócenia się o informacje potrzebne do aktualizacji planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz przygotowania wyceny. Aby zapewnić spójną, skoordynowaną, skuteczną i szybką reakcję na pogorszenie sytuacji finansowej instytucji lub podmiotu oraz odpowiednio przygotować się do ewentualnej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, konieczne jest wzmocnienie współpracy i koordynacji między EBC, właściwymi organami krajowymi i Jednolitą Radą. Gdy tylko instytucja lub podmiot spełni warunki zastosowania środków wczesnej interwencji, EBC, właściwe organy krajowe i Jednolita Rada powinny

[33] Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63).

zintensyfikować wymianę informacji, w tym informacji wstępnych, oraz wspólnie monitorować sytuację finansową instytucji lub podmiotu.

(15) Konieczne jest zapewnienie szybkich działań i wczesnej koordynacji między Jednolitą Radą i EBC – lub odpowiednim właściwym organem krajowym w przypadku mniej istotnych grup transgranicznych – gdy instytucja lub podmiot kontynuuje działalność, ale istnieje istotne ryzyko, że może dojść do upadłości. EBC lub odpowiedni właściwy organ krajowy powinien zatem jak najszybciej powiadomić Jednolitą Radę o takim ryzyku. Powiadomienie to powinno zawierać uzasadnienie oceny EBC lub odpowiedniego właściwego organu krajowego oraz przegląd alternatywnych środków sektora prywatnego, działań nadzorczych lub środków wczesnej interwencji, które są dostępne w celu zapobieżenia upadłości instytucji lub podmiotu w rozsądnych ramach czasowych. Takie wczesne powiadomienie powinno pozostawać bez uszczerbku dla procedur służących ustaleniu, czy warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostały spełnione. Uprzednie powiadomienie Jednolitej Rady przez EBC lub odpowiedni właściwy organ krajowy wystąpieniu istotnego ryzyka, że instytucja lub podmiot są na progu upadłości lub zagrożone upadłością, nie powinno warunkować późniejszego stwierdzenia, że instytucja lub podmiot faktycznie są na progu upadłości lub zagrożone upadłością. Jeżeli ponadto na późniejszym etapie instytucja lub podmiot zostaną uznane za będące na progu upadłości lub zagrożone upadłością i nie będą istniały żadne alternatywne rozwiązania zapobiegające takiej upadłości w rozsądnym terminie, Jednolita Rada musi podjąć decyzję o podjęciu działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W takim przypadku szybkie podjęcie decyzji o zastosowaniu działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec instytucji lub podmiotu może mieć zasadnicze znaczenie dla pomyślnego wdrożenia strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w szczególności dlatego, że wcześniejsza interwencja w tej instytucji lub tym podmiocie może przyczynić się do zapewnienia wystarczających poziomów zdolności do pokrycia strat i płynności w celu realizacji tej strategii. Należy zatem umożliwić Jednolitej Radzie dokonanie oceny, w ścisłej współpracy z EBC lub odpowiednim właściwym organem krajowym, jaki jest rozsądny termin na wdrożenie alternatywnych środków w celu niedopuszczenia do upadłości instytucji lub podmiotu. Aby zapewnić terminowe rozstrzygnięcie i umożliwić Jednolitej Radzie odpowiednie przygotowanie się do przeprowadzenia potencjalnej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub podmiotu, Jednolita Rada i EBC lub odpowiedni właściwy organ krajowy powinny odbywać regularne spotkania, przy czym o częstotliwości tych spotkań powinna decydować Jednolita Rada, mając na uwadze okoliczności danej sprawy.

(16) Aby uwzględnić istotne naruszenia wymogów ostrożnościowych, konieczne jest dalsze doprecyzowanie warunków umożliwiających stwierdzenie, że jednostki dominujące, w tym spółki holdingowe, są na progu upadłości lub zagrożone upadłością. Naruszenie tych wymogów przez jednostkę dominującą powinno być istotne, jeżeli rodzaj i zakres takiego naruszenia jest porównywalny z naruszeniem, które, gdyby zostało popełnione przez instytucję kredytową, uzasadniałoby cofnięcie zezwolenia przez właściwy organ zgodnie z art. 18 dyrektywy 2013/36/UE.

(17) Ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mają być stosowane do dowolnych instytucji lub podmiotów, niezależnie od ich wielkości i modelu biznesowego, jeśli instrumenty dostępne w prawie krajowym nie są odpowiednie do zarządzania ich upadłością. Aby zapewnić uzyskanie takich efektów, należy określić kryteria

stosowania oceny interesu publicznego w odniesieniu do instytucji lub podmiotu będących na progu upadłości.

(18) Ocena, czy restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja instytucji lub podmiotu leży w interesie publicznym, powinna odzwierciedlać okoliczność, że deponenci zyskują lepszą ochronę, gdy fundusze systemu gwarancji depozytów są wykorzystywane bardziej efektywnie, a straty tych funduszy są minimalizowane. Z tego względu w ocenie interesu publicznego cel restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji polegający na ochronie deponentów należy uznać za osiągnięty w lepszy sposób w kontekście restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli wybór ogłoszenia upadłości wiązałby się z większymi kosztami dla systemu gwarancji depozytów.

(19) Ocena, czy restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja instytucji lub podmiotu leży w interesie publicznym, powinna również odzwierciedlać, na ile to możliwe, różnicę między – z jednej strony – finansowaniem zapewnianym za pośrednictwem sieci bezpieczeństwa finansowanych przez podmioty rynkowe (mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub systemy gwarancji depozytów) a z drugiej strony – finansowaniem zapewnianym przez państwa członkowskie z pieniędzy podatników. Finansowanie zapewniane przez państwa członkowskie wiąże się z wyższym ryzykiem pokusy nadużycia i stanowi mniejszą zachętę dla zachowania dyscypliny rynkowej. W związku z tym, przy ocenie celu polegającego na ograniczeniu do minimum korzystania z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, Jednolita Rada powinna uznawać finansowanie za pośrednictwem mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub systemu gwarancji depozytów za rozwiązanie korzystniejsze niż finansowanie w takiej samej wysokości pochodzące z budżetu państw członkowskich.

(20) Aby zapewnić osiągnięcie celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w najbardziej skuteczny sposób, wynik oceny interesu publicznego powinien być negatywny tylko gdyby likwidacja instytucji lub podmiotu będących na progu upadłości w ramach standardowego postępowania upadłościowego doprowadziła do realizacji celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w sposób bardziej skuteczny, a nie tylko w takim samym zakresie jak restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja.

(21) W kontekście doświadczeń zdobytych podczas wdrażania dyrektywy 2014/59/UE, rozporządzenia (UE) nr 806/2014 i dyrektywy 2014/49/UE konieczne jest doprecyzowanie warunków, na jakich można wyjątkowo przyznać środki o charakterze ostrożnościowym kwalifikujące się jako nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe. Aby ograniczyć do minimum zakłócenia konkurencji wynikające z różnic między poszczególnymi systemami gwarancji depozytów funkcjonującymi w Unii, uruchomienie takich systemów w kontekście środków zapobiegawczych zgodnych z wymogami określonymi w dyrektywie 2014/49/UE, kwalifikujących się jako nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe, powinny być wyjątkowo dozwolone w przypadku, gdy instytucja lub podmiot będące beneficjentem nie spełniają żadnego z warunków uznania ich za będące na progu upadłości lub zagrożone upadłością. Należy zapewnić, by środki ostrożnościowe były podejmowane odpowiednio wcześnie. Podstawą uznania przez EBC, że instytucja lub podmiot są wypłacalne do celów dokapitalizowania ostrożnościowego jest obecnie dokonanie perspektywicznej oceny na okres kolejnych 12 miesięcy, dotyczącej tego, czy instytucja lub podmiot mogą spełnić wymogi w zakresie funduszy własnych określone w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 lub w rozporządzeniu (UE) 2019/2033 oraz dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych określony w dyrektywie

2013/36/UE lub dyrektywie (UE) 2019/2034. Praktykę tę należy uwzględnić w rozporządzeniu (UE) nr 806/2014. Ponadto środki wsparcia udzielane w odniesieniu do aktywów o obniżonej jakości, w tym podmioty zarządzające aktywami lub systemy gwarancji aktywów, mogą okazać się skuteczne i efektywne w usuwaniu przyczyn ewentualnej trudnej sytuacji finansowej instytucji i podmiotów oraz zapobieganiu ich upadłości, a zatem mogą stanowić odpowiednie środki ostrożnościowe. Należy zatem określić, że takie środki ostrożnościowe mogą mieć formę środków dotyczących aktywów o obniżonej jakości.

(22) Aby zachować dyscyplinę rynkową, chronić fundusze publiczne i uniknąć zakłóceń konkurencji, środki ostrożnościowe powinny być stosowane tylko na zasadzie wyjątku i tylko w sytuacjach poważnych zakłóceń na rynku lub w celu zachowania stabilności finansowej. Ponadto środki ostrożnościowe nie powinny być stosowane w celu pokrycia poniesionych lub prawdopodobnych strat. Najbardziej wiarygodnym instrumentem identyfikowania poniesionych lub prawdopodobnych strat jest ocena jakości aktywów przeprowadzana przez EBC, Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) („EUNB”), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010[34], lub właściwe organy krajowe. EBC oraz właściwe organy krajowe powinny wykorzystać taką ocenę w celu zidentyfikowania poniesionych lub prawdopodobnych strat, jeśli taki przegląd można przeprowadzić w rozsądnym terminie. Jeśli nie jest to możliwe, EBC i właściwe organy krajowe powinny zidentyfikować poniesione lub prawdopodobne poniesione straty w najbardziej wiarygodny sposób, jaki jest możliwy w danych okolicznościach, w stosownych przypadkach na podstawie kontroli na miejscu.

(23) Dokapitalizowanie ostrożnościowe ma na celu wsparcie rentownych instytucji i podmiotów, w odniesieniu do których ustalono, że w najbliższej przyszłości mogą napotkać przejściowe trudności, oraz zapobieganie dalszemu pogarszaniu się ich sytuacji. Aby uniknąć sytuacji, w której dotacje publiczne są przyznawane przedsiębiorstwom, które są nierentowne już w momencie przyznania wsparcia, środki ostrożnościowe przyznane w formie nabycia instrumentów funduszy własnych lub innych instrumentów kapitałowych lub za pośrednictwem środków dotyczących aktywów o obniżonej jakości nie powinny przekraczać kwoty niezbędnej do pokrycia niedoborów kapitału zidentyfikowanych w niekorzystnym scenariuszu testu warunków skrajnych lub równoważnym. Aby zapewnić, ostateczne wstrzymanie finansowania ze środków publicznych, te środki ostrożnościowe powinny być również ograniczone w czasie i obejmować określony jednoznaczny horyzont czasowy, w jakim ich przyznawanie zostanie zakończone (strategia wyjścia). Instrumenty bezterminowe, w tym kapitał podstawowy Tier I, należy stosować tylko w wyjątkowych okolicznościach i powinny one podlegać pewnym ograniczeniom ilościowym, ponieważ ze względu na swój charakter nie są dobrze przystosowane do spełnienia warunku tymczasowości.

(24) Środki ostrożnościowe należy ograniczyć do kwoty, której instytucja lub podmiot potrzebował(a)by do utrzymania wypłacalności w przypadku wystąpienia niekorzystnego scenariusza określonego w teście warunków skrajnych lub równoważnym ćwiczeniu. W przypadku środków ostrożnościowych w postaci

[34] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

środków dotyczących aktywów o obniżonej jakości instytucja lub podmiot otrzymująca/-y powinny mieć możliwość wykorzystania tej kwoty na pokrycie strat z tytułu przeniesionych aktywów lub w połączeniu z nabyciem instrumentów kapitałowych, pod warunkiem że nie zostanie przekroczona ogólna kwota stwierdzonego niedoboru. Należy również zapewnić, aby takie środki ostrożnościowe w postaci środków dotyczących aktywów o obniżonej jakości były zgodne z obowiązującymi zasadami pomocy państwa i najlepszymi praktykami, aby przywracały długoterminową rentowność instytucji lub podmiotu, aby pomoc państwa była ograniczona do niezbędnego minimum i aby uniknąć zakłóceń konkurencji. Z tych powodów zainteresowane organy powinny w przypadku środków ostrożnościowych w postaci środków dotyczących aktywów o obniżonej jakości wziąć pod uwagę szczegółowe wytyczne, w tym modelowe rozwiązanie dotyczące spółek zarządzania aktywami[35] i komunikat w sprawie rozwiązania problemu kredytów zagrożonych[36]. Te środki ostrożnościowe w postaci środków dotyczących aktywów o obniżonej jakości powinny również zawsze podlegać nadrzędnemu warunkowi tymczasowości. Oczekuje się, że gwarancje publiczne udzielone na określony czas w odniesieniu do aktywów o obniżonej jakości danej instytucji lub danego podmiotu zapewnią lepszą zgodność z warunkiem tymczasowości niż przeniesienie takich aktywów do podmiotu korzystającego ze wsparcia publicznego. Aby zapewnić, że instytucje i podmioty, które okażą się nierentowne pomimo otrzymanego wsparcia, opuszczą rynek, należy wprowadzić przepis stanowiący, że nieprzestrzeganie przez daną instytucję lub dany podmiot warunków, jakimi obwarowano środki wsparcia w momencie ich przyznania, skutkuje uznaniem danej instytucji lub danego podmiotu za będące na progu upadłości lub zagrożone upadłością.

(25) Ważne jest, aby Jednolita Rada podjęła szybkie i terminowe działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli takie działanie wiąże się z przyznaniem pomocy państwa lub pomocy z funduszu. Konieczne jest zatem umożliwienie Jednolitej Radzie przyjęcia danego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zanim Komisja dokona oceny, czy taka pomoc jest zgodna z rynkiem wewnętrznym. Aby jednak zapewnić prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego w takim scenariuszu, pomoc w ramach programów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obejmujących przyznanie pomocy państwa lub pomocy z funduszu powinna ostatecznie podlegać zatwierdzeniu przez Komisję. Aby umożliwić Komisji jak najwcześniejszą ocenę, czy pomoc z funduszu jest zgodna z jednolitym rynkiem, oraz zapewnić sprawny przepływ informacji, konieczne jest również określenie, że Jednolita Rada i Komisja powinny niezwłocznie wymieniać się wszelkimi niezbędnymi informacjami dotyczącymi możliwego wykorzystania pomocy z funduszu oraz ustanowienie szczegółowych przepisów dotyczących tego, kiedy i jakie informacje Jednolita Rada powinna przekazywać Komisji w celu umożliwienia jej przeprowadzenia oceny zgodności pomocy z funduszu z rynkiem wewnętrznym.

(26) Procedura regulująca uruchomienie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz procedura regulująca decyzję o zastosowaniu uprawnień do umorzenia i konwersji są podobne. Należy zatem ujednolicić odpowiednie zadania Jednolitej Rady i EBC albo właściwego organu krajowego, w zależności od przypadku, gdy z jednej strony dokonują one oceny, czy istnieją warunki do zastosowania uprawnień do umorzenia

35 COM(2018) 133 final.
36 COM(2020) 822 final.

i konwersji, a z drugiej strony, gdy dokonują one oceny warunków przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

(27) Możliwa jest sytuacja, w której działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma być zastosowane do podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który jest głównym podmiotem grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, podczas gdy uprawnienia do umorzenia i konwersji mają być zastosowane do innego podmiotu z tej samej grupy. Współzależności między takimi podmiotami, w tym istnienie skonsolidowanych wymogów kapitałowych, które mają zostać przywrócone, oraz potrzeba uruchomienia mechanizmów absorpcji strat na wyższym szczeblu i dokapitalizowania na niższym szczeblu mogą utrudniać dokonanie oceny potrzeb w zakresie pokrycia strat i dokapitalizowania, a tym samym określenie niezbędnych kwot, które mają zostać umorzone lub poddane konwersji. Należy zatem określić procedurę stosowania uprawnienia do umorzenia i konwersji instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych w takich sytuacjach, przy czym Jednolita Rada powinna uwzględnić takie współzależności. W tym celu, w przypadku gdy jeden podmiot spełnia warunki zastosowania uprawnienia do umorzenia i konwersji, a inny podmiot w ramach tej samej grupy spełnia jednocześnie warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, Jednolita Rada powinna przyjąć program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obejmujący oba te podmioty.

(28) Aby zwiększyć pewność prawa oraz z uwagi na potencjalne znaczenie zobowiązań, które mogą powstać w wyniku niepewnych przyszłych zdarzeń, w tym w wyniku sporów sądowych toczących się w czasie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, konieczne jest określenie podejścia do tych zobowiązań do celów stosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu. Kierunek w tym zakresie powinny wyznaczać reguły rachunkowości, a w szczególności reguły rachunkowości określone w międzynarodowym standardzie rachunkowości 37 przyjętym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1126/2008[37]. Na tej podstawie organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny dokonać rozróżnienia między rezerwami a zobowiązaniami warunkowymi. Rezerwy stanowią zobowiązania, które wiążą się z prawdopodobnym wypływem środków i które można wiarygodnie oszacować. Zobowiązania warunkowe nie są ujmowane jako zobowiązania księgowe, ponieważ wiążą się z obowiązkiem, którego nie można uznać za prawdopodobny w momencie szacowania lub którego nie można wiarygodnie oszacować.

(29) Ponieważ rezerwy stanowią zobowiązania księgowe, należy sprecyzować, że takie rezerwy mają być traktowane w taki sam sposób, jak inne zobowiązania. W odniesieniu do takich rezerw powinna zachodzić możliwość umorzenia lub konwersji, chyba że spełniają one jedno ze szczególnych kryteriów wyłączenia ich z zakresu instrumentu umorzenia lub konwersji długu. Biorąc pod uwagę potencjalne znaczenie tych rezerw dla restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz w celu zapewnienia pewności w stosowaniu instrumentu umorzenia lub konwersji długu, należy określić, że rezerwy są częścią zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji oraz że w związku z tym ma do nich zastosowanie instrument umorzenia lub konwersji długu.

---

[37] Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1126/2008 z dnia 3 listopada 2008 r. przyjmujące określone międzynarodowe standardy rachunkowości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 320 z 29.11.2008, s. 1).

(30) Zgodnie z zasadami rachunkowości zobowiązania warunkowe nie mogą być ujmowane jako zobowiązania, a zatem nie powinny podlegać umorzeniu lub konwersji. Należy jednak zapewnić, aby zobowiązanie warunkowe, które powstałoby w wyniku zdarzenia, którego wystąpienie jest mało prawdopodobne lub którego nie można wiarygodnie oszacować w momencie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie wpływało negatywnie na skuteczność strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a w szczególności instrumentu umorzenia lub konwersji długu. Aby osiągnąć ten cel, rzeczoznawca powinien, w ramach wyceny do celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ocenić zgodnie ze swoimi najlepszymi możliwościami zobowiązania warunkowe ujęte w bilansie instytucji lub podmiotu objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją oraz określić ilościowo potencjalną wartość tych zobowiązań. Aby zapewnić, że po zakończeniu procesu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucja lub podmiot może przez odpowiedni czas utrzymać wystarczające zaufanie rynku, rzeczoznawca powinien uwzględnić tę potencjalną wartość przy ustalaniu kwoty podlegającej umorzeniu lub konwersji w odniesieniu do zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji i wymaganej w celu przywrócenia współczynników kapitałowych instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją. W szczególności organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien stosować swoje uprawnienia do konwersji w odniesieniu do zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji w zakresie niezbędnym do zagwarantowania, że dokapitalizowanie instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją jest wystarczające do pokrycia potencjalnych strat, które mogą być spowodowane zobowiązaniem mogącym powstać w wyniku zdarzenia, którego wystąpienie jest mało prawdopodobne. Oceniając kwotę, która ma podlegać umorzeniu lub konwersji, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien starannie rozważyć wpływ potencjalnej straty na instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją na podstawie szeregu czynników, w tym prawdopodobieństwa urzeczywistnienia się zdarzenia, horyzontu czasowego jego urzeczywistnienia oraz kwoty zobowiązania warunkowego.

(31) W pewnych okolicznościach, po zapewnieniu z jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wkładu w wysokości maksymalnie 5 % łącznych zobowiązań instytucji lub podmiotu, w tym funduszy własnych, Jednolita Rada może wykorzystać dodatkowe źródła finansowania w celu dalszego wsparcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Należy doprecyzować, w jakich okolicznościach można zapewnić dalsze wsparcie z jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli wszystkie zobowiązania o stopniu uprzywilejowania niższym niż depozyty, które nie są obowiązkowo lub uznaniowo wyłączone z umorzenia lub konwersji długu, zostały w całości poddane umorzeniu lub konwersji.

(32) Powodzenie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zależy od terminowego dostępu Jednolitej Rady do istotnych informacji pochodzących od instytucji i podmiotów, za które odpowiada Jednolita Rada, oraz od instytucji i organów publicznych. W tym kontekście Jednolita Rada powinna mieć dostęp do informacji statystycznych zgromadzonych przez EBC w ramach pełnienia funkcji banku centralnego oprócz informacji udostępnianych EBC w ramach sprawowania przez niego funkcji nadzorczej zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1024/2013. Zgodnie

z rozporządzeniem Rady (WE) nr 2533/98[38] Jednolita Rada powinna zapewnić fizyczną i logiczną ochronę poufnych informacji statystycznych i powinna wystąpić do EBC o zezwolenie na ich dalsze przekazywanie, które może być konieczne do realizacji zadań Jednolitej Rady. Ponieważ informacje dotyczące liczby klientów, dla których instytucja lub podmiot jest jedynym lub głównym partnerem bankowym, przechowywane w scentralizowanych automatycznych mechanizmach ustanowionych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849[39], mogą być niezbędne do przeprowadzenia oceny interesu publicznego, Jednolita Rada powinna mieć możliwość otrzymywania tych informacji w poszczególnych przypadkach. Należy również określić dokładny czas uzyskania pośredniego dostępu do informacji przez Jednolitą Radę. W szczególności, jeżeli instytucja lub organ, który jest zobowiązany do współpracy z Jednolitą Radą w odpowiedzi na jej wniosek o udzielenie informacji, dysponuje odpowiednimi informacjami, taka instytucja lub taki organ powinny przekazać te informacje Jednolitej Radzie. Jeżeli w tym czasie informacje nie są dostępne, niezależnie od przyczyny braku dostępności, Jednolita Rada powinna mieć możliwość uzyskania tych informacji od osoby fizycznej lub prawnej, która je otrzymała za pośrednictwem krajowych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lub bezpośrednio po powiadomieniu o tym odnośnych krajowych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jednolita Rada powinna mieć również możliwość określenia procedury, w ramach której powinna otrzymywać informacje od podmiotów finansowych, oraz formy, w jakiej powinna je otrzymywać, w celu zapewnienia, aby takie informacje były jak najlepiej dostosowane do jej potrzeb, z uwzględnieniem wirtualnych pokojów danych. Aby zapewnić jak najszerszy zakres współpracy ze wszystkimi podmiotami, które mogą posiadać dane istotne dla Jednolitej Rady i niezbędne do wykonywania powierzonych jej zadań, oraz aby uniknąć powielania wniosków kierowanych do instytucji i podmiotów, instytucje i organy publiczne, z którymi Jednolita Rada powinna mieć możliwość współpracy, weryfikacji dostępności informacji i wymiany informacji, powinny ponadto obejmować członków Europejskiego Systemu Banków Centralnych, odpowiednie systemy gwarancji depozytów, Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego, Europejskie Urzędy Nadzoru i Europejski Mechanizm Stabilności. Co więcej, aby zapewnić w razie potrzeby terminowe uruchomienie umów finansowych zawartych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, Jednolita Rada powinna informować Komisję i EBC, gdy tylko uzna, że konieczne może być uruchomienie takich umów finansowych, oraz przekazać Komisji i EBC wszelkie informacje niezbędne do wykonywania przez nie zadań dotyczących takich umów finansowych.

(33) Art. 86 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE stanowi, że standardowe postępowanie upadłościowe w odniesieniu do instytucji i podmiotów objętych zakresem stosowania tej dyrektywy nie może zostać wszczęte, poza przypadkiem wszczęcia takiego postępowania z inicjatywy organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a nakaz, na mocy którego instytucja lub podmiot zostają objęte standardowym

---

[38] Rozporządzenie Rady (WE) nr 2533/98 z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczące zbierania informacji statystycznych przez Europejski Bank Centralny (Dz.U. L 318 z 27.11.1998, s. 8).

[39] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

postępowaniem upadłościowym nie może zostać wydany, o ile organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie wyda na to zgody. Przepis ten nie jest odzwierciedlony w rozporządzeniu (UE) nr 806/2014. Zgodnie z podziałem zadań określonym w rozporządzeniu (UE) nr 806/2014 krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny konsultować się z Jednolitą Radą przed podjęciem działań zgodnie z art. 86 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE w odniesieniu do instytucji i podmiotów, za które bezpośrednio odpowiada Jednolita Rada.

(34) Kryteria wyboru na stanowisko wiceprzewodniczącego Jednolitej Rady są takie same jak w przypadku wyboru przewodniczącego oraz pozostałych członków Jednolitej Rady zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy. W związku z tym właściwe jest zapewnienie również wiceprzewodniczącemu Jednolitej Rady takich samych praw głosu, jakie przysługują przewodniczącemu i członkom Jednolitej Rady zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy.

(35) W celu zapewnienia ciągłości instytucjonalnej i gromadzenia instytucjonalnej wiedzy specjalistycznej przewodniczący, wiceprzewodniczący i inni członkowie Jednolitej Rady zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy powinni mieć możliwość pełnienia swoich funkcji przez dwie kolejne kadencje. Powinna zatem istnieć możliwość przedłużenia ich kadencji na okres pięciu lat na podstawie przeprowadzonej przez Komisję oceny wykonywania przez nich obowiązków podczas pierwszej kadencji.

(36) Aby umożliwić Jednolitej Radzie dokonanie wstępnej oceny projektu wstępnego budżetu na sesji plenarnej, zanim przewodniczący przedstawi jego ostateczny projekt, należy przedłużyć okres, w którym przewodniczący ma przedstawić wstępny wniosek dotyczący rocznego budżetu Jednolitej Rady.

(37) Po upływie początkowego okresu gromadzenia środków w ramach jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o którym to okresie mowa w art. 69 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014, dostępne środki finansowe funduszu mogą ulegać nieznacznym obniżeniom wartości poniżej poziomu docelowego, w szczególności w wyniku wzrostu wartości depozytów gwarantowanych. Kwota składek *ex ante*, których wniesienie może być wymagane w takich okolicznościach, będzie zatem prawdopodobnie niewielka. Możliwe jest zatem, że po kilku latach kwota takich składek *ex ante* nie będzie już współmierna do kosztów ich poboru. Jednolita Rada powinna zatem mieć możliwość odroczenia poboru składek *ex ante* na okres jednego roku lub dłuższy, do czasu, gdy kwota, która ma zostać pobrana, osiągnie wysokość proporcjonalną do kosztów związanych z procesem poboru, pod warunkiem że takie odroczenie nie będzie miało istotnego wpływu na zdolność Jednolitej Rady do korzystania z jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

(38) Nieodwołalne zobowiązania płatnicze są jednym z elementów dostępnych środków finansowych w ramach jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Konieczne jest zatem określenie okoliczności, w których można uruchomić te zobowiązania do zapłaty, oraz określenie procedury mającej zastosowanie w przypadku wygaśnięcia zobowiązań w sytuacji, gdy instytucja lub podmiot przestaje podlegać obowiązkowi wnoszenia składek na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Ponadto aby zapewnić większą przejrzystość i pewność w odniesieniu do udziału nieodwołalnych zobowiązań do płatności w całkowitej kwocie składek *ex ante*, które mają zostać zebrane, Jednolita Rada powinna ustalić taki udział w ujęciu rocznym z zastrzeżeniem obowiązujących limitów.

(39) Maksymalna roczna kwota nadzwyczajnych składek *ex post* na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, których można wymagać, jest obecnie ograniczona do trzykrotnej wysokości kwoty składek *ex ante*. Po upływie początkowego okresu gromadzenia środków, o którym mowa w art. 69 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014, w okolicznościach innych niż korzystanie z jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wysokość takich składek *ex ante* będzie zależeć wyłącznie od zmian poziomu depozytów gwarantowanych, a zatem składki te prawdopodobnie będą niskie. Ustalanie maksymalnej kwoty nadzwyczajnych składek *ex post* na podstawie kwoty składek *ex ante* mogłoby skutkować drastycznym ograniczeniem możliwości pobierania składek *ex post* przez jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, co zmniejszyłoby jego zdolność do działania. Aby uniknąć takiego rezultatu, należy ustanowić inny limit, a maksymalną kwotę nadzwyczajnych składek *ex post*, których można wymagać, należy ustalić na poziomie trzykrotnej wysokości jednej ósmej poziomu docelowego ustalonego dla funduszu.

(40) Jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może być wykorzystywany w celu wspierania stosowania instrumentu zbycia działalności lub instrumentu instytucji pomostowej, w ramach których zbiór aktywów, praw i zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją jest przenoszony na odbiorcę. W takim przypadku po stronie Jednolitej Rady może powstać roszczenie wobec pozostałej części instytucji lub podmiotu w przypadku ich późniejszej likwidacji w ramach standardowego postępowania upadłościowego. Może to mieć miejsce, gdy jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest wykorzystywany w związku ze stratami, jakie w przeciwnym razie ponieśliby wierzyciele, w tym w formie gwarancji aktywów i zobowiązań lub pokrycia różnicy między przeniesionymi aktywami i zobowiązaniami. W celu zapewnienia, aby akcjonariusze i wierzyciele pozostali w pozostałej części instytucji lub podmiotu skutecznie pokryli straty instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją oraz w celu zwiększenia możliwości dokonania spłaty na rzecz Jednolitej Rady w przypadku upadłości, roszczenia Jednolitej Rady wobec pozostałej części instytucji lub podmiotu oraz roszczenia wynikające z uzasadnionych wydatków prawidłowo poniesionych przez Jednolitą Radę powinny mieć taki sam stopień uprzywilejowania w przypadku upadłości jak w przypadku roszczeń krajowych mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w każdym uczestniczącym państwie członkowskim, przy czym stopień ten powinien być wyższy niż stopień uprzywilejowania depozytów i systemów gwarancji depozytów. Ponieważ rekompensaty wypłacane akcjonariuszom i wierzycielom z jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z powodu naruszenia zasady niepogarszania sytuacji wierzycieli mają na celu zrekompensowanie skutków działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, rekompensaty te nie powinny stanowić podstawy roszczeń Jednolitej Rady.

(41) Ponieważ niektóre przepisy rozporządzenia (UE) nr 806/2014 dotyczące roli, jaką systemy gwarancji depozytów mogą odgrywać w restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, są podobne do przepisów dyrektywy 2014/59/UE, zmiany wprowadzone do tych przepisów w dyrektywie 2014/59/UE [Urząd Publikacji – proszę wstawić numer dyrektywy zmieniającej dyrektywę 2014/59/UE] należy uwzględnić w rozporządzeniu (UE) nr 806/2014.

(42) Przejrzystość ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia integralności rynku, dyscypliny rynkowej i ochrony inwestorów. Aby umożliwić Jednolitej Radzie wspieranie działań

na rzecz zwiększenia przejrzystości i uczestnictwo w takich działaniach, powinna ona mieć możliwość ujawniania informacji, które wynikają z jej własnych analiz, ocen i ustaleń, w tym ocen możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli takie ujawnienie nie naruszyłoby ochrony interesu publicznego w odniesieniu do polityki finansowej, pieniężnej lub gospodarczej oraz jeżeli za ujawnieniem przemawia nadrzędny interes publiczny.

(43) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 806/2014.

(44) W celu zapewnienia spójności zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 806/2014, które są podobne do zmian w dyrektywie 2014/59/UE wprowadzonych ... [Urząd Publikacji – proszę wstawić numer dyrektywy zmieniającej dyrektywę 2014/59/UE], powinny obowiązywać od tej samej daty co data transpozycji ... [Urząd Publikacji – proszę wstawić numer dyrektywy zmieniającej dyrektywę 2014/59/UE], czyli ... [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego]. Nie ma jednak powodu, aby opóźniać stosowanie tych zmian w rozporządzeniu (UE) nr 806/2014, które odnoszą się wyłącznie do funkcjonowania jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Zmiany te powinny być zatem obowiązywać od dnia ... [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 1 miesiąc od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

(45) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie poprawa skuteczności i efektywności ram naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji i podmiotów, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie ze względu na ryzyko, z jakim może wiązać się stosowanie zróżnicowanych podejść krajowych dla integralności jednolitego rynku, natomiast możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii w drodze zmiany przepisów już ustanowionych na poziomie Unii, może ona przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 806/2014

W rozporządzeniu (UE) nr 806/2014 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 24a otrzymuje brzmienie:

„24a) »podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji« oznacza osobę prawną mającą siedzibę w uczestniczącym państwie członkowskim, którą Jednolita Rada lub krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wskazały, zgodnie z art. 8 niniejszego rozporządzenia, jako podmiot, w odniesieniu do którego w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziano działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;”;

b) dodaje się pkt 24d i 24e w brzmieniu:

„24d) »globalna instytucja o znaczeniu systemowym spoza UE« oznacza globalną instytucję o znaczeniu systemowym spoza UE zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 134 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

24e) »podmiot będący globalną instytucją o znaczeniu systemowym« oznacza podmiot będący globalną instytucją o znaczeniu systemowym zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 136 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;";

c) pkt 49 otrzymuje brzmienie:

„49) »zobowiązania mogące podlegać umorzeniu lub konwersji« oznaczają zobowiązania, w tym zobowiązania stanowiące podstawę rezerw księgowych, i instrumenty kapitałowe, które nie kwalifikują się do instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, instrumentów dodatkowych w Tier I lub instrumentów w Tier II podmiotu, o którym mowa w art. 2, i które nie są wyłączone z zakresu stosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu zgodnie z art. 27 ust. 3;";

2) w art. 4 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Państwa członkowskie jak najszybciej powiadamiają Jednolitą Radę o swoim wniosku dotyczącym nawiązania bliskiej współpracy z EBC zgodnie z art. 7 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013.

Po dokonaniu powiadomienia na podstawie art. 7 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 i przed nawiązaniem bliskiej współpracy państwa członkowskie przekazują wszelkie informacje dotyczące podmiotów i grupa mających siedzibę na ich terytorium, które to informacje mogą być potrzebne Jednolitej Radzie do przygotowania się do zadań powierzonych jej na mocy niniejszego rozporządzenia i Umowy.";

3) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 akapit czwarty zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Realizując zadania, o których mowa w niniejszym ustępie, krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stosują odpowiednie przepisy niniejszego rozporządzenia. Wszelkie odniesienia do Jednolitej Rady w art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 5, art. 8 ust. 6, 8, 12 i 13, art. 10 ust. 1–10, art. 10a, art. 11–14, art. 15 ust. 1, 2 i 3, art. 16, art. 18 ust. 1, 1a, 2 i 6, art. 20, art. 21 ust. 1–7, art. 21 ust. 8 akapit drugi, art. 21 ust. 9 i 10, art. 22 ust. 1, 3 i 6, art. 23 i 24, art. 25 ust. 3, art. 27 ust. 1–15, art. 27 ust. 16 akapit drugi zdanie drugie, akapit trzeci i akapit czwarty zdanie pierwsze, trzecie i czwarte, oraz art. 32 uznaje się za odniesienia do krajowych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji względem grup i podmiotów, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.";

b) w ust. 5 wprowadza się następujące zmiany:

(i)wyrazy „art. 12 ust. 2" zastępuje się wyrazami „art. 12 ust. 3";

(ii)dodaje się akapit w brzmieniu:

„Po tym, jak powiadomienie, o którym mowa w akapicie pierwszym, stanie się skuteczne, uczestniczące państwa członkowskie mogą postanowić, że odpowiedzialność za wykonywanie zadań związanych z podmiotami i grupami mającymi siedzibę na ich terytorium, innymi niż te, o których mowa w ust. 2, przechodzi z powrotem na krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w którym to przypadku

akapit pierwszy nie ma już zastosowania.Państwa członkowskie zamierzające skorzystać z tej możliwości powiadamiają o tym Jednolitą Radę i Komisję. Powiadomienie to staje się skuteczne z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.";

4) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednolita Rada może polecić krajowym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonanie uprawnień, o których mowa w art. 10 ust. 8 dyrektywy 2014/59/UE. Krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonują instrukcje Jednolitej Rady zgodnie z art. 29 niniejszego rozporządzenia.";

b) w ust. 10 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Określenie środków, jakie należy wprowadzić w odniesieniu do jednostek zależnych, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b) i które nie są podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, może podlegać zastosowaniu przez Jednolitą Radę uproszczonego podejścia, jeżeli takie podejście nie miałoby negatywnego wpływu na możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy, z uwzględnieniem wielkości jednostki zależnej, jej profilu ryzyka, braku funkcji krytycznych oraz strategii grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.";

c) dodaje się ust. 14 w brzmieniu:

„14. Jednolita Rada nie przyjmuje planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do podmiotów i grup, o których mowa w ust. 1, jeżeli ma zastosowanie art. 22 ust. 5 lub jeżeli podmiot lub grupa podlegają likwidacji zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym na podstawie art. 32b dyrektywy 2014/59/UE.";

5) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 4 akapit czwarty wyrazy „akapicie pierwszym" zastępuje się wyrazami „akapicie trzecim";

b) w ust. 7 wyrazy „skierowane do danej instytucji lub jednostki dominującej" zastępuje się wyrazami „skierowane do podmiotu lub jednostki dominującej", a wyrazy „wpływ na model biznesowy danej instytucji" zastępuje się wyrazami „wpływ na model biznesowy danego podmiotu lub danej grupy";

c) w ust. 10 wprowadza się następujące zmiany:

(i)w akapicie drugim wyrazy „daną instytucję" oraz „instytucji" zastępuje się odpowiednio wyrazami „odnośny podmiot" i „podmiotu";

(ii)w akapicie trzecim wyraz „instytucję" zastępuje się wyrazem „podmiot";

(iii)dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jeżeli środki zaproponowane przez dany podmiot skutecznie ograniczają lub usuwają przeszkody w przeprowadzeniu skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, Jednolita Rada, po konsultacji z EBC lub odpowiednim właściwym organem krajowym i, w stosownych przypadkach, z wyznaczonym organem

makroostrożnościowym, podejmuje decyzję. W decyzji tej wskazuje się, że zaproponowane środki skutecznie ograniczają lub usuwają przeszkody w przeprowadzeniu skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, i nakazuje się krajowym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zobowiązanie odnośnej instytucji, jednostki dominującej lub dowolnej jednostki zależnej danej grupy do wprowadzenia proponowanych środków.”;

6) w art. 10a wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy podmiot znajduje się w sytuacji, gdy spełnia wymóg połączonego bufora, gdy jest on uznawany za uzupełnienie każdego z wymogów, o których mowa w art. 141a ust. 1 lit. a), b) i c) dyrektywy 2013/36/UE, lecz nie spełnia wymogu połączonego bufora, gdy jest on uznawany za uzupełnienie wymogów, o których mowa w art. 12d i 12e niniejszego rozporządzenia, gdy obliczeń dokonuje się zgodnie z art. 12a ust. 2 lit. a) niniejszego rozporządzenia, Jednolita Rada jest uprawniona – zgodnie z ust. 2 i 3 niniejszego artykułu – do polecenia krajowemu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, aby zakazał temu podmiotowi wypłaty zysków powyżej maksymalnej kwoty podlegającej wypłacie związanej z minimalnym wymogiem w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (zwanej dalej »M-MDA«), obliczonej zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu, poprzez którekolwiek z następujących działań:”;

b) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Jeżeli podmiot nie podlega wymogowi połączonego bufora na tej samej podstawie, na której jest zobowiązany do spełnienia wymogów, o których mowa w art. 12d i 12e, Jednolita Rada stosuje ust. 1–6 niniejszego artykułu na podstawie oszacowania wymogu połączonego bufora zgodnie z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2021/1118*. Zastosowanie ma art. 128 akapit czwarty dyrektywy 2013/36/UE.

Jednolita Rada uwzględnia oszacowany wymóg połączonego bufora, o którym mowa w akapicie pierwszym, w decyzji określającej wymogi, o których mowa w art. 12d i 12e niniejszego rozporządzenia. Odnośny podmiot podaje do wiadomości publicznej oszacowany wymóg połączonego bufora wraz z informacjami, o których mowa w art. 45i ust. 3 dyrektywy 2014/59/UE.

---

* Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2021/1118 z dnia 26 marca 2021 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających metodę, która ma być stosowana przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do szacowania wymogu, o którym mowa w art. 104a dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE, oraz wymogu połączonego bufora dla podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na poziomie skonsolidowanej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli grupa restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie podlega tym wymogom wspomnianej dyrektywy (Dz.U. L 241 z 8.7.2021, s. 1).”;

7) w art. 12 dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Jednolita Rada odpowiada za wydawanie podmiotom, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zezwoleń, o których mowa w art. 77 ust. 2 i art. 78a rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Jednolita Rada kieruje swoją decyzję do odnośnego podmiotu.”;

8) w art. 12a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jednolita Rada i krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zapewniają, aby podmioty, o których mowa w art. 12 ust. 1 i 3, stale spełniały wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, gdy jest to wymagane i określone przez Jednolitą Radę na mocy niniejszego artykułu i art. 12b–12i oraz zgodnie z tymi artykułami.”;

9) w art. 12c wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 4 i 5 wyrazy „globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym” zastępuje się wyrazami „podmiotami będącymi globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym”;

b) w ust. 7 w formule wprowadzającej wyrazy „ust. 3” zastępuje się wyrazami „ust. 4”, a wyrazy „globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym” zastępuje się wyrazami „podmiotami będącymi globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym”;

c) w ust. 8 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym wyrazy „globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym” zastępuje się wyrazami „podmiotami będącymi globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym”;

(ii) w akapicie drugim lit. c) wyrazy „globalną instytucją o znaczeniu systemowym” zastępuje się wyrazami „podmiotem będącym globalną instytucją o znaczeniu systemowym”;

d) dodaje się ust. 10 w brzmieniu:

„10. Jednolita Rada może zezwolić podmiotom restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na spełnienie wymogów, o których mowa w ust. 4, 5 i 7, przy użyciu funduszy własnych lub zobowiązań, o których mowa w ust. 1 i 3, o ile spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) w odniesieniu do podmiotów, które są podmiotami będącymi globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym lub podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podlegającymi art. 12d ust. 4 lub 5, Jednolita Rada nie obniżyła wymogu, o którym mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, na podstawie akapitu pierwszego tego ustępu;

b) zobowiązania, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, niespełniające warunku, o którym mowa w art. 72b ust. 2 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, są zgodne z warunkami określonymi w art. 72b ust. 4 lit. b)–e) tego rozporządzenia.”;

10) w art. 12d ust. 3 akapit ósmy i ust. 6 akapit ósmy wyrazy „krytycznych funkcji gospodarczych” zastępuje się wyrazami „funkcji krytycznych”;

11) dodaje się art. 12da w brzmieniu:

„*Artykuł 12da*

Ustalenie minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych na potrzeby strategii przeniesienia prowadzących do opuszczenia rynku

1. Przy stosowaniu art. 12d do podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, którego preferowana strategia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje przede wszystkim korzystanie z instrumentu zbycia działalności lub z instrumentu instytucji pomostowej oraz opuszczenie przez ten podmiot rynku, Jednolita Rada określa kwotę dokapitalizowania przewidzianą w art. 12d ust. 3 w sposób proporcjonalny na podstawie następujących kryteriów, stosownie do przypadku:

a) wielkość podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jego model biznesowy, model finansowania i profil ryzyka oraz głębokość rynku, na którym dany podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzi działalność;

b) akcje, inne instrumenty właścicielskie, aktywa, prawa lub zobowiązania, które mają zostać przeniesione na rzecz odbiorcy określonego w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, z uwzględnieniem:

   (i) głównych linii biznesowych i funkcji krytycznych podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

   (ii) zobowiązań wyłączonych z umorzenia lub konwersji długu na podstawie art. 27 ust. 3;

   (iii) zabezpieczeń, o których mowa w art. 73–80 dyrektywy 2014/59/UE;

c) oczekiwana wartość i zbywalność akcji, innych instrumentów właścicielskich, aktywów, praw lub zobowiązań podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w lit. b), z uwzględnieniem:

   (i) ewentualnych istotnych przeszkód w przeprowadzeniu skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zidentyfikowanych przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które są bezpośrednio związane z zastosowaniem instrumentu zbycia działalności lub instrumentu instytucji pomostowej;

   (ii) strat wynikających z aktywów, praw lub zobowiązań pozostawionych w pozostałej części instytucji;

d) kwestia, czy preferowana strategia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje przeniesienie akcji lub innych instrumentów właścicielskich wyemitowanych przez podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub całości lub części aktywów, praw i zobowiązań podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

e) kwestia, czy preferowana strategia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje stosowanie instrumentu wydzielenia aktywów.

2. Jeżeli w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziano, że podmiot ma zostać poddany likwidacji w ramach standardowego postępowania upadłościowego lub innych równoważnych procedur krajowych i zaplanowano wykorzystanie systemu gwarancji depozytów na podstawie art. 11 ust. 5 dyrektywy 2014/49/UE, Jednolita Rada uwzględnia również ust. 1 niniejszego artykułu przy

przeprowadzaniu oceny, o której mowa w art. 12d ust. 2a akapit drugi niniejszego rozporządzenia.

3. Zastosowanie ust. 1 nie może skutkować ustaleniem kwoty wyższej niż kwota wynikająca z zastosowania art. 12d ust. 3.”;

12) w art. 12e ust. 1 wyrazy „globalną instytucją o znaczeniu systemowym lub częścią globalnej instytucji o znaczeniu systemowym” zastępuje się wyrazami „podmiotem będącym globalną instytucją o znaczeniu systemowym”;

13) w art. 12g wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i)akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Po konsultacji z właściwymi organami, w tym z EBC, Jednolita Rada może zadecydować o zastosowaniu wymogu określonego w niniejszym artykule do podmiotu, o którym mowa w art. 2 lit. b), oraz do instytucji finansowej, o której mowa w art. 2 lit. c) i która jest jednostką zależną podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ale sama nie jest podmiotem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.”;

(ii)w akapicie trzecim wyrazy „akapitu pierwszego” zastępuje się wyrazami „akapitu pierwszego i drugiego”;

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W przypadku gdy zgodnie z globalną strategią restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jednostki zależne mające siedzibę w Unii – lub unijna jednostka dominująca i jej instytucje zależne – nie są podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a członkowie europejskiego kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli ustanowiono takie kolegium na podstawie art. 89 dyrektywy 2014/59/UE, zgadzają się z tą strategią, jednostki zależne mające siedzibę w Unii lub – na zasadzie skonsolidowanej – unijna jednostka dominująca spełniają wymóg określony w art. 12a ust. 1 poprzez emisję instrumentów, o których mowa w ust. 2 lit. a) i b) niniejszego artykułu, na rzecz dowolnego z poniższych podmiotów:

a) ich jednostki dominującej najwyższego szczebla mającej siedzibę w państwie trzecim;

b) jednostek zależnych tej jednostki dominującej najwyższego szczebla mających siedzibę w tym samym państwie trzecim;

c) innych podmiotów na warunkach określonych w ust. 2 lit. a) pkt (i) oraz lit. b) pkt (ii) niniejszego artykułu.”;

14) w art. 12k wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit pierwszy zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Na zasadzie odstępstwa od art. 12a ust. 1 Jednolita Rada ustala odpowiednie okresy przejściowe dla podmiotów na spełnienie wymogów określonych w art. 12f lub 12g, lub wymogów wynikających ze stosowania art. 12c ust. 4, 5 lub 7, stosownie do przypadku.”;

b) ust. 3 lit. a) wyrazy „Jednolita Rada lub krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” zastępuje się wyrazami „Jednolita Rada”;

c) w ust. 4 wyrazy „globalną instytucję o znaczeniu systemowym” zastępuje się wyrazami „globalną instytucję o znaczeniu systemowym lub globalną instytucję o znaczeniu systemowym spoza UE”;

d) ust. 5 i 6 wyrazy „Jednolita Rada oraz krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” zastępuje się wyrazami „Jednolita Rada”;

15) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 13*

Środki wczesnej interwencji

1. EBC może zastosować środki wczesnej interwencji, w przypadku gdy podmiot, o którym mowa w art. 7 ust. 2 lit. a), spełnia którykolwiek z poniższych warunków:

a) odnośny podmiot spełnia wymogi, o których mowa w art. 102 rozporządzenia dyrektywy 2013/36/UE lub art. 16 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013, oraz zachodzi jedna z poniższych okoliczności:

(i) odnośny podmiot nie podjął działań naprawczych wymaganych przez EBC, w tym środków, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE, art. 16 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 lub art. 49 dyrektywy (UE) 2019/2034;

(ii) EBC jest zdania, że działania naprawcze inne niż środki wczesnej interwencji są niewystarczające do rozwiązania problemów wynikających m.in. z szybkiego i znacznego pogorszenia się sytuacji finansowej podmiotu;

b) odnośny podmiot narusza lub może naruszyć w ciągu 12 miesięcy od dokonania oceny przez EBC wymogi określone w tytule II dyrektywy 2014/65/UE, w art. 3–7, art. 14–17 lub art. 24, 25 i 26 rozporządzenia (UE) nr 600/2014 lub w art. 12f lub 12g niniejszego rozporządzenia.

EBC może stwierdzić, że warunek, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a) pkt (ii), został spełniony bez uprzedniego podjęcia innych działań naprawczych, w tym wykonania uprawnień, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE lub art. 16 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013.

2. Do celów ust. 1 środki wczesnej interwencji obejmują następujące elementy:

a) wymóg, aby organ zarządzający podmiotu wykonał jedną z następujących czynności:

(i) wdrożenie jednego lub większej liczby uzgodnień lub środków określonych w planie naprawy;

(ii) zaktualizowanie planu naprawy zgodnie z art. 5 ust. 2 dyrektywy 2014/59/UE, jeżeli okoliczności, które doprowadziły do wczesnej interwencji, są odmienne od przyjętych w założeniach określonych we wstępnym planie naprawy, oraz wdrożenie w określonym terminie jednego lub większej liczby uzgodnień lub środków określonych w zaktualizowanym planie naprawy;

b) zobowiązanie organu zarządzającego danego podmiotu do zwołania zgromadzenia akcjonariuszy lub, jeżeli organ zarządzający nie wypełni tego wymogu, bezpośrednie zwołanie zgromadzenia akcjonariuszy danego

podmiotu i w obu przypadkach określenie porządku obrad i nałożenia wymogu rozpatrzenia możliwości przyjęcia określonych decyzji przez akcjonariuszy;

c) zobowiązanie organu zarządzającego podmiotu do sporządzenia, a następnie negocjacji planu w sprawie restrukturyzacji długu z niektórymi lub wszystkimi wierzycielami tego podmiotu w stosownym przypadku zgodnie z planem naprawy;

d) zobowiązanie do wprowadzenia zmian w strukturze prawnej instytucji;

e) zobowiązanie do odwołania lub wymiany kadry kierowniczej wyższego szczebla lub organu zarządzającego podmiotu w całości lub w odniesieniu do poszczególnych członków, zgodnie z art. 13a;

f) powołanie co najmniej jednego tymczasowego administratora podmiotu zgodnie z art. 13b.

3. EBC dokonuje wyboru odpowiednich środków wczesnej interwencji w oparciu o to, co jest proporcjonalne do zamierzonych celów, z uwzględnieniem powagi naruszenia lub prawdopodobnego naruszenia oraz tempa pogarszania się sytuacji finansowej podmiotu, a także innych istotnych informacji.

4. W odniesieniu do każdego ze środków, o których mowa w ust. 2, EBC określa termin, który jest odpowiedni do realizacji tego środka i który umożliwia EBC ocenę jego skuteczności.

5. Jeżeli grupa obejmuje podmioty mające siedzibę w uczestniczących państwach członkowskich oraz w nieuczestniczących państwach członkowskich, EBC reprezentuje właściwe organy krajowe uczestniczących państw członkowskich na potrzeby konsultacji i współpracy z nieuczestniczącymi państwami członkowskimi zgodnie z art. 30 dyrektywy 2014/59/UE.

Jeżeli grupa obejmuje podmioty mające siedzibę w uczestniczących państwach członkowskich oraz jednostki zależne mające siedzibę w nieuczestniczących państwach członkowskich lub istotne oddziały zlokalizowane w nieuczestniczących państwach członkowskich, EBC informuje właściwe organy lub organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nieuczestniczących państw członkowskich, stosownie do przypadku, o wszelkich decyzjach lub środkach, o których mowa w art. 13–13c, dotyczących grupy.”;

16) dodaje się art. 13a, 13b i 13c w brzmieniu:

„*Artykuł 13a*

Wymiana kadry kierowniczej wyższego szczebla lub organu zarządzającego

Do celów art. 13 ust. 2 lit. e) powołanie nowej kadry kierowniczej wyższego szczebla lub organu zarządzającego lub poszczególnych członków tych organów następuje zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym i podlega zatwierdzeniu przez EBC.

Artykuł 13b

Tymczasowy administrator

1. Do celów art. 13 ust. 2 lit. f) EBC może, proporcjonalnie do danych okoliczności, powołać tymczasowego administratora i powierzyć mu jedną z poniższych funkcji:

a) tymczasowe zastąpienie organu zarządzającego podmiotu;

b) tymczasowa współpraca z organem zarządzającym podmiotu.

W momencie powołania tymczasowego administratora EBC określa wybraną funkcję zgodnie z lit. a) lub b).

Do celów akapitu pierwszego lit. b) w chwili powoływania tymczasowego administratora EBC określa ponadto rolę, obowiązki i uprawnienia tymczasowego administratora oraz ewentualne wymogi nakładające na organ zarządzający podmiotu obowiązek konsultowania się z tymczasowym administratorem przed podjęciem konkretnych decyzji lub działań bądź też obowiązek uzyskania jego zgody na podjęcie takich decyzji lub działań.

EBC ma obowiązek podać do wiadomości publicznej informację o powołaniu tymczasowego administratora, chyba że tymczasowy administrator nie jest uprawniony do reprezentowania podmiotu.

Tymczasowy administrator musi spełniać wymogi określone w art. 91 ust. 1, 2 i 3 dyrektywy 2013/36/UE. Dokonywana przez EBC ocena, czy tymczasowy administrator spełnia te wymogi, stanowi integralną część decyzji o jego powołaniu.

2. EBC określa uprawnienia tymczasowego administratora w momencie jego powołania, proporcjonalnie do danych okoliczności. Uprawnienia takie mogą obejmować niektóre lub wszystkie uprawnienia organu zarządzającego danego podmiotu zgodnie z jego statutem i prawem krajowym, w tym uprawnienie do wykonywania niektórych lub wszystkich funkcji administracyjnych organu zarządzającego danego podmiotu. Uprawnienia tymczasowego administratora w odniesieniu do podmiotu są zgodne z mającym zastosowanie prawem spółek.

3. W momencie powołania tymczasowego administratora EBC określa jego rolę i funkcje. Jego rola i funkcje mogą obejmować:

a) ustalanie sytuacji finansowej podmiotu;

b) zarządzanie działalnością lub częścią działalności podmiotu w celu utrzymania lub przywrócenia sytuacji finansowej podmiotu;

c) wprowadzanie środków w celu przywrócenia należytego i ostrożnego zarządzania działalnością podmiotu.

W momencie powołania tymczasowego administratora EBC określa ewentualne ograniczenia co do jego roli i funkcji.

4. EBC ma wyłączne uprawnienia do powoływania i odwoływania ewentualnego tymczasowego administratora. EBC może odwołać tymczasowego administratora w dowolnym momencie i z dowolnej przyczyny. EBC może zmienić warunki powołania tymczasowego administratora w dowolnym momencie, z zastrzeżeniem niniejszego artykułu.

5. EBC może nałożyć wymóg, aby określone działania tymczasowego administratora podlegały uprzedniej zgodzie EBC. EBC określa takie ewentualne wymogi w momencie powołania tymczasowego administratora lub w momencie ewentualnej zmiany warunków jego powołania.

W każdym przypadku tymczasowy administrator może wykonać uprawnienie do zwołania walnego zgromadzenia akcjonariuszy podmiotu i ustalenia porządku obrad wyłącznie po uzyskaniu uprzedniej zgody EBC.

6. Na wniosek EBC tymczasowy administrator sporządza sprawozdania na temat sytuacji finansowej danego podmiotu oraz działań przeprowadzanych w trakcie wykonywania swoich zadań w odstępach czasu ustalonych przez EBC oraz w każdym przypadku na końcu sprawowania powierzonej mu funkcji.

7. Tymczasowy administrator jest powoływany na okres nie dłuższy niż jeden rok. Okres ten może zostać wyjątkowo przedłużony, jeżeli warunki powołania tymczasowego administratora są nadal spełniane. EBC określa te warunki i przedstawia akcjonariuszom uzasadnienie przedłużenia kadencji tymczasowego administratora.

8. Z zastrzeżeniem niniejszego artykułu powołanie tymczasowego administratora nie narusza praw akcjonariuszy określonych w unijnym lub krajowym prawie spółek.

9. Tymczasowego administratora powołanego na podstawie ust. 1–8 niniejszego artykułu nie można uznać za odpowiednika dyrektora lub osobę faktycznie zarządzającą na mocy prawa krajowego.

Artykuł 13c

Przygotowanie do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. W odniesieniu do podmiotów i grup, o których mowa w art. 7 ust. 2, oraz podmiotów i grup, o których mowa w art. 7 ust. 4 lit. b) i art. 7 ust. 5, jeżeli spełnione są warunki stosowania tych przepisów, EBC lub właściwe organy krajowe niezwłocznie powiadamiają Jednolitą Radę o każdej z następujących kwestii:

a) o jakichkolwiek środkach, o których mowa w art. 16 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 lub art. 104 ust. 1 dyrektywy 2013/36/UE, do których wprowadzenia zobowiązują podmiot lub grupę;

b) w przypadku gdy w wyniku działań nadzorczych stwierdzono, że warunki określone w art. 13 ust. 1 niniejszego rozporządzenia lub art. 27 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE są spełnione w odniesieniu do podmiotu lub grupy – o ocenie, że warunki te są spełnione, niezależnie od jakichkolwiek środków wczesnej interwencji;

c) o zastosowaniu któregokolwiek ze środków wczesnej interwencji, o których mowa w art. 13 niniejszego rozporządzenia lub w art. 27 dyrektywy 2014/59/UE.

Jednolita Rada informuje Komisję o powiadomieniu, które otrzymała na podstawie akapitu pierwszego.

EBC lub odpowiedni właściwy organ krajowy ściśle monitorują, we współpracy z Jednolitą Radą, sytuację podmiotów i grup, o których mowa w akapicie pierwszym, oraz przestrzeganie przez nie środków, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a), mających na celu przeciwdziałanie pogorszeniu się sytuacji tych podmiotów lub grup, a także środków wczesnej interwencji, o których mowa w akapicie pierwszym lit. c).

2. EBC lub odpowiedni właściwy organ krajowy jak najwcześniej powiadamiają Jednolitą Radę, jeżeli uznają, że istnieje istotne ryzyko, iż w odniesieniu do podmiotu, o którym mowa w art. 7 ust. 2, lub podmiotu, o którym mowa w art. 7 ust. 4 lit. b) i art. 7 ust. 5, zachodzi co najmniej jedna z okoliczności, o których mowa w art. 18 ust. 4, w przypadku gdy spełnione są warunki stosowania tych przepisów. Powiadomienie to zawiera:

a) uzasadnienie powiadomienia;

b) przegląd środków, które mogłyby zapobiec upadłości podmiotu w rozsądnym terminie, ich oczekiwany wpływ na podmiot w odniesieniu do okoliczności, o których mowa w art. 18 ust. 4, oraz oczekiwany termin wdrożenia tych środków.

Po otrzymaniu powiadomienia, o którym mowa w akapicie pierwszym, Jednolita Rada ocenia, w ścisłej współpracy z EBC lub odpowiednim właściwym organem krajowym, co stanowi rozsądny termin na potrzeby oceny dotyczącej warunku, o którym mowa w art. 18 ust. 1 lit. b), z uwzględnieniem tempa pogarszania się sytuacji podmiotu, potrzeby skutecznego wdrożenia strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wszelkich innych istotnych kwestii. Jednolita Rada możliwie jak najwcześniej przekazuje tę ocenę EBC lub odpowiedniemu właściwemu organowi krajowemu.

Po przekazaniu powiadomienia, o którym mowa w akapicie pierwszym, EBC lub odpowiedni właściwy organ krajowy oraz Jednolita Rada w ścisłej współpracy monitorują sytuację podmiotu, wdrażanie wszelkich odpowiednich środków w przewidywanym terminie oraz wszelkie inne istotne zmiany. W tym celu Jednolita Rada oraz EBC lub odpowiedni właściwy organ krajowy odbywają regularne spotkania, których częstotliwość ustala Jednolita Rada, uwzględniając okoliczności danej sprawy. EBC lub odpowiedni właściwy organ krajowy i Jednolita Rada niezwłocznie przekazują sobie nawzajem wszelkie istotne informacje.

Jednolita Rada powiadamia Komisję o wszelkich informacjach, które otrzymała na podstawie akapitu pierwszego.

3. EBC lub odpowiedni właściwy organ krajowy przekazują Jednolitej Radzie wszelkie żądane przez nią informacje niezbędne do realizacji wszystkich poniższych celów:

a) aktualizacji planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz przygotowania ewentualnej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danego podmiotu, o którym mowa w art. 7 ust. 2, lub podmiotu, o którym mowa w art. 7 ust. 4 lit. b) i art. 7 ust. 5, jeżeli spełnione są warunki stosowania tych przepisów;

b) przeprowadzenia wyceny, o której mowa w art. 20 ust. 1–15.

W przypadku gdy EBC lub właściwe organy krajowe nie mają jeszcze dostępu do takich informacji, Jednolita Rada, EBC i właściwe organy krajowe współpracują ze sobą i koordynują działania w celu uzyskania takich informacji. W tym celu EBC i właściwe organy krajowe mają prawo zobowiązać podmiot do przekazania takich informacji, w tym w drodze kontroli na miejscu, oraz do przekazania tych informacji Jednolitej Radzie.

4. Jednolita Rada jest uprawniona do oferowania na sprzedaż potencjalnym nabywcom lub dokonania uzgodnień dotyczących takiego oferowania podmiotu, o którym mowa w art. 7 ust. 2, lub podmiotu, o którym mowa w art. 7 ust. 4 lit. b) i art. 7 ust. 5, jeżeli spełnione są warunki stosowania tych przepisów lub gdy podmiot jest do tego zobowiązany, w następujących celach:

a) przygotowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tego podmiotu, z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 39 ust. 2 dyrektywy 2014/59/UE oraz wymogów dotyczących tajemnicy zawodowej określonych w art. 88 niniejszego rozporządzenia;

b) zapewnienia informacji na potrzeby dokonania przez Jednolitą Radę oceny dotyczącej warunku, o którym mowa w art. 18 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia.

5. Do celów ust. 4 Jednolita Rada może:

a) zwrócić się do odnośnego podmiotu o wdrożenie platformy cyfrowej na potrzeby udostępniania informacji niezbędnych do oferowania na sprzedaż tego podmiotu potencjalnym nabywcom lub doradcom i rzeczoznawcom zatrudnionym przez Jednolitą Radę;

b) nakazać odpowiedniemu krajowemu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji sporządzenie wstępnego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla odnośnego podmiotu.

6. Stwierdzenie, że warunki określone w art. 13 ust. 1 niniejszego rozporządzenia lub art. 27 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE zostały spełnione oraz uprzednie przyjęcie środków wczesnej interwencji nie są warunkami koniecznymi do tego, by Jednolita Rada mogła przygotować się do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotu lub wykonać uprawnienia, o których mowa w ust. 4 i 5 niniejszego artykułu.

7. Jednolita Rada informuje Komisję, EBC, odpowiednie właściwe organy krajowe i odpowiednie krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o wszelkich działaniach podjętych na podstawie ust. 4 i 5.

8. EBC, właściwe organy krajowe, Jednolita Rada i odpowiednie krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ściśle ze sobą współpracują:

a) przy rozważaniu wprowadzenia środków, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), mających na celu przeciwdziałanie pogarszaniu się sytuacji podmiotu i grupy, oraz środków, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. c);

b) przy rozważaniu podjęcia któregokolwiek z działań, o których mowa w ust. 4 i 5;

c) podczas wdrażania działań, o których mowa w lit. a) i b) niniejszego akapitu.

EBC, właściwe organy krajowe, Jednolita Rada i odpowiednie krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zapewniają, aby te środki i działania były spójne, skoordynowane i skuteczne.”;

17) art. 14 ust. 2 lit. c) i d) otrzymują brzmienie:

„c) ochrona finansów publicznych przez ograniczenie do minimum korzystania z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, w szczególności gdy jest ono udzielane z budżetu państwa członkowskiego;

d) ochrona deponentów, przy jednoczesnym minimalizowaniu strat ponoszonych przez systemy gwarancji depozytów, oraz ochrona inwestorów objętych zakresem dyrektywy 97/9/WE;”;

18) art. 16 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jednolita Rada podejmuje działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do jednostki dominującej, o której mowa w art. 2 lit. b), w przypadku gdy spełnione zostały warunki, o których mowa w art. 18 ust. 1.

Do tych celów uznaje się, że jednostka dominująca, o której mowa w art. 2 lit. b), jest na progu upadłości lub zagrożona upadłością, jeżeli zachodzi którakolwiek z następujących okoliczności:

a) jednostka dominująca spełnia co najmniej jeden z warunków określonych w art. 18 ust. 4 lit. b), c) lub d);

b) jednostka dominująca narusza w istotny sposób obowiązujące wymogi określone w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 lub w przepisach krajowych przyjętych w celu transpozycji dyrektywy 2013/36/UE lub istnieją obiektywne przesłanki, z których wynika, że w najbliższej przyszłości jednostka dominująca naruszy w istotny sposób te wymogi.”;

19) w art. 18 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1, 1a, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Na podstawie ust. 6 Jednolita Rada przyjmuje program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do podmiotów, o których mowa w art. 7 ust. 2, oraz podmiotów, o których mowa w art. 7 ust. 4 lit. b) oraz w art. 7 ust. 5, jeżeli spełnione są warunki stosowania tych przepisów, wyłącznie wtedy, gdy na posiedzeniu wykonawczym, po otrzymaniu powiadomienia na podstawie akapitu drugiego lub z własnej inicjatywy stwierdzi, że spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) podmiot jest na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością;

b) biorąc pod uwagę ograniczenia czasowe, konieczność skutecznego wdrożenia strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz inne istotne okoliczności, nie istnieje żadna rozsądna szansa na to, aby jakikolwiek alternatywny środek sektora prywatnego, w tym środki w ramach instytucjonalnego systemu ochrony, działania nadzorcze, środki wczesnej interwencji lub umorzenie lub konwersja odpowiednich instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 21 ust. 1, wprowadzone w odniesieniu do danego podmiotu, zapobiegły upadłości tego podmiotu w rozsądnym terminie;

c) działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest konieczne w interesie publicznym zgodnie z ust. 5.

Po zasięgnięciu opinii Jednolitej Rady oceny dotyczącej warunku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a), dokonuje EBC w odniesieniu do podmiotów, o których mowa w art. 7 ust. 2 lit. a), lub odpowiedni właściwy organ krajowy w odniesieniu do podmiotów, o których mowa w art. 7 ust. 2 lit. b), art. 7 ust. 3 akapit drugi, art. 7 ust. 4 lit. b) i art. 7 ust. 5. Jednolita Rada może na sesji wykonawczej dokonać takiej oceny wyłącznie po poinformowaniu EBC lub odpowiedniego właściwego organu krajowego o zamiarze dokonania takiej oceny oraz tylko jeżeli EBC lub odpowiedni właściwy organ krajowy, w terminie trzech dni kalendarzowych od otrzymania takiej informacji, same nie dokonają takiej oceny. Przed otrzymaniem informacji od Jednolitej Rady o jej zamiarze dokonania oceny dotyczącej warunku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a), lub po otrzymaniu tej informacji EBC lub odpowiedni właściwy organ krajowy bezzwłocznie przekazują Jednolitej Radzie wszelkie istotne informacje, jakich Jednolita Rada zażąda w celu przeprowadzenia swojej oceny.

Jeżeli EBC lub odpowiedni właściwy organ krajowy ocenił, że warunek określony w akapicie pierwszym lit. a) został spełniony w odniesieniu do podmiotu, o którym mowa w akapicie pierwszym, bezzwłocznie informuje o tej ocenie Komisję i Jednolitą Radę.

Oceny dotyczącej warunku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b), Jednolita Rada dokonuje na sesji wykonawczej, w ścisłej współpracy z EBC lub odpowiednim właściwym organem krajowym. EBC lub odpowiedni właściwy organ krajowy bezzwłocznie przekazuje Jednolitej Radzie wszelkie istotne informacje, jakich Jednolita Rada zażąda w celu przeprowadzenia swojej oceny. EBC lub odpowiedni właściwy organ krajowy może również poinformować Jednolitą Radę, że uważają, iż warunek określony w akapicie pierwszym lit. b) został spełniony.

1a. Jednolita Rada może przyjąć program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z ust. 1 w odniesieniu do organu centralnego i wszystkich trwale powiązanych z nim instytucji kredytowych, które są częścią tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w przypadku gdy organ centralny i wszystkie trwale powiązane z nim instytucje kredytowe lub grupa restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, do której należą, jako całość spełniają warunki określone w ust. 1 akapit pierwszy.

2. Bez uszczerbku dla sytuacji, w których EBC postanowił bezpośrednio wykonywać zadania nadzorcze w odniesieniu do instytucji kredytowych zgodnie z art. 6 ust. 5 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1024/2013, w przypadku otrzymania powiadomienia na mocy ust. 1 w odniesieniu do podmiotu lub grupy, o których mowa w art. 7 ust. 3, Jednolita Rada bezzwłocznie informuje EBC lub odpowiedni właściwy organ krajowy o swojej ocenie, o której mowa w ust. 1 akapit czwarty.

3. Uprzednie przyjęcie środka na mocy art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013, art. 27 dyrektywy 2014/59/UE, art. 13 niniejszego rozporządzenia lub art. 104 dyrektywy 2013/36/UE nie jest warunkiem podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.”;

b) w ust. 4 wprowadza się następujące zmiany:

(i)akapit pierwszy lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) wymagane jest nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe, z wyjątkiem sytuacji, gdy wsparcie takie udzielane jest w jednej z form, o których mowa w art. 18a ust. 1.”;

(ii)skreśla się akapit drugi i trzeci;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Do celów ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznaje się za będące w interesie publicznym, jeśli jest ono konieczne do osiągnięcia co najmniej jednego z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonych w art. 14 i jest proporcjonalne do tych celów, a likwidacja instytucji w ramach standardowego postępowania upadłościowego nie pozwoliłaby zrealizować tych celów w takim samym zakresie.

Podczas dokonywania oceny, o której mowa w akapicie pierwszym, Jednolita Rada, na podstawie informacji dostępnych jej w momencie dokonywania tej oceny, uwzględnia i porównuje wszelkie przypadki udzielenia nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, co do którego można racjonalnie oczekiwać, że zostanie udzielone podmiotowi, zarówno w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jak i w przypadku likwidacji zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym.”;

d) ust. 7 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W terminie 24 godzin od przekazania programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez Jednolitą Radę Komisja zatwierdza ten program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji albo sprzeciwia się temu programowi w odniesieniu do jego aspektów uznaniowych w przypadkach nieobjętych akapitem trzecim niniejszego ustępu albo w odniesieniu do

proponowanego wykorzystania pomocy państwa lub pomocy z funduszu, która to pomoc nie jest uznawana za zgodną z rynkiem wewnętrznym.”;

e) dodaje się ust. 11 w brzmieniu:

„11. Jeżeli warunki, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), są spełnione, Jednolita Rada może polecić krajowym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonanie uprawnień wynikających z prawa krajowego transponującego art. 33a dyrektywy 2014/59/UE, zgodnie z warunkami określonymi w prawie krajowym. Krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonują instrukcje Jednolitej Rady zgodnie z art. 29.”;

20) dodaje się art. 18a w brzmieniu:

„*Artykuł 18a*

Nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe

1. Nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe wykraczające poza działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zostać przyznane podmiotowi, o którym mowa w art. 2, wyłącznie w jednym z następujących przypadków i pod warunkiem, że takie nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe spełnia warunki i wymogi ustanowione w unijnych ramach pomocy państwa:

a) jeżeli w celu zaradzenia poważnym zakłóceniom w gospodarce państwa członkowskiego lub utrzymania stabilności finansowej wspomniane nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe przyjmuje dowolną z następujących form:

(i) gwarancji rządowej celem zabezpieczenia instrumentów wsparcia płynności udostępnionych przez banki centralne na ich warunkach;

(ii) gwarancji rządowej dotyczącej nowo wyemitowanych zobowiązań;

(iii) nabycia instrumentów funduszy własnych innych niż instrumenty w kapitale podstawowym Tier I lub nabycia innych instrumentów kapitałowych lub wykorzystania środków dotyczących aktywów o obniżonej jakości po cenach, o czasie trwania i na warunkach, które nie przyznają nienależnej korzyści danej instytucji lub danemu podmiotowi, pod warunkiem że w chwili przyznania publicznego wsparcia nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 18 ust. 4 lit. a), b) lub c) ani okoliczności, o których mowa w art. 21 ust. 1.

b) gdy wspomniane nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe przyjmuje formę interwencji za pośrednictwem systemu gwarancji depozytów w celu utrzymania dobrej kondycji finansowej i długoterminowej rentowności instytucji kredytowej zgodnie z warunkami określonymi w art. 11a i 11b dyrektywy 2014/49/UE, pod warunkiem że nie zachodzi żadna z okoliczności, o których mowa w art. 18 ust. 4;

c) gdy wspomniane nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe przyjmuje formę interwencji za pośrednictwem systemu gwarancji depozytów w kontekście likwidacji instytucji zgodnie z art. 32b dyrektywy 2014/59/UE i zgodnie z warunkami określonymi w art. 11 ust. 5 dyrektywy 2014/49/UE;

d) gdy wspomniane nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe przyjmuje formę pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, udzielonej

w kontekście likwidacji instytucji lub podmiotu zgodnie z art. 32b dyrektywy 2014/59/UE, innej niż wsparcie udzielone za pośrednictwem systemu gwarancji depozytów zgodnie z art. 11 ust. 5 dyrektywy 2014/49/UE.

2. Środki wsparcia, o których mowa w ust. 1 lit. a), spełniają wszystkie następujące warunki:

a) są przeznaczone wyłącznie dla wypłacalnych podmiotów, co zostało potwierdzone przez EBC lub odpowiedni właściwy organ krajowy;

b) mają charakter zapobiegawczy i tymczasowy, a ich podstawę stanowi wcześniej określona strategia wyjścia zatwierdzona przez EBC lub odpowiedni właściwy organ krajowy, w której jasno określono datę zakończenia, datę sprzedaży lub harmonogram spłaty w odniesieniu do któregokolwiek z przewidzianych środków;

c) są proporcjonalne do celów zaradzenia konsekwencjom poważnych zakłóceń lub utrzymania stabilności finansowej;

d) nie są wykorzystywane do kompensowania strat, które podmiot poniósł lub może ponieść w bliskiej przyszłości.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) podmiot uznaje się za wypłacalny, gdy EBC lub odpowiedni właściwy organ krajowy stwierdzi, że nie doszło do naruszenia ani nie jest prawdopodobne, że w ciągu 12 kolejnych miesięcy dojdzie do naruszenia któregokolwiek z wymogów, o których mowa w art. 92 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, art. 104a dyrektywy 2013/36/UE, art. 11 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2033, art. 40 dyrektywy (UE) 2019/2034 lub odpowiednich wymogów mających zastosowanie na mocy prawa krajowego lub prawa Unii.

Do celów akapitu pierwszego lit. d) odpowiedni właściwy organ określa ilościowo straty, które podmiot poniósł lub może ponieść. Takie określenie ilościowe opiera się co najmniej na bilansie instytucji, pod warunkiem że bilans jest zgodny z obowiązującymi regułami i standardami rachunkowości, co zostało potwierdzone przez niezależnego audytora zewnętrznego, oraz, o ile są dostępne, na ocenach jakości aktywów przeprowadzonych przez EBC, EUNB lub organy krajowe lub, w stosownych przypadkach, na kontrolach na miejscu przeprowadzonych przez EBC lub odpowiedni właściwy organ krajowy.

Środki wsparcia, o których mowa w ust. 1 lit. a) pkt (iii), są ograniczone do środków, które EBC lub właściwy organ krajowy ocenił jako niezbędne, aby utrzymać wypłacalność podmiotu poprzez zaradzenie niedoborom kapitału określonym w niekorzystnym scenariuszu w ramach testów warunków skrajnych na poziomie krajowym, unijnym lub na poziomie jednolitego mechanizmu nadzorczego lub podobnych działań przeprowadzonych przez EBC, EUNB lub organy krajowe, w stosownych przypadkach potwierdzonych przez EBC lub odpowiedni właściwy organ.

Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. a) pkt (iii) wyjątkowo zezwala się na nabycie instrumentów w kapitale podstawowym Tier I w przypadku gdy charakter zidentyfikowanych niedoborów jest taki, że nabycie jakichkolwiek innych instrumentów funduszy własnych lub innych instrumentów kapitałowych nie umożliwiłoby danemu podmiotowi zaradzenia niedoborom kapitału określonym w niekorzystnym scenariuszu w ramach odpowiedniego testu warunków skrajnych lub innego podobnego działania. Kwota nabytych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I nie może przekraczać 2 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko

danej instytucji lub podmiotu obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

W przypadku gdy którykolwiek ze środków wsparcia, o których mowa w ust. 1 lit. a), nie zostanie wykupiony, spłacony lub w inny sposób wycofany zgodnie z warunkami strategii wyjścia ustanowionymi w chwili przyznania takiego środka, EBC lub odpowiedni właściwy organ krajowy stwierdza, że w odniesieniu do instytucji lub podmiotu, które otrzymały te środki wsparcia, warunek określony w art. 18 ust. 1 lit. a) jest spełniony i informuje o tej ocenie Komisję i Jednolitą Radę zgodnie z art. 18 ust. 1 akapit trzeci.";

21) w art. 19 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obejmuje przyznanie pomocy państwa na mocy art. 107 ust. 1 TFUE lub pomocy z funduszu zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu, program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o którym mowa w art. 18 ust. 6 niniejszego rozporządzenia, nie wchodzi w życie do czasu przyjęcia przez Komisję pozytywnej lub warunkowej decyzji lub decyzji o niewnoszeniu sprzeciwu dotyczącej zgodności wykorzystania takiej pomocy z rynkiem wewnętrznym. Komisja podejmuje decyzję dotyczącą zgodności wykorzystania pomocy państwa lub pomocy z funduszu z rynkiem wewnętrznym najpóźniej w chwili zatwierdzenia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub zgłoszenia wobec niego sprzeciwu na podstawie art. 18 ust. 7 akapit drugi lub po upływie okresu 24 godzin, o którym mowa w art. 18 ust. 7 akapit piąty, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej.

Wykonując zadania powierzone im na mocy art. 18 niniejszego rozporządzenia, instytucje Unii przyjmują odpowiednie uzgodnienia strukturalne dla zagwarantowania operacyjnej niezależności i uniknięcia konfliktu interesów między funkcjami, w ramach których powierzono im wykonywanie tych zadań, a innymi funkcjami, oraz w odpowiedni sposób podają do wiadomości publicznej wszystkie stosowne informacje na temat swojej organizacji wewnętrznej.";

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Gdy tylko Jednolita Rada stwierdzi, że konieczne może być wykorzystanie funduszu, niezwłocznie i w sposób poufny kontaktuje się z Komisją w celu omówienia możliwego wykorzystania funduszu, w tym aspektów prawnych i ekonomicznych związanych z jego wykorzystaniem. Po uzyskaniu przez Jednolitą Radę wystarczającej pewności, że planowany program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będzie wiązał się z wykorzystaniem pomocy z funduszu, Jednolita Rada formalnie powiadamia Komisję o proponowanym wykorzystaniu funduszu. Powiadomienie to musi zawierać wszelkie informacje, których Komisja potrzebuje do dokonania oceny zgodnie z niniejszym ustępem i które są w posiadaniu Jednolitej Rady lub które Jednolita Rada może uzyskać zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Po otrzymaniu powiadomienia, o którym mowa w akapicie pierwszym Komisja ocenia, czy wykorzystanie funduszu zakłóci konkurencję lub zagrozi jej zakłóceniem poprzez faworyzowanie beneficjenta lub jakiejkolwiek innej jednostki w sposób, który – w zakresie, w jakim wpłynęłoby to na wymianę

handlową pomiędzy państwami członkowskimi – byłby niezgodny z rynkiem wewnętrznym. Do wykorzystania funduszu Komisja stosuje kryteria ustanowione na potrzeby stosowania zasad pomocy państwa, zapisanych w art. 107 TFUE. Jednolita Rada przekazuje Komisji informacje będące w jej posiadaniu lub informacje, które Jednolita Rada może uzyskać zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i które Komisja uzna za niezbędne do przeprowadzenia tej oceny.

Przy dokonywaniu oceny Komisja działa na podstawie wszystkich odnośnych rozporządzeń przyjętych na mocy art. 109 TFUE, wszystkich odnośnych komunikatów i wytycznych Komisji oraz wszystkich środków przyjętych przez Komisję w celu zastosowania zasad traktatowych odnoszących się do pomocy państwa, obowiązujących w czasie dokonywania tej oceny. Środki te stosuje się tak, jakby odniesienia do państwa członkowskiego odpowiedzialnego za zgłoszenie pomocy były odniesieniami do Jednolitej Rady, wraz z wszelkimi innymi niezbędnymi zmianami.

Komisja podejmuje decyzję w sprawie zgodności wykorzystania funduszu z rynkiem wewnętrznym i przekazuje tę decyzję do Jednolitej Rady i krajowych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zainteresowanego państwa członkowskiego lub zainteresowanych państw członkowskich. Decyzja ta może zależeć od warunków lub zobowiązań dotyczących beneficjenta oraz uwzględnia się w niej potrzebę terminowego przeprowadzenia przez Jednolitą Radę działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Decyzja ta może też nakładać obowiązki na Jednolitą Radę, krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w zainteresowanym uczestniczącym państwie członkowskim lub w zainteresowanych uczestniczących państwach członkowskich lub na beneficjenta, aby umożliwić monitorowanie zgodności z decyzją. Może to obejmować wymogi dotyczące powołania powiernika lub innej niezależnej osoby pomagającej w monitoringu. Powiernik lub inna niezależna osoba mogą pełnić funkcje, jakie mogą zostać określone w decyzji Komisji.

Każda decyzja podjęta na mocy niniejszego ustępu jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Komisja może wydać negatywną decyzję, skierowaną do Jednolitej Rady, jeżeli stwierdzi, że proponowane wykorzystanie funduszu byłoby niezgodne z rynkiem wewnętrznym i nie mogłoby zostać zrealizowane w formie proponowanej przez Jednolitą Radę. Po otrzymaniu takiej decyzji Jednolita Rada ponownie analizuje swój program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz przygotowuje zmieniony program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.”;

c) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3, na wniosek państwa członkowskiego lub Jednolitej Rady, Rada może, stanowiąc jednomyślnie, w terminie siedmiu dni od wystąpienia ze wspomnianym wnioskiem, postanowić, że wykorzystanie funduszu należy uznać za zgodne z rynkiem wewnętrznym, jeżeli taka decyzja jest uzasadniona wyjątkowymi okolicznościami. Jeżeli Rada

nie podejmie decyzji w ciągu wspomnianych siedmiu dni, decyzję w tej sprawie podejmuje Komisja.”;

22) w art. 20 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przed ustaleniem, czy spełnione są warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub warunki umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 21 ust. 1, Jednolita Rada zapewnia, by osoba niezależna od wszelkich organów publicznych, w tym od Jednolitej Rady i krajowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także od odnośnego podmiotu, przeprowadziła rzetelną, ostrożną i realistyczną wycenę aktywów i zobowiązań podmiotu, o którym mowa w art. 2.”;

b) dodaje się ust. 8a w brzmieniu:

„8a. Jeżeli jest to konieczne na potrzeby decyzji, o których mowa w ust. 5 lit. c) i d), rzeczoznawca uzupełnia informacje wymienione w ust. 7 lit. c) o oszacowanie wartości aktywów i zobowiązań pozabilansowych, w tym aktywów i zobowiązań warunkowych.”;

c) w ust. 18 dodaje się lit. d) w brzmieniu:

„d) przy określaniu strat, jakie poniósłby system gwarancji depozytów, gdyby instytucja została zlikwidowana w ramach standardowego postępowania upadłościowego, stosuje kryteria i metody, o których mowa w art. 11e dyrektywy 2014/49/UE i w każdym akcie delegowanym przyjętym na podstawie tego artykułu.”;

23) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i)w akapicie pierwszym wprowadza się następujące zmiany:

— formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. Jednolita Rada, działając w ramach procedury określonej w art. 18, wykonuje uprawnienie do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w ust. 7a, w odniesieniu do podmiotów i grup, o których mowa w art. 7 ust. 2, oraz podmiotów i grup, o których mowa w art. 7 ust. 4 lit. b) oraz w art. 7 ust. 5, jeżeli spełnione są warunki zastosowania tych przepisów, ale wyłącznie wtedy, gdy stwierdzi – na swojej sesji wykonawczej zwołanej po otrzymaniu powiadomienia zgodnie z akapitem drugim lub z własnej inicjatywy – że spełniony został co najmniej jeden z następujących warunków:”;

— lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) podmiot lub grupa wymagają udzielenia nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, z wyjątkiem sytuacji, gdy wsparcie takie jest udzielane w jednej z form, o których mowa w art. 18a ust. 1.”;

(ii)akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Oceny warunków, o których mowa w lit. a)–d) akapitu pierwszego, dokonuje EBC w odniesieniu do podmiotów, o których mowa w art. 7 ust. 2 lit. a), lub odpowiedni właściwy organ krajowy w odniesieniu do podmiotów, o których mowa w art. 7 ust. 2 lit. b), ust. 4 lit. b) i ust. 5, oraz Jednolita Rada na swojej sesji wykonawczej, zgodnie z podziałem zadań na podstawie procedury określonej w art. 18 ust. 1 i 2.”;

b) uchyla się ust. 2;

c) ust. 3 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) biorąc pod uwagę ramy czasowe, potrzebę skutecznego wykonania uprawnień do umorzenia i konwersji lub strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz inne istotne okoliczności, nie ma racjonalnych podstaw, by oczekiwać, że jakiekolwiek działanie, w tym alternatywne środki sektora prywatnego, lub działanie w ramach nadzoru lub środki wczesnej interwencji, inne niż umorzenie lub konwersja odpowiednich instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w ust. 7a, zapobiegłoby upadłości tego podmiotu lub grupy w rozsądnych ramach czasowych.”;

d) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Jeśli w odniesieniu do podmiotu, o którym mowa w ust. 1, spełniony jest co najmniej jeden z warunków, o których mowa w tym ustępie, i warunki, o których mowa w art. 18 ust. 1, również zostały spełnione w odniesieniu do tego podmiotu lub podmiotu należącego do tej samej grupy, stosuje się procedurę określoną w art. 18 ust. 6, 7 i 8.”;

24) w art. 27 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Fundusz może dokonać wkładu, o którym mowa w ust. 6, wyłącznie gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) wkład w celu pokrycia strat i dokapitalizowania równy kwocie nie niższej niż 8 % łącznych zobowiązań, w tym funduszy własnych, instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, ustalony zgodnie z wyceną przewidzianą w art. 20 ust. 1–15, został dokonany przez akcjonariuszy, posiadaczy odpowiednich instrumentów kapitałowych i innych zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji poprzez obniżenie, umorzenie lub konwersję na podstawie art. 48 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE i art. 21 ust. 10 niniejszego rozporządzenia oraz, w stosownych przypadkach, za pośrednictwem systemu gwarancji depozytów na podstawie art. 79 niniejszego rozporządzenia i art. 109 dyrektywy 2014/59/UE;

b) wkład z funduszu nie przekracza pułapu 5 % całkowitych zobowiązań, w tym funduszy własnych instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, ustalonego zgodnie z wyceną przewidzianą w art. 20 ust. 1–15.”;

b) ust. 9 i 10 otrzymują brzmienie:

„9. Fundusz może dokonać wkładu z zasobów, które zgromadzono dzięki składkom *ex ante*, o których mowa w art. 70 i które nie zostały jeszcze wykorzystane, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) fundusz dokonał wkładu na podstawie ust. 6 i osiągnięty został pułap 5 %, o którym mowa w ust. 7 lit. b);

b) wszystkie zobowiązania mające niższy stopień uprzywilejowania niż depozyty i niewyłączone z umorzenia lub konwersji długu na podstawie ust. 3 i 5 zostały w pełni umorzone lub poddane konwersji.

10. W nadzwyczajnych okolicznościach, jako alternatywa dla wkładu z funduszu, o którym mowa w ust. 9, lub jako uzupełnienie tego wkładu, jeżeli spełnione są warunki określone w ust. 9, Jednolita Rada może ubiegać się o dalsze finansowanie z alternatywnych źródeł finansowania.”;

c) ust. 13 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Oszacowanie, o którym mowa w akapicie pierwszym, określa kwotę, na jaką wartość zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji musi zostać umorzona lub poddana konwersji:

a) w celu przywrócenia współczynnika kapitału podstawowego Tier I instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, lub, w stosownych przypadkach, ustala współczynnik instytucji pomostowej, z uwzględnieniem wszelkich wkładów kapitałowych z funduszu dokonanych zgodnie z art. 76 ust. 1 lit. d);

b) w celu utrzymania wystarczającego zaufania rynku do instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub do instytucji pomostowej, uwzględniając potrzebę pokrycia zobowiązań warunkowych, oraz w celu umożliwienia instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją dalszego spełniania – przez co najmniej jeden rok – warunków udzielenia zezwolenia; oraz w celu dalszego prowadzenia działalności, na którą otrzymała zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE lub dyrektywą 2014/65/UE.”;

25) w art. 30 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„**Obowiązek współpracy i wymiana informacji**”;

b) dodaje się ust. 2a, 2b i 2c w brzmieniu:

„2a. Jednolita Rada, ERRS, EUNB, ESMA i EIOPA ściśle współpracują ze sobą i przekazują sobie nawzajem wszelkie informacje niezbędne do wykonywania ich odpowiednich zadań.

2b. EBC i inni członkowie Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC) ściśle współpracują z Jednolitą Radą i przekazują jej wszelkie informacje niezbędne do wykonywania jej zadań, w tym informacje zebrane przez nie zgodnie z ich statutem. Do odnośnej wymiany informacji zastosowanie ma art. 88 ust. 6.

2c. Wyznaczone organy, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 18 dyrektywy 2014/49/UE, współpracują ściśle z Jednolitą Radą i przekazują jej wszelkie informacje niezbędne do wykonywania jej zadań.”;

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Jednolita Rada dąży do ścisłej współpracy z każdym publicznym instrumentem pomocy finansowej, w tym z Europejskim Instrumentem Stabilności Finansowej i Europejskim Mechanizmem Stabilności (EMS), w szczególności we wszystkich następujących sytuacjach:

a) w wyjątkowych okolicznościach, o których mowa w art. 27 ust. 9, oraz w przypadkach, gdy tego rodzaju instrument przyznał lub prawdopodobnie przyzna bezpośrednią lub pośrednią pomoc finansową na rzecz podmiotów mających siedzibę w uczestniczącym państwie członkowskim;

b) w przypadku, gdy Jednolita Rada zawarła na rzecz funduszu umowę finansową, zgodnie z art. 74.”;

d) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Jeżeli to konieczne, Jednolita Rada zawiera protokół ustaleń z EBC oraz innymi członkami ESBC, krajowymi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i właściwymi organami krajowymi, określający ogólne warunki ich wzajemnej współpracy na podstawie ust. 2, 2a, 2b i 4 niniejszego artykułu oraz na podstawie art. 74 akapit drugi w ramach wykonywania ich odpowiednich zadań na mocy prawa Unii. Protokół jest poddawany regularnemu przeglądowi i jest publikowany, z zastrzeżeniem wymogów dotyczących tajemnicy zawodowej.”;

26) dodaje się art. 30a w brzmieniu:

„*Artykuł 30a*

Informacje przechowywane w scentralizowanym automatycznym mechanizmie

1. Organy prowadzące scentralizowane automatyczne mechanizmy, ustanowione na podstawie art. 32a dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849**, przekazują Jednolitej Radzie, na jej wniosek, informacje dotyczące liczby klientów, dla których podmiot, o którym mowa w art. 2 jest jedynym lub głównym partnerem bankowym.

2. Jednolita Rada występuje z wnioskiem o przekazanie informacji, o których mowa w ust. 1, wyłącznie w indywidualnych przypadkach i gdy jest to konieczne do celów wykonywania jej zadań wynikających z niniejszego rozporządzenia.

3. Jednolita Rada może udostępniać krajowym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informacje uzyskane na podstawie ust. 1 w kontekście wykonywania ich odpowiednich zadań wynikających z niniejszego rozporządzenia.

** Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).”;

27) w art. 31 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W odniesieniu do podmiotów i grup, o których mowa w art. 7 ust. 2, oraz podmiotów i grup, o których mowa w art. 7 ust. 4 lit. b) i art. 7 ust. 5, jeżeli spełnione są warunki stosowania tych przepisów, krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji konsultują się z Jednolitą Radą przed podjęciem działań na podstawie art. 86 dyrektywy 2014/59/UE.”;

28) w art. 32 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Jeśli grupa obejmuje podmioty mające siedzibę w uczestniczących państwach członkowskich oraz w nieuczestniczących państwach członkowskich lub w państwach trzecich, bez uszczerbku dla jakiegokolwiek zatwierdzenia przez Radę lub Komisję wymaganego na mocy niniejszego rozporządzenia, Jednolita Rada reprezentuje krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uczestniczących państw członkowskich na potrzeby konsultacji i współpracy z nieuczestniczącymi państwami członkowskimi lub państwami trzecimi zgodnie z art. 7, 8, 12, 13, 16, 18, 45h, 55 i 88–92 dyrektywy 2014/59/UE.”;

29) w art. 34 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Jednolita Rada może, w pełni wykorzystując wszystkie informacje, które są już dostępne EBC, w tym informacje zgromadzone przez członków ESBC zgodnie z ich statutem lub wszystkie informacje dostępne właściwym organom krajowym, ERRS, EUNB, ESMA lub EIOPA, zażądać, za pośrednictwem krajowych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub bezpośrednio, po poinformowaniu tych organów, od następujących osób prawnych lub fizycznych przekazania jej wszystkich informacji niezbędnych do wykonywania jej zadań zgodnie z procedurą wymaganą przez Jednolitą Radę i w formie przez nią wymaganej:”;

b) ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. Jednolita Rada, EBC, członkowie ESBC, właściwe organy krajowe i ERRS, EUNB, ESMA, EIOPA i krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą sporządzić protokoły ustaleń ustanawiające procedurę wymiany informacji. Wymianę informacji między Jednolitą Radą, EBC i innymi członkami ESBC, właściwymi organami krajowymi, ERRS, EUNB, ESMA, EIOPA i krajowymi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie uznaje się za naruszenie wymogów dotyczących tajemnicy zawodowej.

6. Właściwe organy krajowe, EBC, członkowie ESBC, ERRS, EUNB, ESMA, EIOPA i krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji współpracują z Jednolitą Radą w celu sprawdzenia, czy niektóre lub wszystkie wymagane informacje są już dostępne w chwili złożenia wniosku o ich przekazanie. Jeśli takie informacje są dostępne, właściwe organy krajowe, EBC i inni członkowie ESBC, ERRS, EUNB, ESMA, EIOPA lub krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przekazują te informacje Jednolitej Radzie.”;

30) art. 43 ust. 1 dodaje się lit. aa) w brzmieniu:

„aa) wiceprzewodniczący powoływany zgodnie z art. 56;”;

31) art. 50 ust. 1 lit. n) otrzymuje brzmienie:

„n) mianuje księgowego i audytora wewnętrznego, z zastrzeżeniem regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia, który jest funkcjonalnie niezależny w pełnieniu swych obowiązków;”;

32) w art. 53 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Podczas sesji wykonawczej w skład Jednolitej Rady wchodzi przewodniczący, wiceprzewodniczący i czterech członków, o których mowa w art. 43 ust. 1 lit. b).”;

b) ust. 5 wyrazy „art. 43 ust. 1 lit. a) i b)” zastępuje się wyrazami „art. 43 ust. 1 lit. a), aa) i b)”;

33) art. 55 ust. 1 i 2 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy obrady dotyczą indywidualnego podmiotu lub grupy mających siedzibę wyłącznie w jednym uczestniczącym państwie członkowskim, jeżeli wszyscy członkowie, o których mowa w art. 53 ust. 1 i 3, nie są w stanie dojść do wspólnego porozumienia w drodze konsensusu w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego, przewodniczący, wiceprzewodniczący i członkowie, o których mowa w art. 43 ust. 1 lit. b), podejmują decyzję zwykłą większością głosów.

2. W przypadku gdy obrady dotyczą grupy transgranicznej, jeżeli wszyscy członkowie, o których mowa w art. 53 ust. 1 i 4, nie są w stanie dojść do wspólnego porozumienia w drodze konsensusu w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego, przewodniczący, wiceprzewodniczący i członkowie, o których mowa w art. 43 ust. 1 lit. b), podejmują decyzję zwykłą większością głosów.”;

34) w art. 56 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) sporządzenie wstępnego projektu budżetu i projektu budżetu Jednolitej Rady zgodnie z art. 61 oraz za wykonanie budżetu Jednolitej Rady zgodnie z art. 63;”;

b) ust. 5 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Kadencja przewodniczącego, wiceprzewodniczącego i członków, o których mowa w art. 43 ust. 1 lit. b), trwa pięć lat. Kadencja ta jest jednokrotnie odnawialna.

Osoba, która przez dwie kadencje zajmowała stanowisko przewodniczącego, wiceprzewodniczącego lub członka, o których mowa w art. 43 ust. 1 lit. b), nie może zostać powołana na którekolwiek z pozostałych dwóch stanowisk.”;

c) w ust. 6 akapit pierwszy dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Komisja może uszeregować nazwiska na krótkiej liście w kolejności odzwierciedlającej dokonaną przez Komisję ocenę predyspozycji każdego z kandydatów w świetle kryteriów, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu.”;

d) dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. W ciągu dziewięciu miesięcy poprzedzających koniec pierwszej kadencji przewodniczącego, wiceprzewodniczącego i członków, o których mowa w art. 43 ust. 1 lit. b), Komisja ocenia wyniki osiągnięte w pierwszej kadencji i

na podstawie wyników tej oceny podejmuje decyzję, czy przedłożyć wniosek o przedłużenie kadencji.

Rada, uwzględniając wniosek Komisji, przyjmuje decyzję wykonawczą w celu przedłużenia kadencji przewodniczącego, wiceprzewodniczącego i członków, o których mowa w art. 43 ust. 1 lit. b). Rada stanowi większością kwalifikowaną.”;

e) w ust. 7 ostatnie zdanie otrzymuje brzmienie:

„Przewodniczący, wiceprzewodniczący i członkowie, o których mowa w art. 43 ust. 1 lit. b), sprawują swój urząd do czasu mianowania ich następców i podjęcia przez nich obowiązków zgodnie z decyzją Rady, o której mowa w ust. 6 niniejszego artykułu.”;

35) art. 61 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 61*

Ustanowienie budżetu

1. Do dnia 31 marca każdego roku przewodniczący sporządza wstępny projekt budżetu Jednolitej Rady, w tym również preliminarz dochodów i wydatków Jednolitej Rady na kolejny rok, wraz z planem zatrudnienia na kolejny rok, i przedkłada go Jednolitej Radzie na sesji plenarnej.

Jednolita Rada na sesji plenarnej w razie potrzeby dostosowuje wstępny projekt budżetu Jednolitej Rady wraz z planem zatrudnienia.

2. Na podstawie wstępnego projektu budżetu przyjętego przez Jednolitą Radę na sesji plenarnej przewodniczący sporządza projekt budżetu Jednolitej Rady i przedkłada go Jednolitej Radzie na sesji plenarnej do przyjęcia.

Do dnia 30 listopada każdego roku Jednolita Rada na sesji plenarnej w razie potrzeby dostosowuje projekt budżetu przedłożony przez przewodniczącego i przyjmuje ostateczny budżet Jednolitej Rady wraz z planem zatrudnienia.”;

36) art. 69 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli po upływie okresu początkowego, o którym mowa w ust. 1, poziom dostępnych środków finansowych spadnie poniżej poziomu docelowego określonego w tym ustępie, regularne składki obliczane zgodnie z art. 70 pobiera się aż do chwili osiągnięcia poziomu docelowego. Jednolita Rada może odroczyć pobór regularnych składek na podstawie art. 70 na okres co najmniej jednego roku w celu zapewniania, aby kwota do pobrania osiągnęła wysokość proporcjonalną do kosztów związanych z procesem poboru, pod warunkiem że takie odroczenie nie będzie miało istotnego wpływu na zdolność Jednolitej Rady do korzystania z funduszu na podstawie ust. 3. Po osiągnięciu poziomu docelowego po raz pierwszy oraz gdy wysokość dostępnych środków finansowych spadła następnie do poziomu niższego niż dwie trzecie poziomu docelowego, wysokość tych składek ustala się na poziomie pozwalającym na osiągnięcie poziomu docelowego w ciągu sześciu lat.”;

37) w art. 70 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dostępne środki finansowe uwzględniane na potrzeby osiągnięcia poziomu docelowego określonego w art. 69 mogą obejmować nieodwołalne zobowiązania płatnicze, które są w pełni zabezpieczone zabezpieczeniem

złożonym z aktywów o niskim ryzyku, nieobciążonych żadnymi prawami osób trzecich, do swobodnej dyspozycji i przeznaczone do wyłącznego wykorzystania przez Jednolitą Radę do celów określonych w art. 76 ust. 1. Udział tych nieodwołalnych zobowiązań płatniczych nie może przekraczać 50 % łącznej kwoty składek pobieranych zgodnie z niniejszym artykułem. W ramach tego pułapu Jednolita Rada określa co roku udział nieodwołalnych zobowiązań płatniczych w łącznej kwocie składek, które należy pobrać zgodnie z niniejszym artykułem.”;

b) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Jednolita Rada wzywa do wykonania nieodwołalnych zobowiązań płatniczych podjętych na podstawie ust. 3 niniejszego artykułu, gdy konieczne jest wykorzystanie funduszu na podstawie art. 76.

W przypadku gdy instytucja lub podmiot przestają wchodzić w zakres art. 2 i nie podlegają już obowiązkowi opłacania składek zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, Jednolita Rada wzywa do wykonania nieodwołalnych zobowiązań płatniczych podjętych na podstawie ust. 3, które są nadal wymagalne. Jeżeli składka powiązana z nieodwołalnym zobowiązaniem płatniczym zostanie należycie opłacona po pierwszym wezwaniu, Jednolita Rada anuluje zobowiązanie i zwraca zabezpieczenie. Jeżeli składka nie zostanie należycie opłacona po pierwszym wezwaniu, Jednolita Rada przejmuje zabezpieczenie i anuluje zobowiązanie.”;

38) art. 71 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Całkowita roczna kwota nadzwyczajnych składek *ex post* nie może przekroczyć trzykrotności 12,5 % poziomu docelowego.”;

39) w art. 74 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„Jednolita Rada informuje Komisję i EBC, gdy tylko uzna, że konieczne może być uruchomienie umów finansowych zawartych na rzecz funduszu na podstawie niniejszego artykułu, oraz przekazuje Komisji i EBC wszelkie informacje niezbędne do wykonywania przez nie zadań w odniesieniu do takich umów finansowych.”;

40) w art. 76 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku gdy Jednolita Rada stwierdza, że wykorzystanie funduszu do celów, o których mowa w ust. 1, prawdopodobnie spowoduje przeniesienie części strat podmiotu, o którym mowa w art. 2, do funduszu, zastosowanie mają zasady regulujące wykorzystanie funduszu określone w art. 27.”;

b) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Jeżeli instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 22 ust. 2 lit. a) lub b), są wykorzystywane do przeniesienia jedynie części aktywów, praw lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, Jednolitej Radzie przysługuje roszczenie wobec pozostałej części podmiotu z tytułu wszelkich kosztów i strat poniesionych przez fundusz w wyniku wniesienia jakichkolwiek składek na rzecz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 1 i 2 niniejszego artykułu w związku ze stratami, które w przeciwnym razie ponieśliby wierzyciele.

6. Roszczenia Jednolitej Rady, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu i art. 22 ust. 6, mają w każdym uczestniczącym państwie członkowskim taki sam stopień uprzywilejowania jak roszczenia krajowych mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w prawie krajowym danego państwa członkowskiego regulującym standardowe postępowanie upadłościowe na podstawie art. 108 ust. 9 dyrektywy 2014/59/UE.";

41) w art. 79 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Uczestniczące państwa członkowskie zapewniają, aby w sytuacji, gdy Jednolita Rada podejmuje działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowej, oraz pod warunkiem że działanie to zapewnia deponentom ciągły dostęp do ich depozytów w celu zapobieżenia poniesieniu przez nich strat, system gwarancji depozytów, którego członkiem jest dana instytucja kredytowa, wnosił wkład do celów i na warunkach określonych w art. 109 dyrektywy 2014/59/UE.

2. Jednolita Rada określa kwotę wkładu systemu gwarancji depozytów zgodnie z ust. 1 po konsultacji z systemem gwarancji depozytów, a w stosownych przypadkach z wyznaczonym organem w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 18 dyrektywy 2014/49/UE, w sprawie szacowanego kosztu spłaty deponentów na podstawie art. 11e dyrektywy 2014/49/UE oraz zgodnie z warunkami, o których mowa w art. 20 niniejszego rozporządzenia.

3. Jednolita Rada powiadamia o swojej decyzji, o której mowa w akapicie pierwszym, wyznaczony organ w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 18 dyrektywy 2014/49/UE oraz system gwarancji depozytów, którego członkiem jest dana instytucja. System gwarancji depozytów niezwłocznie wykonuje tę decyzję.";

b) w ust. 5 skreśla się akapity drugi i trzeci;

42) w art. 85 ust. 3 wyrazy „o której mowa w" zastępuje się wyrazami „przyjętej na podstawie";

43) w art. 88 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Niniejszy artykuł nie stanowi przeszkody dla Jednolitej Rady w ujawnianiu sporządzonych przez nią analiz lub ocen, w tym w przypadku gdy opierają się one na informacjach przekazanych przez podmioty, o których mowa w art. 2, lub inne organy, o których mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, jeżeli w ocenie Jednolitej Rady takie ujawnienie nie naruszyłoby ochrony interesu publicznego w odniesieniu do polityki finansowej, monetarnej lub gospodarczej oraz jeżeli ujawnienie leży w interesie publicznym, który jest nadrzędny wobec wszelkich innych interesów, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu. Uznaje się, że Jednolita Rada dokonała takiego ujawnienia w ramach wykonywania jej funkcji na podstawie niniejszego rozporządzenia do celów ust. 1 niniejszego artykułu.".

Artykuł 2

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia ... [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r.

Art. 1 pkt 1 lit. a), art. 1 pkt 2 i 3, art. 1 pkt 4 lit. a), art. 1 pkt 5 lit. a), b) i c) ppkt (i) i (ii), art. 1 pkt 6 lit. a), art. 1 pkt 7, art. 1 pkt 13 lit. a) ppkt (i) i lit. b), art. 1 pkt 14 lit. a), b) i d), art. 1 pkt 19 lit. d) i e), art. 1 pkt 21, art. 1 pkt 23 lit. a) ppkt (i) tiret pierwsze, art. 1 pkt 23 lit. b) i d), art. 1 pkt 25–35 oraz art. 1 pkt 39, 42 i 43 stosuje się jednak od dnia .... [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 1 miesiąc od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodnicząca	*Przewodniczący*